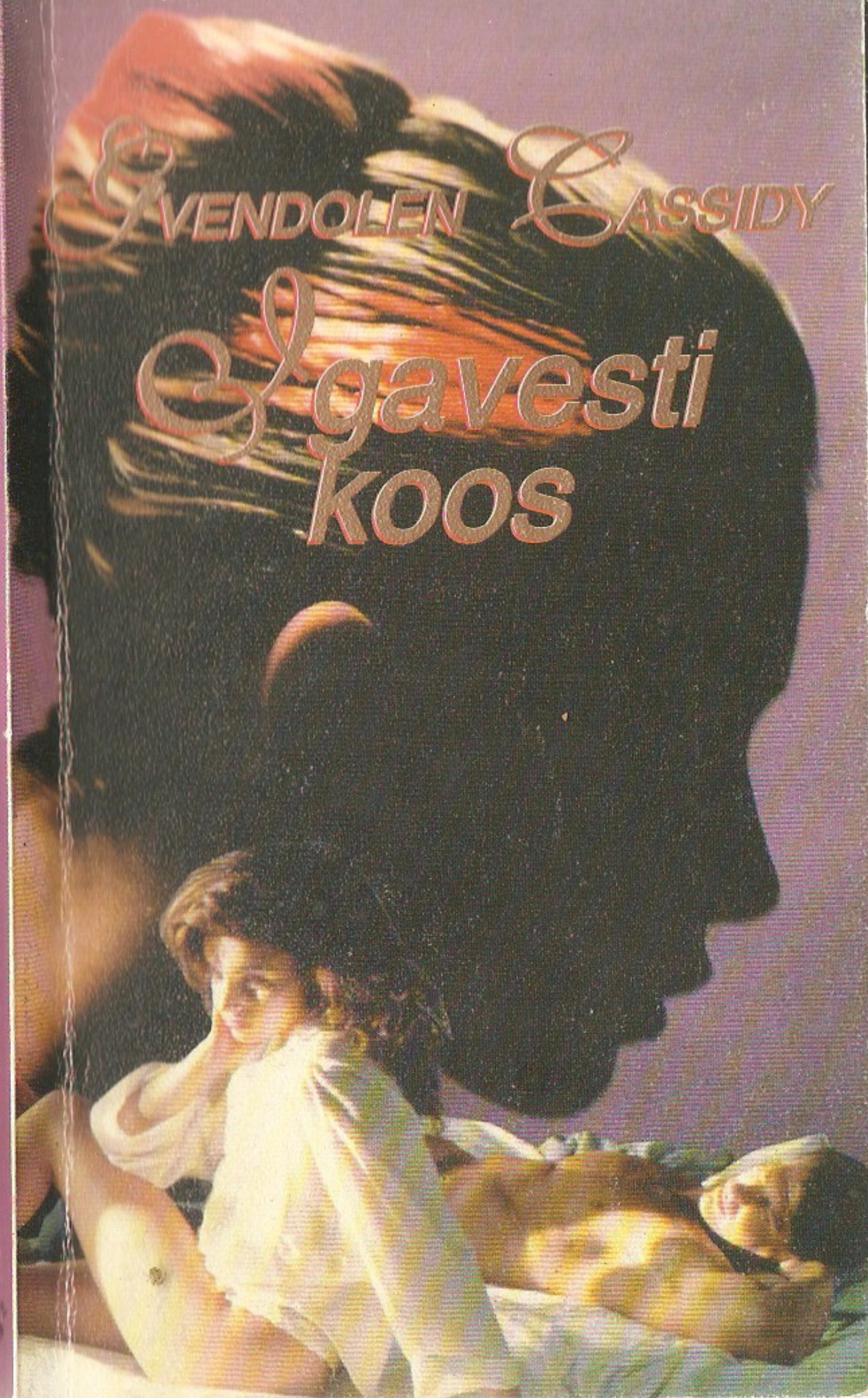

ISBN 9985-892-87-9

EVENDOLEN CASSIDY
Egavesti
KOOS

Gwendolen Cassidi

IGAVESTI KOOS

Romaan

Kirjastus SINGONI
2001

Gvendolen Cassidy

Igavesti koos

Abiellunud liiga noorelt oma unistuste mehega, ei suutnud Robin abielu säilitada. Põhjendamatud kahtlustused ja lapse-meelsed solvangud põhjustasid lahkuminekku. Küpsemaks saada ning oma suhtumist ellu ja armastatud mehesse ümber mõtestada aitas teda vaeslapsest tüdruk, kelle mees oli otsustanud lapsendada.

ISBN 9985-892-87-9

© Tõlge eesti keelde

OÜ SINGONI,

Tõnu Jaagu.

Kujundanud

Lembit Kivirand.

1

Värske tuuleõhk jahutas rõdurinnatisele toetuva Robini kuuma nägu. See tuuleke kandis mitmevärviliste lampidega valgustatud pargist öölillede lõhna ning millegi ebatavalise, muinasjutulise eelaimust. Linn oma kivimajade, kihutavate autode ja inimhulka askeldamisega oli jäänud kusagile kaugele-kaugele.

Isegi läbi klaasukse kostev peomelu ei häirinud noore naise omaetteolemist. Ometi ei kujutlenud ta alles hiljuti oma elu pidudeta, lustiva rahvahulgata. Nüüd aga lakkasid sõpradega koosolemised ja ametlikud seltskondlikud vastuvõtud äkki teda huvitamast.

Mitte seepärast, et teda ei oleks märgatud või et mehed ei oleks tema vastu huvi ilmutanud. Hoopiski mitte! Seal lihtsalt ei olnud seda ainust meesterahvast, keda ta ootas. Hallide, läbitungivate silmadega, ronkmustade juustega ja kindla suujoonega... Kust võis Robin teada, kuidas ta välja näeb, kuid ta ei kahelnud, et tunneb ta ära esmapilgust.

Nüüd peaks ta ilmuma. Keegi ei suudaks veenda teda vastupidises. Seepärast lipsaski Robin sellele inimtühjale terrassile, mida valgustasid üksnes romantilised kuukiired ja pargilaternad. Paremat kohta ammuoodatud kohtumiseks oli raske välja mõelda.

Neiu süda võpatas, kui ta kuulis ukse avanemist. Nüüd ei olnud Robin enam üksinda. Tal ei tarvitsenud isegi pöörduda mõistmaks, et tema unistus on täitunud. Siis kostsid vaiksed sammud...

Aga mis see siis on? Robini südamesse hiilis hirmulaine. Kusagilt õhkus külma, mis pani naise võbi-

3

sema. Sammud tema selja taga muutusid valjemaks... ja ähvardavamaks. Nüüd ta enam ei suutnud pöörduda, sest teda kammitseis verdтарretav hirm...

Naine tõusis voodis istuma. Juuksed tõusid püsti – kui mitte otseses, siis ülekantud mõttes. Robin pingutas kuulmist, et tabada uusi ärevaid helisid. Need ei kostnud enam unenäos. Polnud kahtlust, et all on keegi. Küsimus oli ainult selles – kas see on loom või inimene.

Kõige mõistlikum oleks vist paigale jääda, aga kui majja on tunginud riisuja, siis oleks parem teda müraga hrimutada, enne kui ta üles tuleb. Muide, vilksas ta peas, millal ta on oma tegusid mõistusega kaalunud?

Naine kummardus ettevaatamatult üle logiseva trepikäsipuu ning nägi köögis taskulambi kiirt ja kuulis sahtlite avanemist-sulgumist. Seda tegevust saatsid vaikne kirumine. Kahtlemata inimene, ja kahtlemata meesterahvas! Kumbki avastus ei toonud talle kergendust. Võib-olla ei piisa kurikaela plaanide katkestamiseks karjumisest? Mis siis, kui ta taipab, et majas on ainult üksik naishing?

Seina najal seisis kepp, mida kasutati pööninguluugi avamiseks. Pole küll jumal teab mis relv, kuid ikkagi enam, kui mitte midagi, kui tuleb end kaitsta.

Enesekaitsekursusel, kus ta möödunud aastal käis, räägiti lähivõitlusest. Ta teadis, kuidas mõjub põlvehoop kubemesse või sõrmeotste järsk pigistus kõrile, kuid tal ei olnud tulnud neid võtteid veel praktikas rakendada.

Ta võttis kepi pihku, älgas sellega kogu jõust vastu käepidet ja hõikas samal ajal:

"Shon! All on keegi!"

Kostis ragin. Käepideme osa, millele ta toetus, hakkas liikuma ja tõmbas ta kaasa. Nüüd rippus ta nagu ahv pooleldi lahti tulnud toe küljes. Kepp kukkus kolinal eestoa põrandale. Kukkumine ei olnuks eriti kõrge, kuid all lebas üksnes õhuke vaip ja Robin kahtles, kas maksab oma õlekõrrest lahti lasta, kuigi ragisemise järgi otsustades ei jäänud talle varsti enam muud võimalust.

Kõik need kujutlused lendasid otsekohe peast välja, kui kaks tugevat kätt ta pahkludest kinni haarasid. Naine vingus raevukalt ja püüdis end raudsest haardest vabastada.

"Kaduge siit!" karjus Robin. "Kaduge siit otsekohe!"

"Tahad, et ma laseksin sind kukkuda?" küsis valuliselt tuttav hääl, mis viis naise veelgi enam endast välja. "Kas sa ei võiks käed lahti lasta, kui sa muidugi ei taha, et koos selle kaadervärgiga alla sajaksid? Noh, lase käia! Ma püüan sind kinni."

Pakutud valikuvõimalus oli üpris kahtlane, ent nagu Paul õigesti ütles, võis see tugi ta huku põhjustada. Robin tõmbas sügavalt hinge, sulges silmad ja vallandas käed.

Päästja ei mõelnudki Robinit jalule asetada, vaid hoidis teda vähimagi vaevata õhus. Mehe rinnale toetuva käe all tundis Robin torkavalt karvast kampsunit ja ühtlasi südametuikaid. Tema enda oma haamerdas nagu auruvasar. Selle põhjus ei olnud üksnes kukkumishirm. Kui ammu need käed teda viimast korda sülesid!

"Pane mind jalule!" käsutas Robin, et meenutusi eemale peletada. "Mida sa üldse siin teed?!"

"Vaatan sinu järele. Mida siis veel? Ja mitte asjata, kui võtta arvesse sinu Tarzani-vigureid."

"Seda ei oleks juhtunud, kui sa poleks siia sisse murdnud," tähendas naine. "Nüüd ole nii lahke ja lase mind lahti."

Seda mees tegigi, sealjuures mitte eriti tseremoonitsedes. Pimeduses näisid ta hallid silmad peaaegu tumedatena, kuid selgesti võis näha ta ilusa näo jooni ning kindlat suujoont, mis teda kunagi meeletult erutasid. Valge paks kampsun muutsid ta õlad velgi laiemaks ning kuna naine oli paljajalu, oli mees temast vähemalt seitse tolli pikem.

"Olgu sulle teadmiseks, et ma ei murdnud siia sisse," ütles Paul. "Sa olid jätnud tagaukse lukustamata." Lühike paus ja hääletooni muutus. "Näib, et su Shon magab väga raskelt."

Robin oli liiga endast väljas mäletamaks oma hetkeväljamõeldist ning vaatas seepärast mehele arusaamatuses otsa.

"Aga kust sina tead, et..." Naine katkestas end järsult ja sulges peoga suu. "Siin ei ole peale minu mitte kedagi. Ma ainult tahtsin jätta muljet, et majas on meesterahvas."

Paul kõverdas huuli.

"Majas on tõepoolest meesterahvas ja pean tunnistama, et tublisti külma saanud ja näljas. Oleksin jõudnud siia hoopis varem, kui teel ei olnuks hangesid."

Robin kiskus kulmud kokku.

"Milliseid hangesid?"

"Loomulikul lumehangesid. Mõni neist on enam kui jala sügavune."

Naine kortsutas veelgi enam kulme.

"Aga kui ma magama läksin, ei olnud lumest jälgegi."

"Millal see oli?"

"Vist kella üheteistkümne paiku."

"Nüüd aga on varsti neli ja lumesadu jätkub ikka veel. Mul vedas, et üldse siia sattusin. Seda maha jäetud teed oleks ka ilusa ilmaga raske leida."

"Just seepärast mu tädi ostiski selle maja. Talle meeldib üksindus."

Nüüd ta veri enam nii meeletult ei vemmeldanud ning Robin tõmbus külmast kühmu. Alles nüüd tuli talle meelde, et tal ei ole seljas midagi peale siidist öösärgi. Kahtlemata märkas Paul seda, kui teda süles hoidis. Vastused kõigile küsimustele võivad oodata seni, kuni ta on endale midagi selga tõmmanud.

"Kui sa ei kavatse voodisse tagasi minna, võiksid end parem riidesse panna," kinnitas Paul tema mõtet. "Ainult ütle enne, kus on sul varukorgid. Neid taskulambiga otsida oleks üsna keeruline."

"Tahad öelda, et elektrivärk on korrast ära?" küsis Robin ja hammustas keelt, kui märkas hallides silmades pilkesädet.

"Jaa, kaitsekorgid on läbi põlenud. Kui sul ei ole varukorke, tuleb minna puukuuri ja loota, et kaminakorstnat on hiljuti puhastatud."

Robin kahtles selles. Tädi ei osutanud kunagi sellistele olmepisiasjadele erilist tähelepanu. Aga nagunii ei maksa sellepärast praegu muretseda. Kui tuleb kasutada kaminat, siis tuleb seda kasutada, olgu see siis tahmunud või mitte.

"Proovi otsida köögivalamu kohal olevast kapist," ütles ta, sest mäletas ähmaselt, et oli selles näinud mingeid juhtmeid ja muud sellist. Nüüd hakkas Robin tõesti võbisema. "Oli vist alt teine sahtel."

"Lootkem, et sul on õigus." Paul pöördus ja süütas

ei tea kust võetud taskulambi. "Kohtume paari minuti pärast, kui kõik korda läheb. Ja ole trepil ettevaatlik," lisas ta üle õla.

"Mäherdune hoolitsemine," pidi Robin peaaegu ütleva, kuid sarkasm ei olnud see relv, mis ta mehele mõjuks. Jätnud kõrvale küsimused selle kohta, kuidas mees ta leidis ja mida erilist pidi olema juhtunud, mis teda otsinguile kehutas, läks naine trepist üles. Pooleteise aasta jooksul, mis oli möödunud nende lahkuminekust, olid nad ainult paar korda põgusalt kohtunud.

Vahest ehk on Paul leidnud, et tuleks hakata rääkima lahutusest? Kui mees on midagi otsustanud, siis tegutseb ta kõiki takistusi eirates. Mis siis ikka, seda parem mulle, arvas Robin rõõmutult, püüdes mitte tähele panna kusagil sisemuses tuikavat valu. See võimaldaks tal määratleda oma suhted Shoniga.

Magamistoas riietus ta soojadesse pükstesse ja merekarva kampsunisse. Karusnahkwoodriga saapad polnud küll õiged toajalatsid, kuid isegi siis, kui Paul elektriga hakkama saab, kulub ikkagi aega, enne kui maja taas soojeneb, ning ta varbad olid juba jääkülmad.

Ilmast rääkides ei olnud Paul liialdanud. Selles veenis teda aknast välja heidetud pilk. Noh, mees on ise süüdi, et tal tuli hangedega maadelda. Ta võinuks ümber pöörduda, kui algas lumesadu. See, et ta on sündinud jonnakaks, ei õigusta meest põrmugi.

Nähtavasti oli Robin magama heites lambi põlema jätnud, sest see süttis äkitselt, ning ühtlasi kostis küttesüsteemi mõnus sumin. Aknaklaas sai tagasi peegeldamisvõime. Sellele ilmus elava, pisut tujuka näo kujutis – väike jonnakas lõug ning laialt asetsevad pisut viltused rohelised silmad. Kassisilmad,

nagu Paul neid nimetas. Kui mul olnuks esimese kohtumise ajal ka kassivaist, ironiseeris Robin enda üle, suutnuksin vältida sellele järgnenud südamepiinu.

Naine võttis tualettlaualt klambri ja kinnitas juuksed kuklale, ikka veel külmast vöbisedes. Ta pidi saama mingit kuuma jooki ning sööma tubli tüki sinki.

Kui ta kööki läks, lõi sõormeissse praetava peekoni lõhn. Paul ei olnud ilmselt aega asjatult raisanud ja ta varud järele uurinud.

"Loodetavasti tegid kahele?" küsis Robin muretust teeseldes. "Kui mind juba enne koitu üles aeti, tahan saada kõike täielikult."

"Jätkub mõlemale," kinnitas Paul. "Üks või kaks muna?"

"Ühest piisab. Tänan."

Robin istus laua äärde ja jälgis, kui osavalt mees mune vastu panniserva katki lõi. Kui tema püüaks seda trikki järele teha, lõpetaksid munad oma olemasolu ükskõik kus, ainult mitte pannil.

Kui Paul ei teeniks endale leiba kirjanikutööga, võiks ta olla sama edukas ka kokakunstis. Tema aga oli jõudnud mehe selle võime juba unustada.

Mida ta aga ehmatava selgusega mäletas, oli see, kuidas Paul ta tunnetele mõjus. Mehel oli oivaline kehaehitus – laiad õlad, kitsad puusad ja tugevad muskleis jalad. Sügaval sisemuses tõusis ikka veel võbin üksnes sellele mõeldes, kuidas mehe pikad, tundlikud ja osavad sõrmed ta keha puudutasid. Nii palju, kui võis otsustada Shoni üle, ei oleks see mees suuteline temas sellist kirepinget äratama.

"Kuidas Edna elab?" küsis Robin, püüdes panna häält kõlama ükskõikselt.

"Pole aimugi," vastas Paul sama tooniga ja pööras munad ümber nii, et rebud jääksid terveks.

Robini süda võpatas ning ta püüdis oma allumatuid tundeid vaos hoida.

"Kumb pooltest siis huvi kaotas?" küsis ta kiiduväärse rahuga.

"Mõlemad." Paul pani munad valmispannud taldrikutele, millel juba ilutsesid peekoniviilud ja tomatilõigud, ning asetask need kaetud lauale. "Hakkame sööma, enne kui ära jahtub. Kohv on kannus."

"Tasemel, nagu alati," kommenteeris Robin, kui mees ta vastu istus. Seekord ei läinud tal korda hääle võbisemist varjata. "Elektrik, kokk, väljapaistev kirjanik. Kas on üldse mingit ala, millel sa edukas ei oleks?"

Paul kergitas irooniliselt kulme. See tõi naise palgele kerge puna ning tõmbas ta kõhulihased veelgi enam pingule. Ma ei suuda üldse sellele mehele vastu panna, mõtles ta meeleheitel.

"Näiteks armastuses mul ilmselgelt ei vea," ütles Paul. "Ma vist lihtsalt ei suuda oma naisi kinni pidada."

"Võib-olla seepärast, et kardad liialt vastutust," andis Robin vastu. "Sa abiellusid minuga üksnes seepärast, et teisiti ei oleks sa mind kätte saanud. Ent uudsuse võlu läks kiiresti üle."

Hallid silmad ei väljendanud mingeid tundeid.

"See oleks kestnud hoopis kauem, kui sa poleks demonstratiivselt ust kinni löönud."

"Ma lõin sinu äpardunud väljenduse kohaselt ukse kinni seepärast, et ei tahtnud sind jagada teise naisega. Õigem oleks vist öelda – teiste naistega?" Pauli süüdistus pahandas teda nii, et ta ei suutnud enam säilitada välist enesevalitsemist. Silmades lõõmas roheline leek, küüned tungisid peopesadesse ning ta hoidis end tagasi mehe kõhnale põsele lopsu lajatamast. "Mida siis sina ootasid? Et patsutaksin sulle õlale ja ütleksin, et lase aga käia?"

Mõneks hetkeks süttis hallides silmades vastutuli ning hommikuse habemetüüka all mänglesid lõualihased, ent samas lõtvus Pauli nägu taas ning ta kehtas õlgu.

"Kõik ta tunnetelüüsid avanesid, eks ole?"

Robin teadis, et mees kasutas meelega tuntud võtet – heitis kivi ta kapsaaeda. Võib-olla kasutas Robin tõesti oma raamatutes liiga sageli selliseid väljendeid, aga menu on menu, ükskõik millises žanris seda saavutatakse.

"Sul on õigus," sõnas naine ning võttis kätte nii iseenda kui noa ja kahvli. "Pole mõtet sorida kustunud sütes."

Mõni aeg tagasi oli Robin näljast suremas, kuid nüüd oli huvi toidu vastu kadunud. Paul aga sõi mõnuga. Nähtavasti pahandas see sõnavahetus teda vähe. Aga kas naine oli kunagi suutnud teda ümbritsevast kestast läbi tungida? Kas Paul oli kordagi rääkinud oma tunnetest avameelselt ja vahetult? Paul abiellus temaga seepärast, et seda nõudis ta mehelik enesearmastus, hoopiski mitte armastusest. Ta ei oleks armastust ära tundnud isegi siis, kui oleks sellega näotsi kokku põrganud.

Nad lõpetasid söömise ja võtsid käsile kohvi. Robin tundis end vestluse jätkamiseks piisavalt rahunenuna.

"Kuidas sa minu asukoha teada said?" küsis ta.

"Astusin ühendusse su emaga, kui iseseisvad otsingud tulemusi ei andnud. Tema juhatas mind jälgedele."

Nähtavasti lootuses nende taasühinemisele, arvas Robin. Ema oli Paulist alati kõrgel arvamusel, nii kõrgel, et ei teadnud, kumma poolele asuda, kui asi läks lahkuminekuni.

"Oleksid võinud lihtsalt helistada," tähendas naine. Hallid silmad säilitasid rahulikkuse.

"See ei ole telefonijutt."

"Tahad rääkida lahutusest?" Ka Robin püüdis rääkida rahulikult.

Paul vaatas teda mõne hetke vältel ja vastas siis küsimusele küsimusega:

"Miks sa arvasid, et tahan lahutust?"

"See tähendab – nüüd, millal Edna sind maha jättis?" Robin kehtas ükskõikselt õlgu, kuigi oli ükskõiksusest väga kaugel. "Kahtlen, et sa suutsid selle aja vältel mulle truuks jääda. Igal juhul ei näe ma põhjust, mis sundis sind minu jälgi ajama."

"Küsimus, mida ma endale kogu aeg esitan, on selline – miks sa üldse siia sattusid?" sõnas mees. "Sa ei kirjuta praegu midagi ning seetõttu otsid vaevalt rahu ja üksindust."

"Kust sina võid teada, et ma midagi ei kirjuta?" küsis Robin. Tal ei olnud tahtmist rääkida tõelistest põhjustest, mis panid ta ajutiselt üksindust otsima.

"Küsisin sinu kirjastajadaamilt. Sonya ütles, et oled võtnud puhkuse."

"Nii see ongi. Talvepuhkuse. See maja on lühikeseks hingetõmbeks sama hea, kui iga teine."

"Suvel küll. Aga luba öelda, et praegu on sinu apartemendid hoopis paremad."

"Korter," parandas Robin. "See on hoopis tagasihoidlikum, kui sinu eluase. Arvatavasti oled selle säilitanud?"

Paul kõverdas huuli.

"Hoidsin selle alles. Maja samuti, aga seda sa muidugi tead. Vaevalt oleksin võinud sellest ilma sinu teadmata loobuda ka siis, kui oleksin tahtnud."

"Sul on õigus teha sellega kõike, mida tahad," vastas Robin. "Maja eest on makstud sinu rahaga. Mina vist andsin sulle selgesti mõista, et ei vaja sinult midagi, Paul... olenemata sellest, millises ulatuses ja vormis seda pakutakse."

Mees kortutas kulmu.

"Kui tahad mind provotseerida, siis oled õigel teel."

Robin teeskles üllatust.

"Jumal hoidku selle eest!"

"Aitab juba sellest oma tegelaste matkimisest!" hüüdis Paul ärritatult. "Kui sa mõistagi ei arvesta, et ma käitun samuti, nagu sinu armastusromaanide meestegelased."

"Kui arvestada, et sa ei ole ühtki minu raamatut lugenud, siis kust võid teada, kuidas minu tegelased käituvad?" pareeris Robin.

Mees muigas pilkavalt.

"Olen neid lugenud piisavalt teadmaks, et need ei ole rämps. Ja sa ei oleks minuga ilmaski abiellunud, kui eelistaksid leplikke mehi."

Peenelt tabatud, pidi Robin endale tunnistama. Paul oli ainuke talle tuttavatest meestest, kes sarnanes osaliseltki tema kirjeldatud tüübile. Vahe seisnes selles, et kui oma tegelaste käekäiku juhtis tema, siis Paul elas omaenda seaduste järgi.

"On olemas selline asi, nagu mõõdutunne," tähendas Robin, püüdes kas või pisutki jälgida seda, mida räägib. "On ka truudus. Sina aga ilmselt arvasid, et võid kasutada kõiki abielu eeliseid ning sealjuures mitte vaigistada poissmeheinstinkte."

Paul seadis end mõnusalt istuma – jalad ette sirutatud, käed kuklal. Ta näis vapustavalt nägus, vaatamata lõuga katvale habemetüükale, ning vaatas naist vähimagi häbi- või kahetsusevarjundita.

"Selle me oleme juba läbi teinud. Ma ei kavatse kuulda üht ja sama. Kui alustame otsast peale, siis just sellest hetkest alates."

"Alustame otsast?!" Robin vaatas talle üllatunult otsa. "Kui sa kas või hetkekski arvad, et ma..."

"Sa ei kuulanud mind lõpuni." Paul näis ikka veel olevat täiesti rahulik. "Selleks on väga kaalukaid põhjuseid."

"Nimeta neist kas või üks!" nõudis naine, taastades kontrolli kui mitte kõigi, siis vähemalt mõne tunde üle.

Hallid silmad nagu kompisid ta nägu, jätmata vahele ühtki üksikasja. Seejärel langesid allapoole laua tagant paistvale ülakehale ning peatusid kampsuni all kõrguvatel rindadel. Mees naeratas.

"Minu meelest on see ilmselge. Ma ihaldan sind endiselt ja ei ole kunagi lakanud sind tahtmast."

"Aga mina sind ei taha."

Südametunnistusetu vale! Kuum verevool veenides, kõrvades vastu kajavad kumedad südamelöögid ning keha halvav pinge olid liiga selged tundemärgid teda hõivanud erutusest. Robin ajas end kohmakalt püsti ja haaras lauaplaadist nii kõvasti kinni, et sõrmenukid tõmbusid valgeks.

"Ma ei tuleks sinu juurde tagasi isegi siis, kui oleksime jäänud maailma ainukesteks inimesteks."

"Sel juhul paneks sind seda tegema kodanikusüüme," tähendas Paul naise tulisust imetledes. "See oleks ainus võimalus inimasurkonna taastamiseks."

"Pigem rööviksin paljaks spermapanga, kui laseksin sind enda lähedale!" pahvatas Robin hoolimata sellest, kui naeruväärne oli tema vastuväide. "Teadsin alati, kui ennasttäis sa oled, aga praegune on just see juhus, millal sa oma tahtmist ei saa."

"On selline asi, nagu ülesoolamine," tähendas Paul kuivalt. "Lihtne ei-sõna kõlanuks hoopis veenvamalt. See aga..."

Paul toetas käed lauale, tõusis ühe osava liigutusega, mille toonitatud aeglus ei varjanud ta eesmärki. Robini südamelöögid said uut hoogu. Naine taandus, kuid mitte liiga kaugele, sest selja taha jääv tool jäi ette.

"Jäta otsekohe järele!" käsutas Robin. "Ükskõik millist riugast sa kavatsesid, jäta kohe järele!"

"Mitte mingeid riukaid," ütles Paul. "Kui sõnad on jõuetud, aitavad ainult teod." Mees püüdis kinni ta lõuale sihitud rusika, enne kui see päralt jõudis, ning vangutas naljaseguse etteheitega pead. "Jäta teatritegemine järele. See on elu."

Mõistes, et edasised sõnalised ja kehalised protestid on mõttetud, allus Robin rõhutatult lõdvalt, kui Paul ta sülelusse kahmas, ning otsustas meest mitte millegagi ergutada. Üksnes keha keeldus otsusekindlalt meelestunud mõistusele allumast. Ta tunnetas seda, kui sisemus mehe tugeva kehaga kokku puutudes võbisema hakkas. Pauli käte soojus ta seljal näis tungivat läbi riide. Käed laskusid aina allapoole, katsid tuharad ja surusid ta kõvenenud mehetunnuse vastu. Silmad jälgisid naise nägu ja täheldasid tahtmatut reageeringut.

Paul langetas pea. Ta huuled liikusid Robini suul, kuni murdsid vastupanu ja naine hakkas talle vastama. Robini käed põimusid ümber mehe kaela. Kui kaua ta oli sellest ilma olnud! Uskumatult kaua! Robin oli juba peaaegu unustanud, mis on selline kõike neelav ihalus.

Pikad osavad sõrmed leidsid kampsuniserva ja

liikusi mööda paljast ihu ülespoole. Naine ei olnud vaevunud rinnahoidjat panema. Nüüd täitsid ta rinnad mehe peod, nibud muutusid oskuslike ringitavate liigutuste all tuikavateks tippudeks.

Alles siis, kui Paul langetas käed tema elastse pükstevöö kallale, suutis naine taastada osalise kontrolli enda üle. Läks vaja kogu tahtejõudu, et lakata allavoolu ujumast ja mehe randmetest kinni haarata.

"Aitab!" pigistas ta raskelt hingeldades endast välja.

Mehe hingeldamine oli ainult pisut katkendlik.

"Oled selles kindel?"

"Absoluutselt!" Kusagilt tekkinud hinge- ja keha jõud lasksid Robinil end mehe kätest vabastada ja kõrvale pöörduda. Ta haaras tooli, seadis selle nende vahele ja ütles nii põlgliku häälega, nagu sellises olukorras üldse võimalik oli: "Sama kindel nagu siis, kui sa esimest korda minul oma meetodeid proovisid."

"Vahe on selles, et tookord sa ei teadnud, millest end ilma jätad." Paul isegi ei proovinud tooli kõrvale tõsta. Tema silmis sädelev tuli andis mõista, et mees tunneb pigem lõbu, kui rahulolematust. "Hüva. Meil on piisavalt aega. Ilmselt tuleb meil istuda lumevangis vähemalt paar päeva."

"See ei muuda midagi." Robin kogus end üha enam, vähemalt väliselt. "Kui sa veel mind puudutad, teen sinust kogu eluks sandi."

Paul pistis käed taskutesse, nõjatus lähima kapi vastu ja silmitses naist huviga.

"Kuidas sa kavatsed seda teha?"

"Seda saad teada siis, kui uuendad oma kallalekippumisi!" pahvatas Robin. "Hoidu minust eemale!"

"Kardan, et see läheb raskeks, sest me oleme ikka veel mees ja naine. Ma ei ole eunuhh, kohimees, nagu sa isegi aru saad. Sulle on tarvis..."

"Mulle on tarvis, et sa siit jalga laseksid," katkestas teda Robin.

Paul raputas kahetsust teeseldes pead, kusjuures ta laubale langes must juuksesalk.

"Paraku on see võimatu. Ma juba ütlesin, et siit ei pääse välja enne lume sulamist. Oleks tulnud enne mõelda, kui sellesse kolkasse kolida, pealegi veebruaris."

"See ei ole üldse kolgas," sõnas Robin, keda mehe sõnad riivasid. "Siit kõigest paari miili kaugusel elavad inimesed."

"Antud asjaoludel võiksid nad sama hästi elada Kuu peal." Paul eemaldus kapist ja kergitas kulme, kui nägi, kuidas Robin taas toolist kinni haaras, nagu kavatses seda kasutada löögiriistana, kui mees samukesegi tema poole astub. "Ära karda. Ma ei kavatses sulle enam survet avaldada. Igatahes mitte sellisel viisil."

Robin lükkas väriseva käega näolt juukseid. Alles nüüd märkas ta, et on jäänud juuksenõelteta.

"Mida see võiks tähendada?"

"Ma juba ütlesin, et meie taasühinemiseks on põhjuseid."

Robin vaatas mehele väsinult otsa. Ta polnud ikka veel kindel, et Paul ei uuenda sülelemiskatseid.

"Oleksin pidanud sulle kohe ütlema, et ükski sinu leitud põhjustest ei näi mulle piisavalt kaalukas."

"Isegi see, et minu õetütar peab veetma kogu ülejäänud lapsepõlve orbude varjupaigas?"

Seekord polnud Pauli tõsiduses kahtlust. Kogu ta pilklikkus oli nagu peoga pühitud. Robin teadis, et tema ainus õde oli mõni aasta tagasi Lõuna-Aafrika Vabariigis surnud ning jätnud mehe hoolde kol-

meaastase tütre. Ta teadis ka seda, et õemees katkestas hiljem kõik suhtes Temple'i perekonnaga põhjustel, millest Paul ei olnud kunagi rääkinud.

"Nagu ma aru saan, on su õemehega midagi juhtunud?" küsis Robin ebalevalt.

"Mõni nädal tagasi jäi ta auto raudteeülesõidul kinni. Ta ei jõudnud välja hüpata." Pauli hää jäi kiretuks. "Nähtavasti ei ole tal teisi sugulasi. Seepärast uurisid sealsed võimud mu õe pabereid. Kuna meie vanemad on lahutatud, olen mina Wandy ainus lootus."

"Selge." Robin vaikis, laup kipras. "Tunnen muidugi kaasa, aga ei saa aru, mida mina sellesse puutun."

"Sellega, et kavatsen tüdruku seaduslikult lapsendada, aga üksikut meesterahvast ei määrata mingil juhul üheksa-aastase tüdruku hooldajaks, kui see ei ole tema tütar. Tuleb veenda võimuseid selles, et meie abielu on stabiilne."

Robin vaatas talle suuril silmil otsa ja tundis, kuidas rindmiku all tugevnes tuikav valu. Mees ei taha teda tagasi seepärast, et ei suuda ilma temata elada, vaid üksnes abivahendina õetütrel lapsendamisel.

"See on väljapressimine," ütles ta rusutult.

"Tean seda." Mehe häälest kõlas ükskõik mida peale kahetsuse ning näole ilmus viimastest juhukohutumistest tuttav ilme. "Wandy tuleviku nimel olen valmis kõigeks."

"Isegi selleks, mis teisele inimesele haiget teeb?" Robin tundis kõris pitsitust ja tõukas vaevaga sõnu suust. "Meie abielu lagunes siis, kui sain teada sinust ja Edna Powellist. Miks minult oodatakse, et ma kõik unustaksin?"

"Seepärast, et ma palun sinult seda. Hüva, hüva..." mees tõstis käed, "ma sunnin sind. Ma juba ütlesin,

et ei soovi mineviku kordumist. Meil tuleb alustada puhtalt leheküljelt." Ta hää mahenes. "Meil on endiselt kõik see, mida on tarvis õnnestunud katseks. Alles äsja tõendasime seda."

"Kas sa tõepoolest arvad, et suudan kunagi sind jälle usaldama hakata?" küsis Robin surutud häälega. Kogu ta keha võbises pingest.

Hallid silmad võtsid ta pilgu kindlalt vastu.

"Aga kas sa varem mind kunagi usaldasid?"

"Muidugi! Vastasel korral ei oleks ma sulle naiseks tulnud."

"Sa tulid mulle naiseks seepärast, et ma vastasin kõigile su kriteeriumitele," vastas Paul. "Ärgem hakan teesklema, et oleksid suhtunud minusse samuti, kui oluaksin ametnik, kes küürutab viletsa palga eest hommikust õhtuni. Sa tahtsid sellist elu, nagu oma raamatutes kirjeldad. Sulle oli tarvis meest, kes rahuldaks sind voodis, ja mulle ei tule meelde, et oleksin seal läbi kukkunud... nagu muide igal pool mujalgi."

"See ei ole nii!" Robini protest oli täis kibedust. "Ma armastasin sind!"

"Sa armastasid enda loodud kuju," jätkas Paul halastamatult. "Ma olin sinu elustunud tegelaskuju. Olin valmis mõni aeg seda osa etendama, kuid mitte kogu elu. Mingis mõttes oli Edna minu katse kujunenud olukorrast välja pääseda."

"Järelikult olen mina kõiges süüdi?" Robin hoidis end vaevaga tagasi.

"Ei," sõnas mees. "Suurem osa süüst lasub minul. Ma aitasin sinu fantaseerimisele kaasa. Nüüd vähemalt näed mind sellisena, nagu olen tegelikult."

Robin tõmbas sügavalt hinge, lükkas lõua ette ja kutsus appi uhkuse.

"Vaata selles on sul õigus, nagu ei kunagi varem,

ja mul on raske kujutleda sind õetütre ideaalse võõrasisana."

Mehe näol võpatas vaevumärgatavalt lihas, kuid Paul ei näidanud pilgu ega häälega, et ta on tasa-kaalust väljas.

"Ma suudan talle luua parema elu, kui ükskõik milline lastekodu."

Robin oli sunnitud tunnistama, et nendes sõnades on tõeva. Ihnuskoi Paul ei olnud. Temaga koos ei tunne laps kunagi puudust sellest, mida võib osta raha eest. Robin oli valmis hindama tema tundeid Wandy suhtes, isegi tema kavatsust imetlema, aga kuidas on hoolitsemisega ta tunnete eest?

"Mul on väga kahju, kuid ei saa sind millegagi aidata," ütles naine pisut jämedalt.

"Ütle parem, et sa ei taha." Mehe asendist kadus igasugune lõtvus ning tema huuled karmistusid.

"Kordan – ma ei saa." Robin sundis end mehele kindlalt silma vaatama – hallides silmades helkis nüüd terast, kindel märk närvipingest. "Mul on teistsugused... plaanid."

"Millised nimelt?"

"Ma kavatsen abielluda teise mehega."

Kostis lühike järsk naer.

"Kas oled mõelnud, et sellest saaks kahemehepidamine?"

"Ma ei räägi mõistagi homsest päevast." Robin püüdis kõigest väest, et ta hääli kõlaks kindlalt. "Shon on valmis ootama seni, kuni vabanen."

"Sel juhul tuleb tal oodata üsna kaua."

Robini silmad tumenesid. Ta rääkis hoolega sõnu valides:

"Sa ei saa mind sinust lahutamast takistada,

Paul, nagu ei saa ka sundida enda juurde naasma. Kui sulle on vaja koju naist, kes Wandy eest hoolitseks, siis ei tule soovijaist kindlasti puudust. Võib-olla ehk tuleb sel juhul isegi Edna sinu juurde tagasi."

Siinkohal naine peatus. Mehe ilme näitas, et jätkamine tähendaks saatusega mängimist. Paul ei olnud kunagi kasutanud kehalist vägivalda, kuid see-kord olid ta käed taskus rusikas, nagu hoiaks end tagasi talle kõrri kargamast.

"Kui tahad kergelt lahutust, pead selle heaks vae-va nägema," sõnas mees lõikavalt. "Sa lähed koos minuga Wandyle järele ja seejärel elad meiega koos seni, kuni seadusemehed ta unustavad. Niipea, kui kõik on korda läinud, saad lahutuse." Ta raputas pead, nähes, et Robin on valmis protestima. "Selline on minu ettepanek. Kolmest kuust piisab täielikult."

Kõige järgi otsustades piisab mulle kolmest päevastki, mõtles Robin. Ta oli tulnud siia selleks, et oma suhete üle Shoniga põhjalikult järele mõelda, kuid ei olnud mõni hetk tagasi veel mingile otsusele jõudnud.

"Tõtt öeldes – sellele lootes, et ta saab aru, ja õigesti." Paul ei taandunud tolligi. "Kui ta sinust hoolib, alis ootab. Ta on kohustatud ootama! Mulle on sind vaja rohkem, kui temale."

Kui see kõik oleks ette võetud mitte üksnes Wandy pärast! Kui... Robin keelas endale seda mõtet jätkamast. Kõik, mida Paul temalt tahtis, oli kohalolek. See viimane tuhin oli imselts hästi kavandatud rünnak ta tunnetele surumaks maha vastupanukatsed. Läinuks vaja märksa kalgimat südant, kui on tema oma, et mõista laps aastaiks vangistusse, kroonuasutusse

virelema. Nüüd aga oli kõige tähtsam määratleda mängureeglid.

"Kui ma nõustun, siis ainult tingimusel, et järgid rangelt oma lubadusi," sõnas naine sünge otsusekindlusega. "Kui proovid veel kord mind puudutada, astun sellest mängust välja. On see selge?"

"Selge nagu issanda päev." Oma tundeid Paul välja ei nädanud, ükskõik millised need ka olid. "Kõik, mis sinult nõutakse, on aidata mind kujutada vajaduse korral õnnelikku ja üksmeelset perekonda. Kogu ülejäänud aja..." Mees kehtitas õlgu. "Me üksnes talume teineteist."

Kõik. Robinile oli sellest kõrini! Närvid olid pingul nagu pillikeeled. Vaevaga saavutatud tasakaal lendas uppi.

"Ma lähen duši alla," kuulutas ta jämedalt. "Külalistetuba on üleval vasakul, kui su siiatulekuvaev on sind väsitanud."

Vastust ootamata Robin pöördus ja väljus kiirel sammul köögist.

Magamistoas oli taas soe ja õdus. Raske uks eraldas ta kindlalt muust maailmast. Robin unustas duši, heitis voodile, suunas tühja pilgu lakke ja sukeldus minevikku...

Oleksin pidanud paremini teadma, kuidas need piduõhtud käivad, mõtles Robin, kujutledes elavat huvi jutukaaslase arutluste vastu ja mõeldes oma mõtteid. Peaks olema kuulus kirjanik, kuid inimesena haruldaselt igav. Jääb ainult loota, et ta ise ei hakka oma populaarsuse pärast niiviisi muretsema.

Muide, ega mul ei olegi kuigi palju võimalusi seda omandada, vilksas muretu mõte. Vaatamata sellele, et raamatuturg oli armastusromaanidest üle ujutatud, suhtusid kirjanduskriitikud ja teabevahendid neisse pigem nagu naljaasjadesse. Üldise arvamuse kohaselt kirjutasid neid ohtlikus eas rahuldamata naised, kellel ei olnud muud midagi teha.

Mees, kellega ta rääkis, või õigemini – kes temaga rääkis, ei olnud lühikese jutuga, küll aga lühikest kasvut. Oma viie jala ja kuue tolliga, pluss veel kolm tolli kontsaid, näis ta kaaslase kõrval hiiglasena. Robin suunas hetkeks pilgu kõrvale ja märkas meest, kes vaatas teda ilmselt kaasa tundes. Ta näis kuuluvat väikesse rühma, kuid osutas vähe tähelepanu jutuvadale enda ümber. Alles siis, kui tema kõrval seisev kaunitar ta käsivart puudutas, pöördus mees ja kinkis daamile sellise naeratuse, mis pidi iga normaalselt reageeriva naise südame kiiremini tuksuma panema.

Kes see võiks olla? mõistatas Robin, tundes, et ka tema pulsilöögid sagenesid. Kuidas ta teda varem ei märganud?

Vastus oli ilmselge – varem teda lihtsalt siin ei olnud. Pisut üle kolmekümne, enam kui kuus jalga pikk, tihedate läikivate pigimustade juustega, abso-

luutselt meheliku näoga – sellisena näis ta Robini kõige salajasemate unistuste kehastusena.

Muide, väljumus oli kõigest üks pool. Polnud pea-aegu mingeid kahtlusi selles, et lähemal tutvumisel valmistab see mees talle julma pettumuse. Praegu on pead liialt poliitikat täis – selles on häda! Möödas on ajad, millal mehed oli mehed ja naised olid naised ning igaüks teadis, milline on nende vahe.

Kui Robin riskis taas sinnapoole vaadata, ei olnud seal enam toda meest ega naist. Milline avarus fanta-seerimiseks teemal "keset ballimelu", tuli talle millegipärast pähe. Kui ta seda stseeni kirjeldaks, järgneks sellele kiire ja vastastikune ihalusepuhang.

Lõpuks läks Robinil korda vabandada ja tüütust kaaslasest sündsalt ettekäändel vabaneda. Kui see on tüüpiline kirjastuse meelelahutus, siis on ta siin esimest ja viimast korda, ütles endale Robin tulalettruumis huuli värvides. Tal on palju huvitavamat tegevust, kui kõõluda siin tegevusetult, limpsida vahuveini ja õhutada võõraste inimeste enesearmastust. Näiteks viia lõpule raamat, mida ta parajasti kirjutas.

Enne väljumist heitis Robin peeglisse viimase noriva pilgu, kohendas vallandunud kuldse juuksesalgu kõrva taha ja silus liibuva musta kleidi olematuid kortse.

Võib-olla oli kirjastajadaamil õigus, kui ta ütles, et kõik minu tegelased on minu enda jätkamine? arutles Robin, uurides peeglist vastu vaatavat pikantset näokest. Jah, tõepoolest, kolm esimest neist olid heledapäised, kuid nagu ta siiralt uskus, erinesid iseloomult temast tunduvalt. Olgu kuidas tahes, kuid viimasele andis ta punased juuksed ja sellele vastava temperamendi. Robin kirjutas mõnuga ja arvas, et seda on ka huvitav lugeda. Sonya ei hakanuks talle valetama.

Robin väljus toast ning sattus taas kärarikkasse, lämbesse ja täissuissetatud õhku. Selle topeltukse taga oli vist terrass, tuletas ta endale meelde. Isegi linnamiasme arvestades peaks ööõhk olema siinsest värskem. Keegi ei märka, kui ta mõneks minutiks kaob.

Taevas oli selge. Aprilliõhk reibastas. Nägu jahutavat karget tuuleõhku nautides astus ta rinnatise juurde. Möödunud aasta samal ajal oli ilmunud letti-dele ta esimene raamat. Kui omaksed ja sõbrad välja arvata, tunti romaani vastu üpris kasinat huvi, kuid see müüs end hästi. Nüüd, kui tal oli leping Sonya Burnsiga, võis ta pidada end juba väljakujunenud kirjanikuks. Pole paha kahekümne kahe aastase kohta, leidis Robin, lubades endale piisakese enesega rahulolu.

Muidugi oli risk loobuda mainekast tööst advokaadikontoris selleks, et tegelda üksnes kirjutamisega, kuid see õigustas end kuhjaga, ja mitte üksnes rahalises mõttes. Oma raamatutes võis ta põgeneda igapäevarutiinist. See oli peamine võit.

"Ma otsisin teid," kostis ta selja taga vapustavalt sügav hää. "Ega te siin ei külmeta?"

Robini kõhulihased tõmbusid pingule. Ta pööras aeglaselt pead, kuigi millegipärast teadis ette, keda ta näeb. Lähedalt kütkestas mees veelgi enam pilku. Laiad õlad musta oivalise lõikega kuue all, hallid silmad, pisut suur, kuid proportsionaalne nina ning kindla joonega suu, mille täidlane alahuul andis märku tundelisusest. Otsekui oleks see mees tema romaani lehekülgedelt maha astunud!

"Ei," vastas Robin häält normaalseks sundides. "Mitte põrmugi. Aga sees on liiga kuum."

"Pole ime, sest seal toodetakse liiga palju auru,"

naljatas tundmatu. "Teie pilk oli täiesti klaasistunud, kui minu poole vaatasite. Kardetavasti avaldab meie Lester kõigile säherdust mõju."

"Kas te olete tema kirjastusest?" julges Robin eeldada, haarates kinni sõnast "meie".

"Mingis mõttes küll." Mees astus lähemale, toetas küünarnukid piirdele ja vaatas neiule läbitungiva pilguga otsa. "Ma kirjutan samuti temale."

"Oo?" Robin oli veelgi enam võlutud. "Võib-olla olen teist kuulnud?"

"Võimatu see ei ole." Mehe häälest kostis naljata vaid noote. "Ma kirjutan Matthew Carteri varjunime all, kuid tegelik perekonnanimi on Temple. Sõpradele Paul."

Rohelised silmad ümardusid. Iga hetkega aina paremaks! mõtles Robin jahmunult.

"Ma vist olen läbi lugenud kõik teie raamatud!" sõnas Robin pisut tõe vastu patustades. "Kõik need kuuluvad bestsellerite nimistusse!"

"Poleks kunagi osanud arvata, et need võiksid huvitada armastusromaanide autorit."

"See, et ma kirjutan selliseid romaane, ei tähenda hoopiski, nagu loeksin ainult neid," vastas Robin kergelt solvudes.

"Ma ei taha üldsegi teie vaimset taset kahtluse alla seada," vastas Paul väga rahulikult. "Need on üksnes täiesti erinevad žanrid, ja muud ei midagi."

Robin juba kahetses oma solvumist ja otsustas, et oleks parem selliseid torkeid eirata.

"Aga muide, kust te teate, et ma kirjutan romaane?"

"Kogusin andmeid," vastas mees. "Robin Milne, varjunimi Dorothy Wheeler. Lähedal sellele, et saada igas mõttes Sonya B. üheks viljakamaks autoriks."

Robin naeratas tahtmatult.

"Mul on ees veel pikk tee."

"Teil on piisavalt aega selle läbimiseks." Ka Paul naeratas. "Kahekümne kahe aastasena olete niigi üsna kaugele jõudnud."

"Kolmekümne kahe aastasena olete teiegi palju saavutanud," tähendas neiu, püüdes meenutada, mida ta on selle mehe kohta lugenud. "Kuidas võis juhtuda nii, et ma ei ole kordagi teie pilti näinud?"

Paul kehtas õlgu.

"Võib-olla seetõttu, et mulle ei meeldi piltnikele poseerida."

"Te järelikult ei tee seda, mida ei taha," oletas Robin. "See annab tunnistust temperamentsest iseloomust."

"Te olete üpris lähedal sellele, et proovida endal, kui temperamentne ma olla võin," haaras mees silmi välgutades ta sõnast kinni.

"Vaikin, vaikin!" Robin lehvitas ripsmeid. "Kukkusin löksutama."

Mehe naer ei valmistanud talle pettumust.

"Pean tähendama, et olete üks suur provokaator."

"Millele ma siis teid provotseerin?"

"Vaat sellele," ütles Paul, tõmbas neiu enda vastu ja otsis ühemõttelise kavatsusega ta huuli.

Robinit ei suudeldud kaugeltki esimest korda, kuid see suudlus erines kõigist varajasematest. Mehe huuled olid kindlad, kuid järeleandlikud, liikusid neiu omi avades kergelt ja õrnalt. Käed leidsid sügavas kleidiväljalõikes ta sooja keha ning pöidlad hakkasid rangluid paitama. Robin uppus tajumustesse, ta kõrvus lõi kumisema ning iga närv nagu helises. Ta tahtis – talle oli see otse hädavajalik! – liibuda mehe vastu ning tunda kogu kehaga ta tugevaid lihaseid.

Mida ta ei tahtnud, oli see, et mees peatuks. Teda hõivas terav kaotusetunne, kui Paul Temple pea tõstis. Nõudis suurt pingutust, et manada näole sobilik muretuseilme.

"Milline tehnika," pomises ta. "See vist annab tunnistust suurest praktikast."

Paul libistas sõrmed üle ta põse ja naeratas vaevumärgatavalt.

"On ette tulnud. Olete näljane?"

Olen, kuid söögiga ei ole sellel miskit pistmist, võinuks Robin öelda.

"Nagu hunt!"

"Siis lähme siit ära. Algul sööme lõunat ja seejärel otsustame, kuhu minna pärast seda."

See mees ei ole harjunud, et ta tähelepanu eiratakse, see on kindel, tõdes Robin. Ta ei saanud eirata erutusevärinat, mille Pauli käsutav toon temas tekitas. Mees ihaldas teda, seda võis lugeda ta pilgust, kuid muidugi ei kavatsenud teda kätte saada. Ent juba isenesest see vaimustas. Naine, kes oli Pauliga kaasas, annaks talle sada silma ette selles, mis puudutas välimust ja peensust, kuid mees hakkas kurameerima temaga.

"Mulle näis, et te ei ole üksinda," lausus Robin ja lootis kuulda sellele kinnitust.

Paul kergitas korraks tumedaid kulme, seejärel ta nägu selgines.

"Te mõtlete Monicat? Ta on minu agent."

"Te muidugi ei aja kunagi tööd ja lõbu segi?"

Mehe suunurgad kerkisid.

"Võib ka nii öelda."

Nii see kõik algaski. Robin tõusis voodil istuma, loetas selja vastu päitsit ja põimis käed ümber põlvede. Huvitav, kuidas kujunenuks ta elu siis, kui ta ei oleks tookord koos Pauliga lõunastama läinud? Kas sel juhul oleks mehe huvi tema vastu säilinud? Võib-olla tasuks temalt seda küsida? Muide, mis tähtsus sellel nüüd enam on!

Paulile tuleb anda au selle eest, et ta ei püüdnud neidu juba esimesel õhtul voodisse viia. Ei mingit primitiivsust. Tema pealetung oli vaoshoitud ja algas kergetest suudlustest, mis panid janunema enamat. Järgmistel nädalatel arenes see tasapisi edasi, kuni jõudis punktisse, millel Robin tahtnuks juba piinavalt järele anda, tunda seda kirglikku ühtimist, mida ta oma raamatutes kirjeldas, kuid mida ei olnud tegeallikkuses veel kordagi adunud.

Teda hoidis tagasi üksnes see, et oli kõrvuni armunud ja kartis meest kaotada pärast seda, kui see on saanud kõik, mida ta võib anda. Seda enam ei osanud ta arvata, et umbes kaks kuud pärast tutvumist läheb talle mehele.

Pigem Pauli kui tema enda maine tõttu tuli laulatusele kokku terve jõuk reportereid. Robin isegi rõõmustas, kui kõik oli lõppenud ning ta võis heita kõrvale atlassist pulmakleidi ja romantilise loori, mille kandmist ema väga nõudis, ning tõmmata ülle kahvatulinise kostüümi, mille ta oli valinud pulmapeoks.

Lõunasöök luksushotellis pidi minema isale maksma terve varanduse, kuid ta keeldus kulutusi tütreaga jaotamast, kuigi ka Paul oleks võinud kõik kinni maksta. Mitte ükski minu tütardest ei pea oma pulmapeo

eest maksma, mingi see ükskõik kui kalliks! jäi isa kindlaks.

Vanusevahele vaatamata leidsid nad Pauliga kiiresti ühise keele.

"Sinu mees on üks väga tark inimene," ütles isa, kui oli Pauli loominguga läbi lugenud. "Ja kui palju tehnilisi üksikasju! Pärast tema raamatu läbilugemist tuli selline tunne, et oskan ka ise jahti juhtida. Ja iseloom on tal kõva!" lisas isa kavalalt muiates. "Teda ei suuda sa küll ümber sõrme keerata, nagu sa omal ajal minuga tegid."

"Isa peab sind täiuslikkuse kehastuseks," naljatas Robin, kui Paul võõrastetua lävele ilmus.

"Aga mida arvab ta tütar?" küsis mees, pani talle käe ümber piha ja kõditas kuldse juustekose all ta kaela.

"Et ta on maailma õnnelikem naine. Ilus ja rikas mees, tore linnaväline maja, linnakorter... Mida üks hing võib veel ihaldada?"

Paul naeratas aeglaselt ning kattis kätega ta rinnakumerused.

"Parem on alles ees."

"Aga kas sa ei karda, et võin sulle pettumuse valmistada?" pomises Robin ning reageeris kogu oma olemusega paitustele. "Peale muu, mida sa minust tead, võin olla veel frigiidne."

Mees naeris vaikselt.

"Mitte mingil juhul! Kas sa arvad, et ma ei oska naise erutust ära tunda? Sa tahad samuti minuga armatseda, nagu mina sinuga."

Robin vaatas talle otsa ja küsis, püüdes säilitada kerget naljatooni:

"Kas sa oleksid minuga abiellunud, kui oleksin enne seda sinuga maganud?"

Mees naeris taas ja õrritas teda pilguga.

"Seda ei saa me mitte kunagi teada. Kas pole nii?"

See polnud küll selline vastus, mida Robin tahtnuka kuulda, kuid ainus, mille ta võis saada. Igavese armastuse kinnitamine ei kuulunud tema stiili juurde. Seda Robin juba teadis. Jäi üle rahulduda üksnes sõrmusega.

Nad otsustasid ööbida lennuvälja lähedases hotellis, et lennata varahommikul Jamaikale, kus kavatsesid veeta mesinädalad. Paul tellis numbrisse õhtusöögi küünaldega. Jälgides üle laua, kuidas mees veini valab, tahtnuks Robin end nõõpnõelaga torgata, et olla kindel, kas ta mitte und ei näe.

Kõik on liiga tore selleks, et kesta igavesti, käis läbi pea mõte, kuid see aeti otsekohe minema. Sellest tuleb maailma kõige õnnelikum abielu! Möödub kakskümmend viis aastat – ja nad tähistavad oma kuld-pulma!

"Meie terviseks!" pani Paul ette ja tõstis klaasi. "Naeratagu Fortuuna meile ka edaspidi."

"Nii see lähebki!" vastas noorik innukalt.

Mehe naer tugevdas ta põhjendamatut veendumust.

"Külgesündinud optimism!"

Naer vaikis, kui mees vaatas ta küünlatuledest valgustatud nägu ja säravaid silmi.

"Ma olen küllalt kaua oodanud," sõnas Paul leebelt.

Robin ei vastanud. Ta süda haamerdas nii, nagu ahvardaks rinnast välja karata. Paul aetas klaasi lauale, lükkas tooli eemale ja tõusis. Nüüd, kui see hetk oli käes, lõi noorik kartma. Mitte armastuseakti ennast, vaid seda, et ta ei suuda rahuldada meest

nii, nagu kirglikult tahtis. Kujundid, mida Robin oli kasutanud raamatute kirjutamisel, ei suutnud tegelikus elus kogemusi asendada. Paul oli juba enne teda olnud lähedane naistega, kes teadsid, kuidas meeste meele järgi olla.

Ärevus kadus siis, kui mees hakkas teda suudlema, ja andis aset palju meeldivamatele tunnetele. Robin suudles teda ahnelt vastu ning ta keha liikus vaistlikult ja kutsuvalt.

Paul oli juba varem kuue seljast võtnud. Robini sõrmed nõõpisid ootamatult osavalt ta särgi lahti, lükkasid hõlmad laiali ja paljastasid laia rinna. Huuled liibusid käharatele rinnakarvadele. Mehe nahk oli kergelt niiske ja soolakas ning erutas juba iseenesest. Robini sõrmed libisesid püksirihma alla, liikusid seda mööda edasi, leidsid pandla, päästsid selle lahti ning katsusid teda nii, nagu ei olnud seni veel katsunud ühtki meest.

Mees tabas ta käed enne, kuni need jõudsid liiga edukaks minna, tõstis huultele ja suudles kordamööda mõlemat peopesa.

"Mitte siin," pomises Paul, tõstis ta süle nagu udu-sule, kandis tuppa, asetaski voodile ning tõmbas enne seljast oma särgi, seejärel Robini pluusi ja tillukese pitsrinnahoidja.

Paul põlvitas voodi ette, langetas pea ja võttis huulte vahele algul ühe, seejärel teise rinnatipu ning mängis nendega keelega seni, kuni Robin mõnust oigas. Ta ei mäletanud, kuidas kadusid ta ülejäänud rõivad, ning tundis oma alastust alles siis, kui Paul käed üle ta keha libistas.

Robin liigutas end, allus mehe sõnatutele käskudele. Üks imehea puudutus teise järel pani ta keha

võppuma, kuid kergenduse saamiseks sellest ei piisanud – kaugeltki ei piisanud.

"Veel!" sosistas ta kähedalt. "Veel, veel!"

Paul naeris kurinal, hüppas jalule ja vabastas end ülejäänud rõivastest. Robin jälgis teda poolsuletud laugude alt, värisedes nagu haavaleht. Ta oli ka varem näinud alasti mehekeha, tõsi küll, kunstiteostel. Mida aga ta ei olnud veel näinud, see oli viimse piirini erutatud mees.

Mehe silmad tumenesid ning kõrist pääsesid kriigisavad hingetõmbed. Paul kummardus, leidis naise huuled ning vajutas neile pika suudluse. Samal ajal liikus ta keha Robini kehal, lükkas ta reied laiali ja langes siis, et temaga ühte liituda, tegutsedes nii aeglaselt ja hoolikalt, nagu sellises olukorras üldse võimalik. Mehe huuled pühkisid ära karjatuse ootamatust valusähvatusesest ning suudlesid seni, kuni Robin naases taas seisundisse, milles ta ei tundnud midagi peale imetabase ühteliitumise.

Kõik senised naudingud, mida mees oli talle pakkunud, ei andnud end võrreldagi sellega, mis valitses tema kehas, kui Paul hakkas taas liikuma, kord kiiremini, kord aeglasemalt, ning viis teda nende randadele, kus kogu maailm muutub üheksainsaks ääravaks kangastuseks.

Robin pöördus maa peale tagasi siis, kui tundis mehe raskust end rõhuvat. Tume pea lebas ta õlal. Alles siis, kui ta end liigutas, kergitas Paul end küünarnukkidele ja vaatas talle naeratades silma.

"Kuidas sa end tunned?"

"Nautinuna," vastas Robin.

"Sellist sõna ei ole olemas."

"Aga peaks olema." Robin liigutas end pisut – ja

tegi suured silmad, kui tundis midagi oma reite vahel. "Juba jälle!"

"On see kurtmine?"

"Ei, ainult üllatus. Ma arvasin, et meestel läheb rohkem aega... taastumiseks."

"See oleneb stiimulist." Paul suudles teda ninaotsale. "Te olete võluv, tundlik ja lõputult ihaldatav daam, missis Temple." Hallides silmades süttisid taas sädamed. "Järelikult..."

Väljas läks juba päris valgeks. Robin heitis pilgu laual seisvale kellale ja leidis oma üllatuseks, et sellest ajast peale, kui ta magamistuppa tuli, on möödunud juba üle kolme tunni. Ta ei olnud kuulnud puutrepikriuksumist. Järelikult on Paul veel all. Küllap uinus elutoa diivanil.

Vähemalt lumesadu näis olevat lõppenud, kuid arvestades seda, kui palju on juba maha sadanud, pääseb siit lähemal ajal vaevalt minema. Kui mitte helistada farmi ja paluda, et mister Fletcher saadaks siia oma traktori. Igal juhul tasuks proovida. Antud juhul on parem kõik muu, kui see vangistus.

Muide, vaevalt hakkab Paul talle enam ligi tikkuma nüüd, kui vajab tema abi. Isegi siis, kui mees ei valetanud, öeldes, et ihaldab teda endiselt, on see pelgalt kehaline kiindumus, millest ei ole raske üle saada. Et tea, kas tugevate tunnete puudumine tõukaski Edna temast eemale? Ainuüksi seks ei suuda inimesi kuigi kaua koos hoida. Seda teadis Robin oma kibeda kogemuse põhjal...

Esimesed pulmajärgsed nädalad olid imetoredad. Paremast elust ei osanud Robin unistadagi. Paljude osavõtjatega, väga õnnestunud ja koduselt soe vastuvõtt, mille nad korraldasid, tõi kaasa terve seeria kutseid ning peaaegu kõik õhtud veetsid nad kodust väljas. Paul kaldus mõningaid kutseid tagasi lükama, kuid Robin, kes nautis hüljatud rivaalide kadest, nõudis, et need vastu võetaks.

Ta tundis midagi šokitaolist, kui Paul ilmutas esimest korda kindlust ja keeldus kategooriliselt järjekordset õhtut seltskonnas veetmast.

"Me peaksime kas või mõnikord kahekesi olema," ütles ta. "Veeta pikk õhtu kiirustamata koos, kuulata näiteks muusikat. Kas see ei oleks tore?"

Robin kirtsutas väikest jonnakat nina.

"Meil on selleks küllaga aega siis, kui jääme vanaks ja halliks. Sinna lähevad kõik."

"Sel juhul meie puudumist vaevalt keegi märkab." Kui naine avas vastu vaidlemiseks suu, raputas Paul pead. "Kõik. Me ei lähe."

"Siis lähen üksinda!" pahvatas Robin, kes ei sallinud käsutamist.

Mees muigas kergelt.

"Arvad, et ma lasen sind?"

"Aga kas sina arvad, et saad mind takistada?"

"Muidugi mõista."

Paul astus naise juurde, eiras lõbusalt ta proteste, langetas pea ja leidis ta huuled, et muuta suudlusega ta järeleandlikuks.

"Kas sa tahad ikka veel sellele peole minna?" küsis mees hulk aega hiljem, kui nad lebasid kamina ees, millesse oli halva ilma tõttu tuli süüdatud.

"Ei taha," sosistas Robin. Ta oli armumängudest

liiga väsinud selleks, et mõelda veel millelegi muule.
 "Meelsasti oleksin siin koos sinuga kogu elu."

Paul naeris kähedalt.

"Sinu soovid on mulle seadus."

Midagi uut, vilksatas naise peas, enne kui ta keskendus pikkade sõrmede puudutustele oma rinnal.

See ei olnud kaugeltki nende ainus kokkupõrge. Järgmiste kuude jooksul mõistis Robin, kui õigesti oli isa Pauli iseloomu hinnanud. Ei saa öelda, et Robin tahtnuks teda ümber sõrme keerata, ent Paul oli mõnikord liiga järeleandmatu, kui naine midagi soovis, ja ei taandunud sammugi.

"Arvatakse, et abielus peab nii andma kui võtma," hüppas ta mehele kallale ükskord, kui see keeldus veetma nädalavahetust järvel paadiga sõites. "Ja kõik selle pärast, et sulle ei meeldi Chandlerid!"

"Asi pole selles, kas nad meeldivad mulle või mitte," seletas Paul kannatlikult. "Kohtusime nendega alles paar nädalat tagasi, aga mulle on tarvis pikemat tutvust selleks, et veeta koos nendega paar päeva selles kitsas laevukeses. Igatahes kavatsen kogu nädalavahetuse töötada."

"Sa töötad kogu aeg!"

"Pole tõsi. Olen raamatu alustamisega kaks kuud viivitanud."

Robin hammustas keelt. Ta ei riskinud hakata vastu vaidlema sellele, mis, nagu ta teadis, oli õige. Novembris andis Paul tavaliselt üle käsikirja järgmise aastal avaldamiseks. Praegu aga oli juba novembri keskpaik. Ja ega mees üksinda tööd hooletusse jätanud. Ka Robin oli lubanud Sonyale selleks ajaks romaani lõpetada.

"Anna andeks," lausus ta. "Ma ei mõelnud sellele. See on minu süü, et sa tähtajaks valmis ei saa."

"Sina oled kahtlemata häiretegur," Paul naeratas taas ja paitas naise põske. "Muide, üpris meeldiv."

Nagu alati – tarvitses mehel üksnes teda puudutada, ja Robin lõi leegitsema. Oo, kuidas ma teda armastan! hüüdis ta mõttes ja võttis vastu mehe huuled. Kõik muu ei olnud talle oluline.

Nii see tegelikult oligi, kuid mõne järgmise nädala vältel tuli tal end ohjes hoida.

Jõuluks oli mõlemal käsikiri valmis ja puhtalt ümber loodud. Pärast uusaastat veetsid nad mõnuga vahetähega Sumatral, millest Paul kavatses teha järgmise raamatu tegevuskoha. Kui Robin oli lõpetanud järjekordse romaani, kavatses ta minna aprillis koos Pauliga Iraani ja oli masendatud, kui mees andis talle mõista, et ei võta teda kaasa.

"Mul tuleb viibida sellistes paikades, kuhu ma ei riski sind kaasa viia," ütles ta. "Aga ma ei usalda sind nii palju, et jätta sind kauaks hotellituppa. Olen ära kõige enam kaks nädalat."

Mees jäi endale kindlaks, vaatamata Robini kõikidele protestidele ja lubadustele, ning kehtas üksnes õlgu, kui naine keeldus teda lennujaama saatmast. Need kaks nädalalt elas Robin Washingtoni korteris, viibis peaaegu kõik öhtud kodust välja sõprade seltsis, ühel korral koos vana sõbraga, kelle tähelepanelikkus oli ta haavatud hingele palsam. Ei saa öelda, et tal olnuks eriti lõbus. Ilma Paulita tundus isegi vahuvein mager.

Mehe naasmise ajaks oli Robin muutunud juba maailma kõige järeleandlikumaks ja kuulekamaks naiseks. Olla taas Pauli süleluses, tunda ta huuli enda omadel – see oli selge õndsus! Eufooria kestis kolm päeva, kuni keegi pidas vajalikuks mehele

teatada, kuidas Robin oli tema äraolekul aega veetnud. Tõelis, mis nende vahel puhkes, ei valinud kumbki sõnu ja nad puistasid teineteisele kaela ohtralt solvanguid. Kõige enam aga riivasid Robini Pauli sõnad selle kohta, et ta võinuks võtta ette midagi paremat, kui abielluda rikutud tüdrukuga.

Sellest ajast peale veeres neil kõik allamäge. Pauli ettepaneku hakata mõtlema järeltulijatele lükkas Robin tagasi põhjendusega, et tema aastais oleks meelest end lastega siduda. Tal tulnuks sellele varem mõelda, ütles Robin, kui Paul lausus, et kolmekümne kahe aastase peaks ta saama isaks kohe, mitte aga mingis ebamäärases tulevikus.

Pikapeale hiilis Robini hinge kahtlus, et mehe elus on teine naine, kuigi otsesid tõendeid selle kohta tal ei olnud. Ta hakkas korraldama stseene, lootes meest endast välja viia, ning ei olnud rahul sellega, et ei suutnud viia Pauli seisundisse, milles see võinuks rääkima hakata.

Paul oli juba mõni päev olnud sõidus, kui ta sai lõpuks oma kahtlustele kinnituse Edna Powelli telefonikõne näol. See naine pani ette lasta Paul vabaks, et ta võiks abielluda tolle naisega, kellega oleks pidanud abielluma. Ootamata ära mehe naasmist, pakkis Robin kohvrid kokku ja kolis vanemate poole. Ta keeldus uskumast kõike, mida Paul pärast tagasitulekut rääkis. Pärast mitut asjatut katset naist ümber veenda jättis Paul ta rahule.

Kui Paul oleks mind tookord õlale heitnud ja jõuga enda juurde viinud, oleksin ehk jäänud uskuma, et ta soovib minu naasmist, mõtles Robin irooniaga. Just seda ta mehelt ootas, soovis seda kogu hingest. Ent

mees ei teinud midagi sellist ning Robinile jäi üle üksnes nentida, et nende abielu on end ammendanud.

Vältides vastuvõtte, kus Paul võinuks viibida, oskas Robin temaga peaaegu mitte kokku puutuda. Pakutud rahalise abi lükkas ta uhkelt tagasi. Ta ei tahtnud Paulist milleski sõltuda ja tal ei olnud seda vajagi. Robin seadis sisse üksiku naise elu, ostis endale korteri ning rahuldus lühiajaliste flirtidega. Ometi ei suutnud ta meest peast ja südamest välja heita. Praegu end temaga uuesti siduda tähendaks endale häda kaela kutsumist.

Kell oli juba üheksa lähedal, kui Robin veenis end taas alla minema. Paul pikutas elutoa diivanil, nagu ta oli arvanud, kuid ei maganud. Ta tõstis pilgu pehme kaantega raamatult, mida oli lugenud, ja libistas teeseldult ükskõikse pilgu üle ukseavasse ilmunud Robini.

"Oli see alles põhjalik dušivõtt," kommenteeris ta kuivalt.

"Algul oli mul tarvis magada," valetas Robin tuppa astudes. "Kui tahad habet ajada, siis sinna jäi veel hulk sooja vett. Arvatavasti saabusid ööbimisvalmina?"

"Ma tulin kõigeks valmina," sõnas mees. "Kaasa arvatud alistumatu naine."

"Ma ju nõustusin sellega, mida sa minult palusid," tähendas Robin. "Seepärast ei saa mind nimetada alistumatuks."

"Sind võiks nimetada ettearvamatuks," tunnistas Paul. "Arvatavasti oled muutunud täiskasvanumaks sellest ajast peale, kui viimati kohtusime."

"Kui täiskasvamine tähendab oskust eristada ihast armastusest, siis jah. Selliseid vigu ma enam ei tee."

Mees uuris teda küünilisust varjamata. Pilg libises üle naise sihvaka keha ja pöördus tagasi näole, äratades mälestusi ja pannes ta põsed roosatama.

"Kas Shonil on läinud kunagi korda sind niiviisi üles kruvida, nagu tegin mina?"

Mitte kordagi! pidi Robinil äärepealt suust lipsama.

"Shon erineb sinust samuti, nagu juust kriidist," ütles ta selle asemel sapiselt.

"Järelikult ei ole läinud." Tume pea vankus pilklikult kaastundest. "Mina sinu asemel mõtleksin enne kaks korda, kui saada selle naiseks, kes on selles osas nõrguke."

Endast välja viidud Robin otsustas viimse võimaluseni vastu pidada.

"Võib-olla olen ise muutunud selles, mis puutub 'sellesse osasse'!"

"Aga ehk olen mina ainus, kes suudab üldse sind üles kruvida?" eeldas Paul, pilkavad sädemed silmis. "Ühe mehe naine – selles on kogu lugu."

"Kui see väide vastaks kas või kaugeltki tõele, laseksin end maha!" hüüdis naine. "Jätka aga samas vaimus – ja sul tuleb minna Lõuna-Aafrikasse üksinda. On mingi piir sellel, mida ma olen valmis sinult taluma isegi su õetütrel pärast."

"Teadmiseks võetud." Mehe hääl kõlas häirimatult. "Võiksid ehk istet võtta ja lõdvestuda, seda enam, et midagi muud meil üle ei jää. Loed ehk midagi? Sellel riivil on päris hea valik. Näib, et sinu tädil on üpris mitmekülgne maitse."

Paul oli nagu rahulikkuse kehastus. Ta tõstis taas raamatu ja nüüd nägi Robin selle pealkirja. Minu oma, täheldas ta üllatuse ja rahulolematuse seguga.

"Anna siia!" nõudis ta. "Sa ei loe seda nagunii. Tunnista üles, et ei loe!"

Paul vaatas Robinit, seejärel taas avatud raamatut.

"Üheksakümne seitsmes lehekülge. Selle kohta, kes ei loe, olen tublisti edasi jõudnud."

"Sa üksnes avasid selle juhuslikust kohast, et mulle näidata," süüdistas Robin. "Varem sa isegi ei pöödnud mu raamatuid lugeda."

"Aga oleks maksnud seda teha," ütles Paul. "Siis oleksin osanud paremini kujutleda, mis sind ajendab. See on sinu üks varajasemaid – vist teine. Algaja kohta pole paha, kuigi erootikastseenid ei ole piisavalt veenvad. See ei ole ka mingi ime, kui arvestada, et tollal ei olnud sa veel kirjeldatavat läbi elanud. See-eest sinu järgmised katsetused..."

"...mis on kirjutatud pärast seda, kui olid õpetanud mulle kõike, mida oskad!" venitas Robin pilkavalt, hoidudes vaevu raamatut mehe käest ära tõmbamast. "Arvatavasti oleksin pidanud sulle konsultatsiooni eest protsenti pakkuma."

Vastuseks kõlas üksnes lõbus ja muretu naer.

Pahasena selle pärast, et tema torkele vääriliselt ei reageeritud, andis Robin tuhinale järele, hüppas mehe juurde ja tõmbas tal raamatu ropsuga peost, jättes talle näppude vahele lehenurga, mida Paul parajasti pööras. Järgmisel hetkel oli ta juba poollebaskeil mehe rinnal – Pauli käed haarasid kõvasti ta randmeist ning ta nägu oli mehe omast mõne tolli kaugusel.

"Kui me juba hakkasime mängima jämedalt, siis toa, et mina olen sinu meesterahvs," sõnas Paul hällivalt.

Robin tundis põsel ta hingeõhku ning nägi mehe silmis hõbedasi sädemeid. Ta tahtnuks liibuda Pauli

huultele ja tunda vastusuudlust. Ometi vajas ta kõige vähem seda, et teda peibutataks ohtlikule teeale.

"Sa ainult jäta mu raamatud rahule," lausus Robin madala käheda häälega. "Sinu arvamus ei loe mulle midagi."

"Kui see oleks tõsi, seisaksid praegu seal, kus olid, ja ei vaataks mind nii, nagu tahaksid mulle pussi ribidesse torgata," vastas Paul teda vabastamata. "Ma ei kritiseeri su raamatuid. Selles ainevallas on need hästi kirjutatud."

Mees vabastas ta randmed, kuid ainult selleks, et pista sõrmed ta lopsakatesse juustesse. Robinis kasvas kiusatus lüüa kõigele käega ning lasta sündmustel areneda loomulikku rada. Ta ihaldas meest samuti, nagu alati, isegi rohkem, kuna oli liiga kaua temata olnud.

Aga kui ta alla annab, siis kuhu see teda viib? Niipea, kui seadusemehed lakkavad Pauli õetütrel pärast muretsemast, ei jää enam midagi, mis neid seoks. Seksi võib mees saada igalt teiselt naiselt, kes andub talle nii, nagu tema on praegu valmis anduma.

"Korista oma räpased käed minu küljest!" pigistas Robin läbi hammaste. "Otsekohe!"

Hetk segadust, siis süttis mehe silmis ohtlik tuluke, kuid ta laskis naise vabaks ja kõverdas pilkavalt huuli.

"Lause ei vasta sinu kasutatavatele standarditele, kallid."

Robin ajas end jalule ja ei imestanud põrmugi, kui tundis põrandat kergelt kõikuvat.

"See-eest täiesti tõhus." Ta kogus end uskumatu jõupingutuse hinnaga. "Järgmisel korral, kui sa mind puudutad..."

"Tean, tean. Sa teed minust kogu eluks sandi." Mõnitus kõlas veelgi mürgisemalt. "Kirjutan selle endale südamesse." Mees tõusis ja muigas, kui Robin lahtmatult sammu tagasi astus. "Jäta see tõmblemine järele. Ma üksnes kavatsen kasutada sooja vee ülejääki. Ajan habet, käis duši all ja muutun teiseks inimeseks."

"Võrreldes endisega tuleb iga muudatus sulle kasuks." See oli parim, mida Robin suutis välja mõelda. "Mina aga kavatsen helistada farmi ja uurida, kas nad saavad tee puhtaks lükata," lisas ta, et Paulile ei jääks võimalust ta avaldust kommenteerida. "Mida kiiremini me siit pääseme, seda parem."

"Igas mõttes," nõustus mees. "Lubasin, et jõuan Kaplinna hiljemalt nädala pärast."

Robini silmad tumenesid.

"Aga kui ma oleksin keeldunud?"

"Ma teadsin, et seda ei juhtu. Igal juhul mitte siis, kui kaardile on pandud tüdrukukese tulevik." Järgnes paljutähendav paus. "Vahest ehk läinuks kõik teisiti, kui meil oleks oma laps."

Robin püüdis jagu saada valuhoost, mis nende sõnade peale ta südamesse torkas.

"Sa mõtled tegevust, mis juhiks minu tähelepanu kõrvale ajaks, kui lõbutsed Ednaga või kellegi teisega, kes sind ära võlub?"

Kui selles kõhnas näo oligi mingi leebusevari, siis nüüd kadus see paugupealt.

"Muidugi mitte. Hüva, ma siis lähen."

Kui Paul oli elutoast lahkunud, langes Robin jõuetult diivanile. Alles nüüd tundis ta, kuidas mõni viimane tund oli ta rööpast välja lõõnud. Kõigele juhtunule vaatamata suutis Paul ikka veel üheainsa puudutusega tal pinna jalgade alt riisuda.

Seda arvestades olid ta võimalused tervelt kolme kuu vältel vastu pidada, kui Paul hakkaks teda tõeliselt ründama, pehmelt öeldes napid.

Küsimus seisnes selles, kas ta riskib pärast sööda haaramist ka õnge alla neelata – nõõri ja tinaga tükis?

Nad lahkusid majast sama päeva pärastlõunal kahe autoga. Mister Fletcher oli andnud töölistele korralduse lükata tee puhtaks kuni peateeni, millel liiklus oli juba normaalseks muutunud.

Juhul, kui midagi ette ei tule, jõuame õhtuks koju, arvas Robin. Mõistagi tema enda koju. Paul soovis, et ta saadab naise sinna, enne kui enda poole läheb. Meil on ju tarvis ette valmistada, ütles ta.

Mõistagi ei suutnud Robin Wandy tulevikku ohtu seada. Mis muusse puutub, siis püüab ta end ohjes hoida. Vaevalt hakkab Paul teda taas pahandama.

Kõige raskem on vist Shonile asju selgeks teha. Vahest ehk mõistab ta motiivi. Kuid kindlasti ei meeldi talle mõte, et Robin mehe juurde tagasi läheb, olgugi ajutiselt.

Kuidas Paul pärast lapsendamist tüdrukuga hakkama saab, see on juba teine asi. Ta ei uskunud, et mees võiks kauaks linnavälisesse maja elama jääda, kuid tema Washingtoni korter ei ole lapse kasvatamiseks sobiv paik.

Muide, see ei ole tema mure, ütles ta endale, kuid ärevus ei kadunud.

Välja arvatud üks lühike lõik, hoidis Robin Pauli maasturit vaateväljas ning teekonna lõpul pidurdas otse tema taga. Robini korter paiknes kolmandal korral ja oli tegelikult ühele inimesele pisut liiga suur, kuid ta võis endale seda lubada ning avarust nautida.

"Ma ei olnud päris kindel, et oskad siia tulla. Sa ei ole ju selles korteris varem käinud," tähendas Robin majja astudes.

"Ma tunnen seda linnaosa," vastas Paul rahulikult.
"Siin läheduses elab mu sõber."

Robin tulistas teda pilguga.

"Kas ma tunnen teda?"

"Kahtlen selles. Ta tuli alles mõne kuu eest tagasi Inglismaalt, kus elas neli aastat. Tõi sealt endale naise. Tüüpiline inglanna – mitte jälgegi jumestusest ja kohutavalt vaoshoitud."

"Täpipealt sinu tüüp," pomises Robin ja sai vastuks kuiva naeratuse.

"Mitte mingeid võimalusi. Nad on Coole'iga teineteise järele arust ära. Mäletad, kuidas see oli?"

"Mul on millegipärast mäluhäired."

"See-eest on minu oma korras." Paul jätkas mälestustest leebunud toonil: "Ma mäletan, milline sa olid pulmaööl. Kui paljud minuealised mehed leiavad endale neitsist pruudi?" Mehe pilk külmenes ootamatult ja häälm muutus taas karmiks. "Kui palju mehi on sul sellest peale olnud?"

Mitte ühtegi, võinuks Robin ausalt vastata, kuid kahtles, kas Paul seda usub.

"See ei puutu sinusse," ütles ta selle asemel imetlusväärse rahuga. "Nagu ei puutu minusse ka sinu seiklused. Me ju kavatseme lahutada, kui lapsendamine on teoks saanud. Oled selle unustanud?"

"Oo jaa, muidugi, sa ju abiellud Shoniga! Millega ta endale leiba teenib?"

Lift peatus ja Robin kiirustas ust avama, et mitte mehele silma vaadata.

"Ta on raamatupidaja."

"Ohoo, väga soliidne!"

"Võid irvitada nii palju, kui tahad," sõnas naine jäiselt. "Vähemalt tunnen end temaga koos omal kohal."

"Mulle näis alati, et sa tunnend end omal kohal minuga koos," jätkas Paul ironiseerimist. "Ent keegi meist ei ole kindlustatud ootamatute avastuste eest."

Sellisel juhul ei maksa ka minul imestada ootamatute avastuste üle, mõtles Robin sapiselt ning pistis võtme lukuauku.

Kuldsetes ja beežides toonides ning tumepunase vaibaga eesttoast avanes viis ust. Robin avas paremalt esimese ja süütas valguse. Avaras elutoas kordus sama punane toon aknakardinate näol. Mööbel, mille Robin oli paigutanud oma maitse järgi, koosnes vanaaegsetest ja uuematest esemetest, mõjus tugevalt ning ühtaegu õdusalt.

"Väga armas," kiitis Paul, kui oli pilgu ringi lasknud.

"Tore, et sulle meeldib." Robin võttis pika tviidmantli seljast ning jäi mustadesse pükstesse ja samas toonis kampsunisse, mis ulatus talle peaaegu põlvini. "Anna siia," sõnas ta mehe nahkkuuetele osutades. "Ma keedan kohvi, kui sa muidugi ei eelista midagi kangemat."

"Kohv on just see, mida ma praegu vajan. Ka kuub ei sega mind." Paul tõmbas selle seljast ja heitis hooltult toolile.

"Vaevalt jään siia nii kauaks, et seda maksaks ära panema hakata."

Robin tõrjus pettumusetunde kõrvale. Kuna nad olid kõikides üksikasjades kokku leppinud, oleks igas mõttes parem, kui mees lahkuks. Tal oli tarvis pidada mõni telefonikõne, millest üks ei olnud määratud võõrastele kõrvadele.

Paul kandis ikka veel teksapükse ja valget sviitrit ning näole oli kasvanud kerge habemetüügas. Ta nägi välja samasugune nagu hommikul. Ometi pidi ta olema väga väsinud, sest ei olnud kogu öö maganud.

"Kas on tõesti tarvis, et ma sinuga koos Wandy-le järele lähen?" küsis Robin ukstel peatudes. "Sa võid lihtsalt näidata abielutunnistust ning tollivõimud ei hakka kindlasti sind takistama. Pealegi ei tohiks see olla nende mure, kui Wandy on endiselt registreeritud Ameerika kodanikuna. Või muutis õemes kodakondsust?"

"Vist mitte," vastas Paul. "Aga vaevalt oleksid nad Wandy tänavale visanud, kui tal ei oleks ka ühtki sugulast. Ah jaa," lisas ta, kui Robin avas vastuvaidlemiseks suu, "Sul on kindlasti tarvis minuga kaasa tulla. Wandy enda pärast. Kujuta endale ette, mida tunneb üheksa-aastane tüdruk, kes on hiljuti kaotanud ainsa vanema, kui ilmub võhivõõras meesterahvas teda teise maailma otsa viima."

"Mind ta ju ka ei tunne," vastas Robin.

"Kuigi mulle ei meeldi nentida silmnähtavat, oled siiski naine," sõnas Paul kuivalt. "See annab sulle mõningaid eeliseid, kui on tarvis võita tüdrukukese usaldust. Olgu kuidas on, aga lennukipiletid on juba tellitud."

"Ikka ja jälle see enesekindlus! Sulle ei tulnud muidugi pähe, et ma võin keelduda."

"Sul võib olla ükskõik milliseid puudusi, aga südameetus nende hulka ei kuulu," sõnas Paul rahulikult.

"Kui juba rääkida puudustest, siis sinu omi võiksin hommikuni üles lugeda."

Ootamatu vastunaeratus riisus naiselt relvad.

"Selles ei kahtle ma põrmugi. Sa ei ole kunagi osanud lühidalt rääkida. Aga võib-olla keedad kõigepealt kohvi? Mulle on hädasti vaja reibastust."

Robin neelas järjekordse süüdistuse, kuna püüd meest riivata oleks asjatu katse.

"Kui tahad, võin pakkuda sulle midagi söögiks," soovitas ta ettevaatamatult, sest ei teadnud, kas tal on midagi külmikus.

Paul raputas pead.

"Kohvist piisab täielikult... kui ma seda siiski saan."

"Kas sulle ei ole keegi öelnud, et sarkasm on teravmeelsuse madalaim vorm?" pareeris Robin.

"Sina just praegu ütlesid," sõnas mees eemalduvale seljale järele.

Oleksin pidanud teadma, et viimane sõna jääb alati temale, pahutses Robin. Selles ei ole midagi uut.

Ta keetis jahvatatud kohvi, kuigi ajas üksi olles läbi lahustuvaga. Elutuppa tagasi tulles märkas ta, et Paul oli end tugitoolisse sättinud ja magas.

Robin asetaskandiku lauale. Isegi magades oli mehe nägu karm, hingamine rahulik. Robin oli mõnikord kuulnud naise kurtmas, et partnerid ajavad neid oma norskamisega üles. Paul ei norsanud kunagi, ükskõik millises asendis ta lebas.

Teda praegu vaadates tundis Robin samasugust erutust, nagu alati. Kehaline veetlus seletas seda ainult osaliselt. Kui Paul näeks välja teisiti, tunneks ta ikkagi mehest lähtuvat jõudu, mis oli osa tema loomusest.

Paul liigutas end unes ja pomises midagi lühikest, mis võis olla nimi. Muidugi mitte minu oma, arvas Robin, kuid ta süda võpatas ikkagi. Ta sirutas jala ja müksas mitte eriti õrnalt mehe põida.

"Kohv on laual."

Hallid silmad avanesid vastumeelselt.

"Kui sa seda veel teed, siis ma enda eest enam ei vastuta," torises Paul.

"Mul pole seda tarvis teha, sest sa juba ärkasid,"

vastas Robin jahedalt. "Arvasin, et tahad juua kohvi enne, kui see jahtub. Peale selle kavatsesime midagi arutada... kuigi ma olen eksimas oletuste rägastikku mõistatades, mis see võiks olla. Sina ju tegeled meil perspektiivplaneerimisega."

"Mida sa seal sarkasmist rääkisid?" Paul kummar-dus tassi võtma, kummutas ühe sõõmuga poole selle sisust ja noogutas kiitvalt. "Kohvi oskad sa ikka veel keeta."

Seda tuli mõista nii – üks vähestest köögitoimetustest, millega sa hakkama said. Robin laskis selle kahemõttelise märkuse kõrvust mööda. Nüüd, kui kõik öeldud ja tehtud, oli see kõigest tõde. Robini ettepanek palgata majapidaja lükati toona kategooriliselt tagasi. "Kui on koduabiline, kes käib iga päev köögis koristamas, ja mees, kes on valmis söögitegemisel abistama, milleks on siis veel tarvis majapidajat?" küsis Paul. Talle jäi üks pisiasi – õppida toitu valmistama.

Mis siis ikka. Ta ei osanud seda siis ja ei oska praegugi. Isegi kõigesööja Shon pani vähimalgi võimalusel ette lõunastada restoranis. Muide, Robin pidi tunnistama, et Paul ei heitnud talle ette kokaande puudumist. Ka nemad sõid tavaliselt väljas.

Noh, ja mis sellest? õigustas ta end. Elus on palju asju, mille nimel tasub elada ilma söögivalmistamiseta.

Robin istus mehest võimalikult kaugemale.

"Millal me välja lendame?"

"Neljapäeva hommikul. Kaplinna jõuame laupäeva hommikul nende aja järgi. Leppisin kokku kohtuda laupäeva päeval varjupaigas, kus Wandy praegu elab. Meile jääb aega toibumiseks."

Tervelt viis tundi pärast lendu ümber poole maa-kera, mõtles Robin irooniliselt, kuid hoidus seda kuul-davalt ütlema.

"Arvestades, et oled tellinud ka tagasipiletid, siis kui kaua me seal viibime?"

Paul võttis ta pilgu rahulikult vastu.

"Tagasipileteid ei ole ma veel tellinud. Ei oska ju arvata, kui kaua paberite kordaajamine aega võtab. Bürokratia ei ole üksnes ameeriklaste eesõigus." Nähes, et Robin on valmis vastu vaidlema, lisas ta ükskõiksel: "Helista oma Shonile, kui tahad, ja ma teen talle asjad selgeks."

"See pakuks sulle suurt rahuldust, eks ole?" Robinil polnud tuju sõnade valimiseks. "Ma viin oma naise maailma teise otsa ja ei tea, millal tagasi tuleme, sest see ei loe mulle midagi." Kui sa arvad..."

Ta peatus, kui nägi, et mees naeratab üle kogu näo.

"Kullake, sinu stiil veereb kiiresti allamäge!"

"Käi kuradile!" pahvatas Robin. Ta oli liiga tige selleks, et näha asja naljakat külge. "Mitte kusagile ma koos sinuga ei lähe, lurjus! Võid siit otsekohe kaduda!"

Lõbus naeratus kadus Pauli näolt ja asendus ehmatava karmusega. Mees asetas nagu oma sõnadele kaalu lisamiseks tassi klõpsuga alustassile.

"Luba endale meelde tuletada, et sa juba andsid nõusoleku," sõnas ta külmalt. "Sa üksnes ei tule minuga kaasa, vaid teed kõik veenmaks tollivõime, et oleme ideaalsed pretendendid Wandy vanemate ossa. Väiksemgi kahtlus, ja nad võivad tüdruku ära võtta, vaatamata sellele, et ta on minu õetütar. Lapse huvid on üle kõige. Sa ei või seda arvestamata jätta."

Robin ei suutnud seda teraspilku taluda. Ta hamustas huult ja langetas pilgu põlvedel kokkupandud kätele. Muidugi on Paulil õigus. Wandy on palju tähtsam, kui tema enda solvatud tunded.

"Helistan Shonile pärast sinu lahkumist," ütles ta, kogunud kokku kogu enesevalitsemise, ja ei püüdnudki end õigustada. Äkitselt koitis talle: "See on ju juba ülehommel!"

"Just nimelt." Kui mees oli ikka veel tige, siis ta näolt ei kajastunud see mitte mingil määral. "Sul tuleb LAV-i saatkonnast viisa hankida. Tulen sulle järelle kell kümme."

Paul tõusis, võttis toolilt jaki, tõmbas selle selga ja vedas luku pooleldi kinni. Valge sviitri taustal nägi ta lõug veelgi tumedam. Vaatamata sagedasele raaseerimisele nägi ta Robini arvates alati välja nii, nagu oleks tal habe kaks päeva ajamata. Liiga palju testosterooni – selles seisnebki pool ta õeluse põhjustest.

"Kujutleda ainult, mis juhtunuks siis, kui oleksime paariks päevaks majja toppama jäänud," sõnas naine.

"Vajaduse korral oleksin reisi muutnud. Pinguta nüüd oma kujutlusvõimet ja võta seda kõike ajutise elukeerukusena. Nõus? Sellega väldiksime asjatut aja- ja tunnetekulu ning ei peaks ringi keerutama."

Just sina väldid mõttetut keerutamist, vastas Robin talle mõttes. Arvestades, et kogu selle aja jooksul tuleb neil teineteisega läbi saada, muutub ülalnimetatud elukeerukus talle üpris pikaks. Jäi ainult loota, et sealsed tollibürokraadid osutuvad Ameerika omadest kärmemaks.

Robin saatis Pauli välisukseni, et see lukustada.

Vähemalt nii ütles ta endale. Alles siis, kui mees talle käe ümber kaela pani ja teda endale lähemale tõmbas, mõistis naine oma teo tõelist põhjust. Kõigest hoolimata tahtis ta, et Paul teda jälle suudleks.

Lõputult pika minuti vältel uuris mees ta tõstetud nägu ja sõnas siis leebelt:

"Vaata mis veel – ära mind enam lurjuseks nimeta."

Paul lahkus enne, kui ta vastuse leidis – kui see oli üldse olemas. Robin sulges ukse, nõjatus selle vastu, sulges silmad ja püüdis kogu väest oma pahameelest jagu saada. Paul teadis, mida naine sel hetkel mõtles. Ta pidi seda teadma ja oli juuksekarva kaugusel sellest, et talle vastu tulla, kuid otsustas siiski loobuda.

Võib-olla jõudis Paul järeldusele, et ainus viis eelolevaid katsumusi läbi teha on säilitada distantsti. Robin mõistis selle ettevaatusabinõu mõistlikkust, kuigi ka keha sellele vastu hakkas.

Nad olid palju kaotanud, kuid kehaline tõmme oli ikka veel tugev. Suudlusele oleks võinud järgneda... lihtsalt oleks pidanud järgnema muu kõigi sellest tulevate keerukustega. Shon väärib paremat. Ka ta ise väärib paremat.

Kell oli alles kaheksa läbi. Kui ta üldse kavatseb Shoniga rääkida – aga teisiti ei võinud –, on parem teha seda võimalikult kiiremini. Raskemat ülesannet ei olnud Robinil veel olnud. Vaevalt võtab Shon ta sõnad kergelt vastu. Mis sellest, et mees ei kutsu temas esile samasugust kirge, nagu Paul, ent see, mida ta Shoni vastu tunneb, maksab hoopis rohkem. Sestap ei tahtnud Robin talle haiget teha.

Kogunud tahtejõu kokku, astus ta telefoni juurde, märkas selle automaatvastajal vilkuvat punast

lambikest ning keris enne numbri valimist lindi tagasi. Ainus teade oli just Shonilt.

"Püüdsin leida sind majast, kuid ilmselt olid sel ajal parajasti koduteel. Lendan kella kuuese reisiga Montreali. Seal on tekkinud probleeme. Püüan reedeks tagasi jõuda, aga kui tekib vajadus nädalavahetuseks sinna jääda, helistan." Viimasest lausest lipsas lõpuks läbi ka soe noodike. "Loodan, et langedad õige otsuse."

Mõne hetke seisis Robin ebaledes ning arutles, kuidas oleks parem uute keerukustega toime tulla. Ta võis helistada Shoni kontoris ja välja uurida, kus mees Montrealis peatub. Probleem seisis milleski muus. Kas on aus see kõik Shonile kaela veeretada ajal, mil töö nõuab talt täielikku keskendumist?

Ei, see poleks aus, leidis Robin. Sel juhul kerkis järgmine küsimus: millal ta siis Shonile uudist teatab? Isegi siis, kui mees reedel tagasi jõuab, on ta pärast seda veel kaua siit ära.

Kõige ahvatlevam näis seletada kõike kirjas, mille Shon kohe pärast saabumist läbi loeb. Paberil on lihtsam leida vajalikke sõnu. Tõsi, see võis näida Shonile väljakeerutamisenä, aga mis parata? Ainus, mida Robin temalt ootas, oli mõistev suhtumine.

Jäid veel vanemad. Neid tuleb muidugi kõigesse pühendada. Aga ainult mitte täna. Ta ei suuda taluda ema pettumust, kui see saab teada, et ta on leppinud Pauliga ainult ajutiselt.

Paul saabus täpselt kell kümme. Erinevalt temast näis mees täiesti väljapuhanuna. Suure osa ööst oli Robin vähernud ühelt küljelt teisele, suutmata lahendada emotsionaalset konflikti. Pooleteise aasta jook-

sul ei olnud ta kordagi tundnud teravat vajadust kehalise läheduse järele. Tuli ette hetki, millal ta oli pea-aegu valmis lubama Shoni ööseks enda poole jääda – pelgalt selleks, et tunda taas meesterahva sülelusi. Teda hoidis tagasi ainult see, et ta ihales mitte mees-terahvast üldse, vaid täiesti kindlat meest.

"Mida sa vanematele ütlesid?" küsis Paul, kui nad olid ta džiiipi istunud.

"Seni mitte midagi," tunnistas Robin. "Seda on liiga raske seletada."

"Vaevalt läheb sul korda seda kolm kuud saladuses hoida." Ta pidurdas foori punase tule ees ja lisas roheline ilmudes taas gaasi. "Kas nad teavad Shonist?"

"Muidugi."

"Ja ka seda, et mõtled talle mehele minna?"

Robin kõhkles pisut.

"Veel mitte."

"Ah see on alles hiljutine otsus." Kindel suujoon kõverdus irooniliselt. "Nähtavasti alles eilne?"

Naine sirutas järsult lõuga.

"Ma kohtusin temaga enne sinu lavaleilmumist."

"Ma saan aru nii, et minuga abiellumise otsuse langetamiseks ei kulunud sul eriti palju aega."

Robin neelas alla äkitselt kurku kerkinud klombi.

"Vigadest õpitakse."

Paul muigas.

"Kas tõesti? Võin sulle kohe öelda, et sinu kiindumus ei kesta kuigi kaua."

"Kuna sa ei ole Shoni kordagi näinud, ei oska sa mulle midagi öelda. Tal on omadusi, mida sa ei oska kujutledagi."

"Aga ta ei rahulda sind selles, mida sina oluliseks pead."

"Arvad, et sina üksi seda suudad?"

"Ma oskan ära tunda naise seksinälja."

"Või veel! Sa tead naistest väga palju."

Hallid silmad vaatasid Robinit vilksamisi.

"Ma tunnen sind."

Robinilt nõudis kogu enesevalitsemise rakendamist, et mitte millegagi oma segadust reeta.

"Ei. Sa ei tunne mind. Ma ei ole enam see süütuke, kellega sa kunagi abiellusid. Mind vaimustab see, mida sa teed õetütre heaks, ja olen valmis abistama sind lapsendamisel, kuid see on kõik."

Mees kehtas laiu õlgu.

"Eks sa ise tea."

Liiklus muutus intensiivsemaks. Robin võimaldas Paulile teele keskenduda. Ta toetas pea istme toele ja sulges silmad. Võib-olla tuleb tal võtta kokku oma keha- ja hingejõud eelseisva kome kuu üleelamiseks, et mitte anda voli tunnetele, mida Paul temas äratas. Isegi praegu, temaga kokku puutumata, tundis Robin iga keharakuga mehe keha lähedust. Paul nimetas seda seksinäljaks, kuid see, mis tal puudus, oli hoopis enam, kui pelgalt seks.

Viisade vormistamine võttis hulk aega. Kui nad need lõpuks kätte said, lähenes hommik juba lõpule.

Nad einestasid mõlema meelisrestoranis, kuhu Paul oli tellinud laua. Olnuks tema teha, eelistanuks Robin kohta, kus ei tarvitsenuks karta tuttavatega kokusaamist.

"Kus sa kavatsed end sisse seada, kui kõik on korda saanud?" küsis Robin, kui tellimus oli esitatud.

"Mõistagi oma majas," sõnas Paul. "Minu korter ei ole üheksa-aastasele lapsele kaugeltki ideaalne koht."

"Siis tuleb sul palgata kedagi, kes pärast minu lahkumist tema järele vaataks."

Mees vaatas talle ükskõikselt otsa.

"Miks sa arvad, et see on tarvilik?"

Robin kergitas üllatusest kulme.

"Vastasel korral tuleb sul piirata oma seltskonnaelu. Üheksa-aastast ei tohi terveks öhtuks üksinda jätta."

"Vahest ehk nõustub missis Murphy vajaduse korral ööseks jääma. Seda enam, et ta elab täiesti üksinda."

"Ma ei teadnudki, et ta on ikka veel sinu juures."

Paul kehtas jälle õlgu.

"Maja vajab ju hoolitsemist."

"See muudab olukorra keerulisemaks, saad sellest aru?" küsis Robin pärast lühikest vaikimist. "Ta taipab õige pea, et elame eraldi tubades."

Hallides silmades süttisid sädemed.

"Sellest olukorrast on üsna lihtne väljapääs."

Robin kõverdas põlglikult huuli.

"Vastust sa juba tead."

"Ma kuulsin, mida sa ütlesid, kuid tundsid sealjuures hoopis midagi muud."

"Jäta see minu tunnetest rääkimine järele!" pahvatas Robin ägedalt. "Sa ei tohi..."

Kelneri ilmumine katkestas nende jutu. Viimane sooritas ükskõikse näoga oma rituaali. Küllap on tal tulnud kuulda hullematki, ütles Robin endale, kuid kergem tal sellest ei hakanud. Vaidlemiseks see koht ilmselt ei sobinud.

"Võib-olla räägime millestki neutraalsemast," soovitas naine, kui kelner oli läinud.

Paul tegi naljatlevalt morni grimassi.

"Ma kuulsin, et on lähenemas gripilaine."

Robini viha asendus lühikese naeruturtsatusega.

"Ega see nii väga hull ka ole."

"Gripipeideemias ei ole midagi naljakat. Enne jõule olin minagi gripiga pikali. Mulle oluks kasuks, kui sina oleksid mu kõrval olnud ning pühkinud märtri laubalt palavikuhigi."

Sul ei olnud küll puudust hoolitsevatest kätest, kullake, arvas Robin mõttes ja sõnas lõbusalt:

"Ometi said terveks."

"Loodetavasti. Sellest on möödas kolm kuud."

See number otsekui jälitab teda! Robin jälgis, kuidas Paul tõstis huultele veiniklaasi, ja mõistatas, kui raske võis ta haigus tegelikult olla. Ükskord oli ta ka ise grippi põdenud ja ei soovinuks seda oma kõige kurjemale vaenlasele. Raske oli kujutleda seda muskleis keha abitult voodis lebamas. Temal endal kulus täielikuks taastumiseks mitu nädalat.

"Lootkem, et lähemal ajal suudad uut rünnakut vältida," sõnas naine. "Ma ei ole kindel, et suudaksin üksinda hakkama saada." Robin viivitas ja muutis siis jutuainet. "Sa ei ole peaaegu midagi oma õest rääkinud. Tean ainult, et ta nimi oli Betty ja ta suri varakult."

"Kahekümne nelja aastasena." Hallid silmad jäid rahulikuks. "Ta oli kahekümne ühene, kui abiellus Arthuriga ja kolis koos temaga Lõuna-Aafrikasse. Seitse kuud hiljem sündis Wandy, ja ma pean lisama, et ta ei olnud enneaegne."

"Aa... saan aru."

"Kahtlen," sõnas Paul kuivalt. "Me saime kõigest sellest teada alles siis, kui Kaplinnast tuli kiri."

"Kas sa said kunagi Arthuriga kokku?"

"Paar korda."

"Kas ta meeldis sulle?"

Paul kehtas järsult õlgu.

"Ta ei olnud selline mees, keda oleksime tahtnud Betty kõrval näha. Aga vahest ehk oleksime sellega leppinud, kui meil oluks selleks võimalus."

"Mulle näib, et last oodates ja teades, kuidas sa Arthurisse suhtud, arvas Betty, et kõigile oleks parem, kui ta alustab elu puhtalt leheküljelt," oletas Robin. "Arvatavasti ei jätnud sa seda niisama?"

"Jah. Ma käisin õel külas."

"Ainult sina?"

"Vanematel oli juba käsil lahutus ning neil olid mõttes hoopis muud asjad. Igal juhul ei oleks see midagi andnud. Õde oli selle mehe pärast arust ära."

"Võib-olla oli Arthur parem, kui sina temast arvasid?" riskis Robin küsida.

Paul mühatas.

"Kui see ongi nii, siis varjas ta seda hoolikalt. Betty oleks võinud paraneda viirushaigusest, mis ta hauda viis, kui Arthur oleks otsekohe arstide poole pöördunud. Selleks ajaks, kui ta end liigutama hakkas..." Paul surus hambad kokku ja vaikis pisut aega. "Me olime jõuetud midagi ette võtma, kui ta keelas meile igasugused edasised kontaktid Wandyga. Ta teenis tollal korralikult ning palkas kedagi, kes tüdruku eest iga päev hoolitses. Seetõttu pidasime paremaks mitte lapsest tüliõuna teha."

"Ometi süüdistad end selle pärast, et jätsid kõik nii, nagu oli," tähendas Robin teraselt.

"Küllap jah. Ma ei oleks tohtinud tüdrukut silmist lasta ja piirduda ainult agentuuri kaudu teadete hankimisega."

"Sa teed selle nüüd heaks."

"See on kõige vähem, mida ma teha saan."

Seda on rohkem, kui paljudele sinu vanustele meestele oleks pähe tulnud, võinuks Robin öelda, ja see oleks olnud suurelt osalt tõsi. Võrrelda Pauli praegust kuju sellega, mille ta lõi endale poolteist aastat tagasi, oli üpris raske. Veel üks tõend sellest, kui vähe ta meest tundis.

"Hei, teie seal!" kostis kellegi hääl. Robin pööras pead ja nägi nende ühist sõbrannat, naiskirjanikku, kes vaatas neid ahne huviga. "Kuidas elate?"

"Väga hästi," vastas Paul enne, kui Robin jõudis vastuse välja mõelda. "Paremini enam ei saagi. Tõsi."

Huvi kasvas veelgi.

"Kui see tähendab, et olete jälle koos, siis rõõmustan teie mõlema pärast. Loodetavasti ei ole see saladus?"

"Enam ei ole." Paul naeratas ja kannatas stoiliselt välja hoobi, mille Robin talle laua all pahkluu pihta läkitas. "Täna. Me rõõmustame samuti."

"Sul ei olnud õigust nii käituda!" pahvatas Robin, kui naine oli edasi läinud.

"Just seda ta tahtiski kuulda," vastas mees häirimatult. "Mulle ei meeldi daamidele pettumust valmistada."

"See on kõigest ajutine vaierahu," tuletas Robin meelde. "Ära loodagi, et sul läheb korda veenda mind millekski enamaks."

"Sinu puhul ei hakkaks ma arvestama veenmiskatsetega." Paul muigas ja tõstis klaasi. "Head isul!"

Õhusõit kujunes pikaks ja väsitavaks. Selleks ajaks, kui nad olid pärast kuuemilist taksosõitu lennuväljalt kesklinna hotelli jõudnud, oli Robin nii kurnatud, et kaotas huvi selle vastu, kuidas nad end sisse seavad. Paul leidis väljapääsu sellega, et tellis kahe magamistoaga numbri.

"Sa võiksid mõne tunni tukkuda," soovitas ta. "Minna helistan varjupaika ja teatan meie saabumisest, seejärel teen vist sedasama. Seal ei oodata meid enne kella kolme."

Robin lonkis sõnatult ühte tupp, võttis endal ült ainult kostüümijaki ja varises sügava kergendusohkega voodile. Pole midagi hullemat lennust itta. Küllap see oli kuidagi seotud magnetväljadega, arvas ta. Olgu neetud need lennud! Olgu neetud põhjused, mis sunnivad neid ette võtma!

Teda äratas kardina vahelt sisse tungiv valgus. Mõne hetke vältel ei suutnud naine kujutleda, kus ta viibib. Siis tuli meelde – ta on koos Pauliga Lõuna-Aafrikas Kaplinnas. Varsti peavad nad saama kokku väikese tüdrukuga, keda kavatsevad viia Ameerikasse.

Lauakell näitas kolmveerand kaht. Robin ajas end vaevaliselt istuma ja vaatas ringi. Muidugi luksusnumber. Paul ei oleks hakanud võtma mingit lutikakongi. Konditsioneer säilitas toas meeldiva jaheduse. Hoopis midagi muud, kui väljas. Juba nende varajasel saabumistunnil oli seal kuum ja niiske.

Jõudu kokku võttes tõusis Robin jalule. Vahest ehk aitab dušš toibuda. Tuleb midagi ette võtta, kui ta

tahab sellele kokkusaamisele minna. Vastasel korral vajub ta uuesti unne.

Kõigil riietekapi kolmel uksele oli peegel. Oma kujutise nägemine pani Robini oigama. Seelik oli selline, nagu oleks koertekari seda väntsutanud, samuti pluus. Tušš oli silmade ümber laiali valgunud ning ta nägi välja nagu panda. Juuksed olid nagu silumata heinasaad. Tema raamatute tegelased ei ärganud kunagi sellistena, vaatamata asjaoludele.

Kui ma sisenen sellest uksest, peab teine viima vannituppa. Kahtlemata on see mõlemale toale ühine. Ta ei kuulnud ühtki heli. Võib-olla Paul magab veel? Tal oleks aeg tõusta, kui ei taha hilineda enda määratud ajaks kohtumisele.

Robin riietus lahti, tõmbas selga hommikumantli, läks vannitoa ukse juurde ja jäi enne ukse avamist korraks kuulutama. Tuba oli tühi. Polnud mingeid märke sellest, et dušši on juba kasutatud. Kui elumärke ei ilmne ka pärast pesemist, peab ta ise Pauli äratama.

Pärast dušši tundis Robin end peaaegu inimesena. Ta tõmbas mantli ülle ja läks teise ukse juurde.

Koputamisele ei vastatud. Naine hakkas kahtlema, kas Paul üldse ongi toas. Ta praotas vaikselt ust, piilus sisse ja nägi, et mees lamab poolpöiki ühel kahest voodist, nagu allapoole. Nähtavasti oli ta alasti. Lina varjas ainult keha alumist poolt. Käsi rippus üle voodiserva, sõrmed puudutasid põrandat.

Ootamatult hakkasid Pauli õlalihased liikuma ja ta pööduks selili. Õhuke lina üksnes toonitas tema keha piirjooni. Robini suu tõmbus kuivaks ja ta tundis kõhust allpool kummalist raskust.

Peaaegu tunnetamata, mida ta teeb, astus Robin

lähemale ning asetas käe mehe õlalihasele. Sõrmed, kerged nagu udusuled, libisesid piki õlga ning keeleots niisutas kuivanud huuli. Ta oli selle keha järele nii kaua igatsenud!

Ootamatult tõstis Paul pead, sirutas käed, tõmbas naise enda vastu ja leidis ta huuled. Siis pöördus ta uuesti, nii et Robin jäi tema alla. Lina kägardus kusaigil nende vahel.

Mantel avanes, ainult vöö hoidis seda piha ümber, laskmata seda alla langeda ning naist üleni paljastada. Robin tundis mehe kätt oma rinnal ning see puudutus kõrvetas õrna nahka.

"Ei tohi," läks tal korda öelda. "Paul... ei."

"Mispärast ei?" küsis mees jämedalt. "Sa ju tahad seda, me mõlemad tahame. Miks eitada ilmset?"

"Ma ei eitagi." Robin vaatas mehele otse silma ja püüdis rääkida rahulikult. "Tahtmine on üks asi, teostegemine hoopis teine. Kui sa ikka veel loodad minu abile Wandy lapsendamisel, siis jäta otsekohe järele!"

"Mina ju ei alustanud," tähendas Paul. "Kui sa seda ei tahtnud, poleks sul maksnud mind katsuda. Millist muud reageerimist sa veel ootasid?"

"Ma arvasin, et sa magad..." alustas Robin ja takerdus, nähes, et mees kõverdab huuli.

"Nii see oligi, kuni sa mind puudutasid." Paul võttis ettevaatlikult ta rinnatipu sõrmede vahele ja jälgis, kuidas naise silmad klaasistuvad. "Huvitav, mida oleks veel vaja selleks, et sa ohje lõdvendaksid?"

Peaaegu mitte midagi! mõtles Robin meeleheitlikult. Kas nüüd või mitte kunagi! Ta võttis kokku kogu vapruse, äigas mehele käeservaga vastu kõri, kasutas hetkelist segadust, kiskus end vabaks... ja prantsatas voodi ette põrandale.

Paul toetus küünarnukile, hõõrus vaba käega kaela ja jälgis muiates, kuidas Robin kiiresti jalule hüppas.

"Poleks maksnud kiirustada. Ma saan ka vihjest aru. Ära ainult pane sellistele võtetele liiga suuri lootusi."

"Seda pole enam tarviski," ütles Robin, kiskus mantli hõlmad koomale, kinnitas vöö tugevamini ja püüdis väarikuseriismeid kokku koguda. "Teen kõik, mis võimalik vältimaks sulle lähenemist niivõrd, et anda sulle võimalus järjekordseks rünnakuks."

"No muidugi." Selle kinnituse kahemõttelisust kinnitas pilkav muie. "Võiksid parem end riidesse panna. Me ei tohiks hilineda."

Robin heitis näolt juuksed.

"Seda ei või enam vältida. Kell on varsti pool kolm."

"Sel juhul kiirustagem mõlemad."

Robin kiirendas sammu. Ta kuulis, kuidas mees lina kõrvale heitis ja voodist välja hüppas. Tal ei tarvitsenud Paulile pilku heita, et veenduda tema erutuses. Alles äsja olid piisavalt lähestikku, et saada selle kohta reaalne tõestus.

See mehe katsumine oli rumal tegu, meenutas liialt endisi aegu, millal ta äratas Pauli niiviisi selleks, et temaga armatseda. Ka tollal reageeris mees otsekohe. Pauli auks tuli tunnistada, et täna suutis ta end tagasi hoida, kuigi teadis, et veel pisut – ja naine ei suutnuks enam öelda ei. Paljud mehed ei oleks peatunud ning olukorda kasutanud.

Kui tahan kujunenud olukorrast auga välja tulla, pean oma armuiha taltsutama, ütles Robin endale sapiselt ja sulges oma toa ukse. Kui sellele voli annan, olen kadunud!

Lasteasutus paiknes korrapäratult rajatud ja rohelusse uppuva linna põhjaosas. Suur vanaaegne kahe välistrepipoolega ehitised asus oma krundil ja nägi välja üpris soliidne. Rühm nooremaid lapsi mängis muruplatsil mingit kärarikast mängu, vanemad hooldasid lillepeenraid.

Keegi neist ei näi õnnetuna, täheldas Robin rõõmuga.

Neile tuli vastu elurõõmus kuuekümnendais aastais daam, kes tutvustas end missis Highwoodina. Ta juhatas külalised päikeseküllasesse võorastetuppa, mis oli sel hetkel tühi, kuid mida kasutati räsitud mööbli järgi otsustades usinasti.

"Siia kogunevad vanemad lapsed pärast seda, kui nooremad on magama läinud," ütles ta. "Nad võivad siin lõbutseda, nagu soovivad." Ta silmad välgatasid. "Mõistlikes piirides. Kes teab, mida võib võtta ette alaealiste segaseltskond, kui see kauaks omapead jätta."

Paul naeris.

"Kes teab, mida võtab ette ükskõik millises eas segaseltskond."

Missis Highwood polnud ilmselt veel nii vana, et oleks kaotanud vastuvõtlikkuse mehelike võlude suhtes. Ta naeratas kavalalt.

"Täiesti õige."

"Kas Wandyga on kõik korras?" küsis Robin, kes leidis, et temalgi on aeg lavale astuda. "Ma mõtlen – kuidas ta isa kaotamist üle elab?"

Elatanud naine tõsines.

"Päris hästi." Naine viivitas ja vaatas kordamööda mõlema poole, nagu ei teaks, kuidas väljendada seda, mida ta tahtis öelda. "Arvatavasti näib Wandy teile pisut kummalisena. Ta on küll alles üheksane, kuid elukogemusi on tal juba küllaga."

Nüüd tõsines ka Paul.

"Milliseid kogemusi?"

"Kardan, et liiga mitmekülgseid. Kui öelda lihtsalt, siis ta isa oli joodik ning tal ei olnud aastate kaupa korralikku tööd. Ta elatus riiklikust abirahast, millest raiskas suurema osa joomisele ja naistele, nagu meil läks korda kindlaks teha. Wandyl tuli õppida enam-vähemgi end kaitsma. Seda näib ta tegevat üsna edukalt. Häda on selles..." Missis Highwood vangutas pead. "Parem, kui te seda ise näeksite. Ta jõuab siia iga hetk. Saatsin ühe tüdruku teda otsima."

Samas avaneski uks ning lävele ilmus väike kujuke poripritsmeid täis teksapükstes ning õmblustest kärisenud rohelises pluusis. Tema selja taga seisis umbes viieteistkümnene tüdruk, näol märtriilme.

"Jälle kakles," ütles see ja ohkas. "Tuli ta selle tobeda Charlie juurest eemale tirida. Võite olla kindel, et nüüd hoiab ta oma suure suu kinni."

"Ma lõin selle kinni," kuulutas ta hoolealune asjalikult. "Lõin ta huule segi."

"Seda ka," kinnitas vanem tüdruk. "Pani poisi nutma."

"Ta on piripill," kõlas põlglik kommentaar. "Suur rasvane piripill."

"Aitab, aitab!" kiirustas missis Highwood ütlema. "Kõik on korras, Betty. Edasi saan ise hakkama."

Wandy jäi paigale. Sõltumatust väljendav asend, tumedad lühikesed juuksed, ilusate joontega nägu, mis oli koos poriga nähtavasti samast kohast, kust pärinesid plekid pükstel.

Pauliga sama värvi silmad liikusid külmalt üle istujate ja peatusid mehel.

"Te oletegi minu onu?"

Pauli huuled võpatasid ja ta noogutas.

"Mina see olengi. Sarnaned väga oma emaga selles eas... pori ja kõik muu selline."

"Ma ei mäleta oma ema."

"Muidugi mitte. Sa ei võigi teda mäletada," ütles Paul. "Aga usu mu sõnu. Ta sattus samuti igasugustesse lugudesse. Ainult mulle ei tule meelde, et ta oleks poisse kolkinud."

Wandy näol vilksatas muigevine.

"Vean kihla, et ta oleks võinud seda teha."

"Küllalt kaalukatel asjaoludel oleks see olnud täiesti võimalik." Paul osutas Robinile. "Saa tuttavaks oma tädiga."

Wandy tõmbus uuesti endasse ja suunas naisele lõdva pilgu.

"Tere."

Robin surus alla soovi tõusta ja tüdruku juurde astuda. Paul jäi istuma. Võib-olla ei tahtnud ta oma kogukusega tüdrukule rusuvat muljet avaldada. Robin järgis ta eeskju ja piirdus sooja naeratusega.

"Tere, Wandy."

Tõusis ainult missis Highwood.

"Jätan teid nüüd omavahele, et saaksite lähemalt tutvuda," ütles ta. "Astu aga edasi, Wandy. Nad on sind juba näinud ja seepärast pole mõtet pesema minna. Ära ainult diivanikatteid määri. Neid pesti alles möödunud nädalal." Pauli tarvis lisas ta: "Te võite viibida siin nii kaua, kui soovite. Lasen kedagi teile teed tuua."

"Saiade või kookidega?" küsis Wandy, kelles tärkas uus huvilaine.

"Kookidega," vastas ta heategija kuivalt.

Mõni hetk pärast seda, kui uks oli missis Highwoodi järel sulgunud, valitses toas vaikus. Wandy

astus mõne sammu külaliste poole ja peatus siis, nagu oleks pöranda külge kinni kleepunud. Tema nägu ei väljendanud midagi. Pole ta ühtigi nii ükskõikne, leidis Robin, kui märkas ta rusikais käsi.

Seekord otsustas Robin algatuse enda kätte võtta. Ta krimpsutas märtri kombel nägu ja nõõpis oma valge puuvillkleidi kaeluse lahti.

"Ma ei tea, kuidas on teistega, aga mul on palav. Kas siin võib akna avada?"

Wandy kehtas õlgu.

"Küllap vist. Siin ei ole ühtki konditsioneer."

"Vaevalt võib fond seda endale lubada." Paul tõusis, astus lähima akna juurde ja lükkas selle mõlemad pooled lahti. Tuppa hoovas pisut värskeemat õhku. "Ik-kagi on siin ilus koht."

"Pole viga," vastas tüdruk erilise innuta. "Siin on palju igasuguseid reegleid."

"Siin elab nii palju lapsi, et minu arvates ilma nendeta läbi ei saa," lausus Robin muretult. "Igal juhul ei jää sa siia kauaks. Tuled koos meiega Ameerikasse."

Väikesed rusikad olid endiselt kõvasti kokku pigistatud.

"Ja-ah?"

"Kas sa tahaksid veel kusagile minna?" Paul nõjatus aknalauale, käes taskus, ning nägi välja ja rääkis sundimatult. "Sa oled perekonna liige ning sugulased peavad kokku hoidma."

Tüdruk seedis mõne hetke kuulnud. Ilmselt ei olnud ta veel lõpuni kindel.

"Isa nii ei arvanud," sõnas ta lõpuks. "Ta ütles, et olen koormaks."

Kuidas võis see mees lapsega niiviisi ümber käia! pahandas Robin. Surnuist ei tohi küll halvasti mõelda,

kuid selle järgi, mida ta oli kuulnud, puudusid Arthuri täielikult head omadused.

"Meile sa ei ole koormaks," ütles ta enne, kui Paul jõudis vastata. "Me ei jõua ära oodata, millal saame sind koju viia." Ta hää oli täis innukust. "Sulle hakkab meie kodu meeldima, Wandy. Seal on suur park ja parditiik. Veel on puuviljaaed. Algul on pisut külmem kui siin, aga pärast ilm paraneb, tuleb kevad." Seda öeldes pani Robin sõrmed risti. "Saad omaette toa, palju mänguasju ja..."

"Ma olen mänguasjade jaoks juba liiga vana," katkestas tüdruk põlglikult.

"Noh, siis palju igasugust muud," ütles Robin, kes ei tahtnud alla anda. "Lähedal on väga hea kool. Sa..."

"Charlie ütles, et mind pannakse internati." Wandy tõmbus jälle endasse. "Ta rääkis, et Ameerikas pannakse kõik lapsed internati."

"Kui vana su Charlie on?"

Wandy kehtas taas õlgu.

"Ma ei tea. Vist umbes kaksteist."

Paul tegi naeruturtsatusest kõhatuse.

"Nagu ma aru saan, on ta oma vanuse kohta väikesevõitu."

"Ei, ta on suur ja paks." Seekord kostis tüdruku häälest selgesti ärritust. "Ma ju rääkisin teile!"

"Mina arvasin, et räägid ülekantud mõttes." Paul vangutas pead, kui märkas, kuidas tüdruku kitsad kulmud kortsu tõmbusid, ning ennetas ta küsimust: "Olgu sellega kuidas on, aga ta eksib. Mitte kõik Ameerika lapsed ei õpi internatkoolis. Mina näiteks ei õppinud. Robin ka mitte. Ja ka sina ei hakka seal õppima. Minu sõna selle peale."

Seda sõna ei ole sul õigust anda, kui arvestada kõiki asjaolusid, ütles Robin mõttes Paulile. Kui tema alaliseks nende juurde jääks, oleks lugu teistsugune. Käsikirja kallal töötades oli Robin harjunud piirduma tavalise tööpäevaga ning seda graafikut annaks kergesti ühitada koolitundidega. Ent kui Paul hakkas töötama, oli teda võimatu peatada.

Aga see ei ole minu mure, tuletas Robin endale meelde ja mõistis kohe, et valetab endale. Väike hüljatud Wandy oli juba leidnud endale ta südmes koha. Tema enda lapsepõlv oli idüll, vanemad maailma parimad. Kuidas võib jätta lapse ilma ainsast võimalusest saada tõelise perekonna liikmeks?

Aga kuidas ta saab siduda oma elu mehega, kes ei tunne tema vastu midagi peale kehalise kiindumuse? Ükskord ta juba komistas sellel rajal. Teist korda sellele sattumine võrduks enesetapuga.

Äkki adus Robin, et temale on naelutatud kaks silmapaari. Üks neist varjas nagu tavaliselt oma saladusi, teise pilk oli õrna ea kohta täis ebatavalist küünilisust.

"Tegelikult ei ole mind teile vaja," kuulutas Wandy vastuvaidlematult. "Need kõik on ainult sõnad."

"See ei ole tõsi!" Uue ootamatu probleemi tõttu keskendus Robin kogu tähelepanu väikesele kriimule näole ja püüdis tüdrukut veenda. "Muidugi on sind mulle vaja! Sind on vaja meile mõlemale! Miks me siis sinuga kohtumiseks nii pika teekonna ette võtsime?"

Kui tüdrukul oligi vastus valmis, siis summutas selle ukse tagant kostev tassidekõlin.

"Koogid!" hüüdis Wandy, ilmutades esimest korda nende tutvuse jooksul siirast indu.

Ta lendas ukse juurde ja avas selle tüdruku ees,

kes lükkas tuppä ratsalaua, ning selle aja jooksul, millal see Robini juurde jõudis, oskas ta juba taldrikule asetatud koogitükid üles lugeda.

"Kuus," tegi ta teatavaks. "Igaühele kaks. Kui ainult kumbki teist ei loobu," lisas ta Robinile lootusrikkalt otsa vaadates. "Võin kihla vedada, et peate dieeti. Kõik isa sõbratarid olid dieedil."

"Kõik naised ei vaja dieeti," tähendas Paul Robini vastust ennetades ning jättis ilmselt oma ütlemisest suurema ja parima osa välja. "Mina aga ei ole koogide austaja ja seepärast võid minu osa endale võtta."

"Ma Highwood alles näitab sulle, kui sa kõik ise ära sööd," ütles õiglane lauaveeretaja vastiku häälega.

"Ta ei saa seda teada, kui sa ei räägi," järgnes kiire vastus pireda pilgu saatel. "Kui sa ütled, viskan sulle voodisse ämbliku. Suu-ure!"

"Arvan, et sulle oleks ohutum, kui keele hammaste taga hoiaksid," soovitas Paul, näol lihtsameelne ilme.

"Ta ei julge!" hüüdis tüdruk, kuid ta häälel ei kõlanud eriti veendunult. Siis lõi ta käega. "Üldiselt on see mulle ükskõik. Need on teie koogid."

Wandy jälgis ilmse rahuloluga, kuidas tüdruk toast väljus, pöördus laua poole ja valis hoolikalt endale kõige suurema ja kõige kõrgema kreemihunnikuga koogi.

"Aga vaat julgen küll!" hüüdis Wandy ja haukas maiuspalast tugevate hammastega tubli ampsu. "Mõnele olen seda juba teinud."

Ära räägi täis suuga! keerles Robinil keelel, kuid tabas Pauli lõbusa pilgu, neelas kulunud lause alla ja üksnes kehtas filosoofiliselt õlgu. Kui koogid on

need, mis suudavad Wandyst teha normaalse üheksa-aastase lapse, siis las pistab. Heade kommete õpetamisega on aega.

Robin valas teed, ulatas Paulile tassi, rüüpas enda omast ja jälgis, kuidas ta õetütar kõigi kuuega hakkama sai.

"Siin vist eriti hästi ei toideta?" küsis ta.

"Normaalselt." Viimane raas läks kahetsusohke saatel esimese teed. "Paremini kui kodus. Isa ei ostnud kunagi palju sööki."

"Kas igatsed tema järele?" küsis Paul ootamatult. Wendy kallutas pea küljele ja mõtles järele.

"Mitte väga," sõnas ta.

"Edaspidi sul söögist puudust ei tule," kinnitas Robin, võpatades sellele mõeldes, milline elu oli tüdrukukesel olnud. "Sa ei hakka millestki puudust tundma! Kavatsame sind viia hotelli seniks, kui kõik on otsustatud."

Wandy mõtles taas ja kui ta jälle rääkima hakkas, kõlas ta hääles uusi toone.

"Ma ei ole kunagi hotellis elanud."

"Sul tuleb proovida järele veel palju uut!" Robin läks hoogu. "Kindlasti ei ole sa varem lennanud?"

Tüdruku hallides silmades sähvatas vallatu tuluke.

"Mul ei ole tiibu."

"Minu arvates suudaksid sa need endale kasvatada." Paul muigas, kuigi pilgus, mille ta Robini poole heitis, jäi lõbususest ilmselt vajaka. "Vahest ehk püüaksid missis Highwoodi üles otsida ja ta siia paluda?"

"Hea küll," nõustus Wandy valmilt. "Ma aiman, kus ta võib olla."

Robin ootas, kuni üks tüdruku järel sulgus, ja lausus kahetsevalt:

"Ma tean. Poleks maksnud talle enne missis Highwoodiga rääkimist lootust anda."

"Jah, ei maksnuks," kinnitas Paul karmilt. "Nüüd jääb ainult loota, et ta meile vastu tuleb, kuid vaevalt sõltub otsustamine üksnes temast." Ta laskis Robinist pilgu üle, märkas rohelistes silmades ärevust ning ta nägu mahenes pisut. "Impulsiivne loomus, nagu emalgi!"

"Ja endiselt ei tule sellest midagi head." Robin saatis oma sõnu abitu käeliigutusega. "Kõik on viltu, eks ole? Me sattusime siia pettuse teel!"

Pauli hea meeleolu oli nagu peoga võetud.

"Aga milline on alternatiiv? See asutus võib olla ükskõik kui hea, aga jääb ikkagi kroonumajaks. Wandy vajab enamat. Ta väärib rohkemat! Olen nõus, kõik läheb keerulisemaks, kui sa lavalt lahkud, kuid ma saan hakkama."

Muidugi ei tule tal puudust abilistest, mõtles Robin mornilt. Nüüd, millal ta oli Wandyga tutvunud, oli tal juba raske taluda mõtet, et keegi astub tema asemele. Ent ainus teine tee ei kuulunud arutlemisele.

Missis Highwood ilmus üksinda.

"Kuulsin, et tahate Wandyt endaga koos hotelli viia?" küsis ta ilma eeskõneta.

Paul kiirustas ise vastama:

"Kui meile seda lubatakse, siis jah. Muidugi tuleb täita mingeid formaalsusi, enne kui võime ta riigist välja viia, kuid oleks parem, kui saaksime aja, mis selleks kulub, temaga koos veeta."

"Minu meelest tuleks see kõigile kasuks," nõustus elatanud naine vaevumärgatavalt muiates. "Nägin just praegu Charlie paistetanud huult."

"Seega siis tohib?" ütles Robin kergendusega.

"Vaata kui vahva! Millal me võime teie arvates ta koju viia?"

"Võib-olla isegi esmaspäeval. Ta ei ole ju LAV-i kodanik. See lihtsustab asjaajamist. Muide, saatsin Wendy pesema ja ümber riietuma, kuigi suurt parane-mist ma lubada ei saa. Kui ta siia toodi, oli tal ainult kaks paari pükse ja mõni särk. Meil on Wendy-taoliste laste tarvis suur valik rõivaid, kuid ta isegi ei vaadanud kleitide poole."

Robin puhkes naerma.

"Olin ka ise rübluk, kuid aastatega läks see üle. Kindlasti on Wendyga sama lugu."

"Tal on selleks piisavalt aega," nõustus missis Highwood. "Kas teil endil on lapsi?"

"Ei," vastas Robin.

"Esialgu ei ole," parandas Paul.

"Sel juhul soovin teile edu." Naine pöördus Wendy poole, kes oli ilmunud ukseavasse, ja vangutas pead, kui nägi tüdruku puuvillaseid pükse ja pluusi, mille mustri oli jäänud üksnes hägune mälestus.

"Miks sa need vanad selga panid?"

"Sellepärast, et teised asjad ei ole minu omad."

Nii häirimatu vastus põhjustas uue peavangutuse.

"Noh, olgu pealegi. Need on vähemalt puhtad. Kus su kott on?"

"Vestibüülis." Wendy kõõritas Pauli poole. "Kas võime minema hakata?"

"Jah," vastas onu.

Õues leidsid nad, et pikk madal sedaan, mille Paul oli siiasõiduks laenutusest võtnud, oli lastest tihedalt ümbritsetud. Oma tähtsust tunnetav Wendy tegi kõigile teatavaks, et sõidab autoga hotelli ja sealt lennukiga Ameerikasse, kus hakkab elama majas, milles on kümneid tube ja aias pardiik.

Tüdruk jättis erilise kahetsuseta missis Highwoodiga hüvasti ning kui auto liikuma hakkas, lehvitas lõdvalt lastesalgale. Kui maja oli käänaku taha kadunud, lõdvenes tüdruk, langes istmetoele ja libistas kae üle pehme nahkkatte.

"Hea auto," kommenteeris ta. "Teie oma?"

"Ei, laenutusest võetud." Paul vaatas peeglist piskest kuhu ning naeratas kergelt. "Kas sina tead autodest palju?"

"Mitte sellistest," vastas Wendy, kes võttis küsimust puhta kullana. "Isal oli vana logu. Aga kas teil Ameerikas on auto?"

"On. Kaks," kinnitas Robin. "Ei, kolm, kui arvestada ka minu oma."

"Kolm autot!" Lapse häälest kostis sügavat rahulolu. "Arvan, et mulle hakkab seal meeldima."

Peagi ujus ta hämmastust maha surudes üle luksusliku vestibüüli ja astus lifti sellise näoga, nagu oleks ta teinud seda kogu elu.

Ka number pälvis ta heakskiidu. Ta keerles selles ringi nagu tuulispea ja ei jätnud midagi tähele panemata.

"Miks teie asjad on ühes toas ja tädi Robini omad teises?" küsis ta elutuppa naastes ja uuris ärevalt täiskasvanuid. "Kas läksite riidu?" Kui otsekohe vastust ei järgnenud, muutus ta nägu morniks. "Minu pärast?"

"Keegi ei läinud tülli," ruttas Robin talle kinnitama. "Me üksnes olime reisist väsinud ja ei tahtnud teineteist häirida."

Selätus ei olnud küll veenev, kuid Wandyt see nähtavasti rahuldaski ning ta nägu selgines taas.

"Nüüd vist tahate endale seda suure voodiga tuba."

Ma tõstan teie asjad ümber," lisas ta Pauli poole pöördudes.

Mees peatas Robini, kui see tahtis tüdrukule järgneda. Ta nägu väljendas otsusekindlust.

"Las läheb!"

Robin surus hambad risti, püüdis vaigistada sise-
mist värinat ja ütles alles siis:

"Me ei või kuidagi ühes voodis magada."

"Mida siis sina soovitud?" Paul rääkis vaikselt, kuid veenvalt. "Õelda tüdrukule tõtt pärast seda, mida sa talle oled kokku rääkinud? Tahad, et ta peaks sind valelikuks?"

"Muidugi mitte!" hüüdis Robin. "Ja ma ei valetanud. Ta on vapustav laps."

"Jah, ja raske hingetraumaga laps. Kõige enam on talle praegu vaja stabiilset olukorda. Kõige vähem on talle tarvis teada, et me ei ole need, keda endast kujutame."

"Ükskord peab ta ikkagi tõe teada saama," tähendas Robin.

Hallid silmad sähvatasid.

"Sa lubasid mulle kolm kuud."

"Ainult selleks, et lapsendamine teoks saaks. Ma ei arvestanud sellega, et tuleb veel midagi teeselda."

"Selles ei olnud mingit teesklust, mida sa tundsid, kui mind hommikul äratasid," vaidles Paul leebelt vastu. "Minu poolt ka ei olnud." Ta tõmbas Robini selle vastupuiklemist eirates enda juurde ja võttis näo käte vahele. "Miks me ei võiks kõike muud unustada ja lihtsalt nautida seda, mis on?"

Mehe hallidesse silmadesse uppudes ja oma keha ja südame võbinat adudes tundis Robin ületamatut soovi öelda: käigu kõik kuradile! Paulil on õigus. Miks

mitte tunda rõõmu sellest, mis on? Kolm kuud – seda on palju.

Aga mitte kogu elu, tuli pähe kainestav mõte. Kuidas jääb siis Shoniga? Kui mees on tagasi, on ta kindlasti tema kirja lugenud. Absoluutselt platooniline kokkulepe lapse huvides, seisis selles. Kas ta sõnad maksavad tõesti nii vähe?

"Ma ei hakka sinuga magama," surus Robin läbi hammaste. "Kirjuta see endale ninale! Kui meil tuleb jääda ühte tuppa, magad sina põrandal või tugitoolis. On selge?"

Robin, kes ootas pahameelepuhangut, oli üllatunud ja pisut pettunudki selle pärast, et Paul üksnes naeris ja ta vabastas.

"Mis siis ikka. See on sinu valik."

Sinu kaotus, tahab ta öelda, arvas Robin ja astus Paulist eemale.

Robin tundis kergendust, kui Wandy ühistuppa tagasi tuli.

"Valmis!" ütles tüdruk nii, nagu ootaks järgmisi korraldusi, ja jäi keset tuba seisma.

"Kuidas sa tahaksid veeta ülejäänud osa päevast?" küsis Robin nagu lapse sõnatule küsimusele vastuseks. "Sa võid valida," lisas ta ja kahetses öeldut, kui märkas silmanurgast Pauli muiet.

"Kas ükskõik mida?" küsis Wandy lootusrikkalt.

"Mõistlikkuse piirides," jahutas Paul ta tuhinat. "Reeglid kehtivad ikka veel. Ütle, mida sa tahaksid, ja siis vaatame."

"Algul McDonald'sisse, siis kinno," vastas tüdruk. Ta ärevus kasvas sedamööda, kuidas ta nägi onu näoilme vahetumist. "Ma tean, te ei taha sinna minna."

"See-eest lähen mina meelsasti," sõnas Robin Pauli vastust ennetades. "Millist filmi sa tahaksid vaadata?"

Wandy raputas pead ja vaatas onu poole nagu tunnistades, et viimane sõna peab jääma temale.

"Ma viin ta ise, kui sind säärane väljavaade ei meelita," käis Robin peale. Ta kadestas mehe eelistamist. "Sa võid süüa hotellis."

"Ma ei ole öelnud, et see mind ei meelita. Kui juba riskida, siis kõik koos. Niisiis, McDonald's," sõnas ta õetütrelle, kes vastas pimestava naeratusega. "Teel uurime kuulutusi ja vaatame järele, mida kusagil näidatakse."

"Mina käiksin enne duši all," tähendas Robin. "Olen üleni higine."

"Selleks ei jätku aega." Mehe toon välistas vastuvaidlemise. "Pealegi muutud kohe samasuguseks, kui üle ukse astud."

Robin allus. Oli valida, kas jääda dušita või lähed nad ilma temata. Sellises meeleolus ei olnud Paul kompormissialdis.

Õhtupoolik kujunes igas mõttes üpris meeldivaks. Pärast einet läksid nad vaatama viimast fantastilist lõokfilmi. Selle valis Wandy, kuid Paul nõustus temaga kogu hingest, sest see oli ka ta enda meelisžanr.

Seda ei saanud öelda Robini kohta, kuid ta pidas vapralt lõpuni vastu ja kuulas, kuidas ta kaaslased innukalt eriefektide üle arutlevad. Onu ja õetütrel vahel oli juba kujunenud täielik vastastikune mõistmine, mida ta ausalt öeldes kadestas. Nende mõlema soonetes voolas Temple'ide veri, tema aga oli kõrvaline.

Vaatamata meeleheitlikele katsetele tõestada vastupidist varises Wandy hotellis sõna otseses mõttes jalult. Ta isegi ei püüdnud vastu punnida, kui Paul ta magama saatis.

"Noor daam arvab, et tal ei ole uue eluga kohanemisel mingeid raskusi," nentis Paul kuivalt, kui tüdruk oli läinud. "Kardan, et meil tuleb oma tegemised kõrvale heita, kui tahame iga ta soovi täita."

Robin lükkas kingad kõrvale ja keris jalad tugitoolis enda alla, nagu ta oli kodus harjunud istuma. Konditsioneer pakkus pärast niisket kuumust oodatud kergenduse. Robinit häiris ainult see, et ta ei võinud juukseid vallandada ja end duši all loputada, kuid ta ei tahtnud, et Paul arvaks, nagu muretseks ta selle pärast, kuidas tema silmis välja näeb.

"Wandy väärrib meie pingutusi," ütles ta. "Sa kujuta ainult – tüdruk on üheksa-aastane, aga see oli ta esimene kinoskäik!"

"Esimene seaduslik käik," õiendas Paul. "Ta rääkis mulle, kuidas kamp sinseid lapsi sinna sisse pääses. Nad lähetasid ühe endi hulgast saali, see avas tuletõrjesissepääsu ja laskis teised sisse."

Robin tundis torget, mida võis määratleda üksnes kiivusena, ning püüdis küsida rahulikult:

"Millal ta sulle seda rääkis?"

"Ajasime pisut juttu, kui sa käisid daamide toas."

Paul, kes tundis üpris peenelt naise meeleolude kõikumisi, lisas lepitavalt: "Kuni tänase päevani ei olnud tal eriti põhjust naisi usaldada."

"Aga mina arvasin, et kuna tal oli silma ees oma isa näide, ei hakka ta mehi usaldama," sõnas Robin järsult.

"Ma räägin ainult seda, mida Wandy mulle rääkis," ütles Paul. "Kulub aega, enne kui ta veendub, et me ei kavatse mängida temaga nagu nukuga ja seejärel ta ära visata. Just seepärast taob ta rauda seni, kuni see on tuline."

Paul läks baarikapi juurde, kükitas selle ette ja uuris sisu.

"Tahad midagi juua?"

Kirgas laevalgus mängis mehe ideaalselt põetud juustel ning toonitas ta valges särgis selja tugevust.

Ükskõik mida, mõtles Robin ning neelas alla valu-lise kurguklombi, et aga lükata edasi magamaminekuhetke. Isegi siis, kui Paul säilitab vahemaad, riisub üksnes tema viibimine magamistoas talt rahu ja une. Aga kui ta ei säilita...

Robin katkestas järsult oma mõttelõnga.

"Ma jooksin apelsinimahla."

Tühisem mees võinuks öelda, et mahla ei ole, kuid Paul ei laskunud selleni. Ta üksnes segas sa-

masuguse kokteili, nagu endale, tõi klaasi Robinile ja istus ta vastu.

"Sinu terviseks!"

Tegelikult ei tahtnud Robin üldse juua. Pärast esimest sõõmu jättis ta klaasi lauale.

"Oled kindel, et kõik saab esmaspäevaks korda?" küsis naine pärast pikka pausi.

"Miks ka mitte? Missis Highwood ütles, et mitte-kodanike puhul läheb lihtsamalt. Wandy ajutise passi ma juba sain, nii et meie poolt takistusi ei teki."

"Järelikult võime teisipäeval ära lennata?"

"Ma ei ole veel pileteid tellinud. Pole võimatu, et tuleb mõni päev oodata."

Mõni päev tähendab mõnd ööd. Sellele ei olnud Robin mõelnud.

"Ma pean Shonile teatama, mis toimub," pingutas ta end ütlema. "Püüan talle homme helistada."

"Ära unusta ajavahet." See oli ainus reageering, mille ta saavutas.

Taas sugenes vaikus. Seekord katkestas selle Paul. Ta tühjendas oma klaasi ja ütles:

"Mina olen valmis magama heitma. Kes läheb esimesena – mina või sina?"

"Mina," vastas Robin. "Anna mulle ainult viisteist minutit."

"Kümme," sõnas Paul. "Mul on ka tarvis duši all käia."

Teda ei peata miski, kui ma kohmitsema jään, järel-das naine. Ta tõusis kiiresti, jättes oma klaasi peaaegu puutumatuks maha.

Viie minuti pärast kalpsas ta juba vannitoast välja ning selleks hetkeks, kui Paul magamistuppa tuli, oli ta jõudnud pesemata juukseid nende värskendamiseks tualettveega kammida, pikali heita ja end kind-

lalt linasse mähkida. Mees ei pidanud teda ühegi pilgu vääriliseks, vaid lihtsalt hakkas lahti riietuma.

Kui Paul hakkas püksirihma lahti päästma, pööras Robin kõrvale. Ta teadis, kui hõlpus on teda üles kruvida. See ei viivitanud juhtuma. Teda nägu kõrvas leek, kui kuulis mehe kehal libisevate rõivaste sahinat. Kartes end reeta, hoidis naine hingamist tagasi, kuni vannitoa uks oli Pauli järel sulgunud.

Kui mees piiras ta aega kümne minutiga, veetis ta ise tugevate veejugade all tublisti paarkümmend minutit. Robin nägi nagu ilmsi enda ees tugevat päevitunud keha kuni üksikasjadeni. Naine tundis, kuidas ainuüksi meenutused tema sisemuses iha kasvatavad. Ta püüdis nendest vabaneda, kuid asjatult.

Ainus magamispaik, mida ta võis mehe tarvis kujutada, oli kaks siinset tugitooli, millel olid vooditarbed. Ent magamistuppa tulles eiras Paul neid ja astus otse voodi poole. Naine sundis end pead pöörama ning vaatama segaste tunnetega ta siniseid pidžaampükse, enne kui tõstis pahase pilgu.

"Ma ju ütlesin sulle..."

"Mina ei kavatse tugitoolis magada," ütles Paul. "Kui sa ei taha minuga voodit jagada, siis tead ise, mida teha." Mees kustutas laualambi ning heitis muhaval selili, jättes neile kolmejalase vahe. "Head ööd."

Robin ei suutnud end vastama sundida. Ta tahtis, et Paul eiraks ta pahameelt, tõmbaks tal lina pealt ja... Endistel aegadel olekski ta nii teinud, kuid need ajad näisid olevat möödas.

See talv pakkus küllaga imesid. Kui nad laupäeva hommikul Dallase lennuväljal maandusid, sadas lund. Teel lennujaamast koju vajutas Wendy nina vastu klaasi ning jälgis vapustatult lumehelveste tantsu.

"Just nagu multikas!" kilkas ta. "Kas ma võin teha lumememme, kui koju jõuame?"

"Oleneb sellest, kui palju lund tuleb ja kui kaua see püsima jääb." Robin surus haigutuse maha. "Kõigepealt peame hästi välja magama."

"Ma ei ole väsinud!" kuulutas tüdruk, kuid lükkas õige pea selle väite ümber – vajus tagaistmel raskesse unne.

"Tahaksin võtta enne sinu poole minekut kodust mõningaid asju," ütles Robin arglikult. "Ma saan aru, et see teeks väikese haagi sisse, kuid see-eest ei tarvitse hiljem eraldi neile järele minna."

"Sa jätsid minu poole hulga esemeid," vastas Paul, pööramata pilku autosid täis teelt. "Igatahes jätkub neist tükiks ajaks."

"Veider, et sa ei ole neid ära visanud," sõnas naine sapiselt.

"Ei te, miks ma pidin seda tegema?" Mees rivistatus osavalt ümber, et pöörduda kõrvalteele. Hallis hommikuvalguses näis ta profiil eriti karm. "Viisin need üksnes ühte tühja magamistuppa."

"Et mitte Ednat pahandada?" venitas Robin.

Seekord heitis Paul ta poole põgusa pilgu ja tähele das, kuidas rohelised silmad helgivad.

"Mis tähtsus sellel on?"

Tohutu, võinuks Robin vastata. Mõte, et see naine võis ta rõivastes sorida, pani vere ta soontes kihi-sema.

"Sa ei saa sellest aru," ütles ta selle asemel. "Vein kihla, et tõid ta koju juba samal õhtul, kui ma ära läksin."

"Sel juhul oled kaotanud," sõnas Paul rahulikult. "Ta ei ole veetnud minu majas ühtki ööd."

"Arvad, et usun, kui ütled sedasama ka korteri kohta?"

"Sa võid arvata, mida soovid," ütles mees. "Nii sa tavaliselt talitadki."

"Kui olen säherdune egoist, siis mida ma üldse siin teen?"

"Ma ütlesin, et tavaliselt, aga mitte, et alati," järgnes rahulik vastus. "Ja ära niiviisi karju."

"Või muidu?"

Naine pidas end ülal lapsikult ja ta teadis seda, kuid oli liiga ärritatud jälgimaks, mida ta suust välja ajab.

"Muidu ajad Wendy üles."

Robini pahameel haihtus sama kiiresti, kui oli tõusnud, jättes ta vastamisi ükskõik milliste tunnetega peale enesest lugupidamise. Neetud! Ta on ju kahekümne viiene, mitte aga kaheteistkümnene!

Naine pöördus magavat tüdrukut vaatama ja ta nägu leebus. Selle aja jooksul, millal nad lennuvõimalust ootasid, oli ta jõudnud Wandysse tõeliselt kiinduda ning Robin hellitas lootust, et see tunne on kas või osaliselt vastastikune. Mõistagi ei mõelnud ta Pauliga võistlema hakata. Algusest peale tekkis lapsel ja onul eriline suhe. Robin pidas seda loomulikuks, sest Paul oli olnud väga lähedane oma õega, keda Wendy paljuski meenutas.

Mõni viimane päev lendas mööda märkamatult, kuigi ööd venisid talumatult pikaks. Nad magasid Pauliga endiselt ühises voodis, kuid mees ei teinud ühtki katset kaugemale minna. Vaevalt oleks Paul öelnud ei, kui Robin astunuks esimese sammu, kuid sellist lõbu ei kavatsenud ta mehele pakkuda.

Vähemalt nüüd ei tarvitse neil arutada, kus kumbki magama hakkab. Magamistuba, mida nad jagasid

lühikese perekonnaidüllil ajal, külgnes rõivistuga, kus seisis kokkupandav diivan. Kui Paul keeldub seda kasutamast, võtan selle endale, otsustas Robin. See-ga loovad nad Wendy silmis näilikkuse õnnelikuks abielupaarist.

"Wandyle on tarvis talverõivaid," ütles naine, kui nad lõpuks laiale sissesõiduteele pöördusid. "Need, mis ma Kaplinnas ostsin, ilmselt siin ei kõlba."

"Sa viid ta esmaspäeval Bradfordi," vastas Paul. "Ta vajab ka koolivormi."

"Vahest ehk tuleks enne järele uurida, kas teda võetakse kooli?"

"Muidugi võetakse."

Robin pidanuks taipama, et kõiges, mis puutub Wandysse, ei jäta see mees midagi juhuse hoolde.

Ta vaikis, kui Paul pidurdas ilusa paljude akende ning mõjusate topeltustega maja ees. Naisele tuli meelde, kuidas nad esimest korda seda nägid ja mõistsid, et just selle nad ostavad. Majast sai nende peamine eluase, kuigi ka Washingtoni korter oli nii mõndagi näinud. Nende esimestel kooselukuudel oli iga pool imehea.

Robin pilgutas silmi, et minevikuvõlulusid hajutada. Ta ei tahtnud, et Paul näeks teda veel nende kaotust taga igatsevat. *Minu* kaotust, parandas naine end. Paul ilmselt ei kannata kaotusekibeduse all.

Kui mootor seiskus, liigutas Wendy end. Ta hõõrus rusikatega silmi ning naases aeglaselt ja vastumeelselt tegelikkusse.

"Oleme kohal," ütles Robin elevust kujutades.

Wendy püksid ja jakk olid liiga õhukesed, eriti sooja kliimaga harjunud lapsele. Ent tüdruk ei märganudki külma. Ta hüppas autost välja ja jäi suuril silmil imetlema tema ees kõrguvat maja.

"Peaaegu sama suur, nagu meie oma!" hüüdis ta ning unustas vapustuse mõjul korra endise elu. Siis aga taipas ta soosivalt öelda: "Pole vigagi."

Siin ei ole pärast minu lahkumist midagi muutunud, leidis Robin kergendustundega, kui oli astunud puitahveldisega eesruumi. Vana põrandakell, mis oli talle väga meeldinud, tiksus ikka veel valjusti ja ühtlaselt. Tammepuust kirst, mille nad olid äärelinna vanavarapoest välja koukinud, seisis kaugemas nurgas. Maalid ja muud sisustusesemed olid kohtadel, mille tema neile toona määras. Kui ka teistes ruumides on kõik muutumata jäänud, võib tekkida tunne, nagu ei oleks ta siit kunagi lahkunud.

Wandy asus otsekohe uurimiskäigule. Ta lendas trepist üles sellise kiirusega, milleks on võimeline üksnes väga noor olend. Paul tõi nende kompsud sisse, laskis põrandale ja kergitas küsivalt kulme, nähes, et Robin ei kiirusta edasi astuma.

"Siin pole mõtet tseremoonitseda," ütles ta. "See on ikka veel samaväärselt nii sinu kui minu maja. Pärast nädalavahetust hakkab missis Murphy korrapäraselt siin käima ning söögi pärast ei tarvitse muretseda. Täna lõunastame kusagil linnas."

"Aga praegu?" küsis Robin, püüdes varjata teda hõivanud tundeid. "Ma võiksin teha midagi hommikueine taolist..."

Tumedad kulmud lendasid taas üles.

"...mis koosneks nagu varemgi kõrbenud peekonist ja laialivalgunud rebuga munadest?"

Naine naeratas tahtmatult.

"Tuleb riskida."

"Mida maksab elu ilma riskimiseta?" Naist uurivad silmad tumenesid, kui nägid kahvatut nägu raskete kuldsete juuste raamistuses. "Robin..."

Selle, mida ta kavatses öelda, katkestas ülevallalt kostev hüüe:

"Milline tuba saab mulle?"

"Teine uks trepist paremal," vastas Paul. "Ja ära voodis kargle! Hotellis pidid äärepealt läbi põranda vajuma."

Vastuseks oli ainult itsitamine. See andis juba iseenesest lootust, arvestades, kui vähe oli Wandy oma lühikeses elus naerda saanud.

Ka Paul puhkes naerma ja suunas taas Robinile pilgu, milles ei olnud enam endist sügavust.

"Hommikueine teen mina. Sina aga võid kohvi keeta."

Enne köökiminekut tõmbas mees ült kaamelikarvadest mantli ja heitis selle hooletult koridoris toolile. Oivalised tellimuse peale ömmeldud püksid ning heledad sviiter nägid tema tugeval sihvakal kehal välja oivaliselt.

Mõni hetk tagasi näis, et Paul tahab öelda midagi olulist, mäletas Robin, heitis oma jaki mehe mantli peale ja järgnes talle aeglaselt. Kuigi, jah, vaevalt midagi sellist, mida ta tahtnuks kuulda.

Suutnuks Robin kujutleda võimalust kõike otsast peale alustada, käitunuks ta sootuks teisiti. Paul tahtis, et ta naine käituks nagu täiskasvanu. Aga mida ta sai? Pirtsaka tüdruku, kes ta kannatlikkuse alailma proovile pani. Teatud mõttes käitun praegugi nii, tunnistab Robin endale, ainult et praegu see meest enam ei ärrita. Vist mitte mingis mõttes.

Näost särav Wandy lausa veeres trepist alla.

"Muinasjutt!" kuulutas tüdruk. Ta oli lõplikult loobunud oma külmavereliselt soosivast suhtumisest. "Lihtsalt muinasjutt! Kas ma võin välja minna?"

"Sul ei ole sobivaid riideid ega jalatseid," tuletas

Robin talle meelde. "Võtame pärast hommikusööki auto ja lähme poodidesse. Selle aja jooksul ei kao lumi kusagile."

"Kui uskuda ilmateateid, ei kao see kusagile vähemalt paari lähema päeva jooksul," tähendas Paul, kes oli kuulnud viimast lauset, sest nad olid juba kööki jõudnud.

Mees võttis külmikust peekonipaki, lõikas selle sisu viiludeks, asetas need restile ja pistis juba kuumenenud grillahju. Wendy jälgis, kuidas onu osavalt tomateid ja seeni lõikas.

"Kas teile ei meeldi sööki teha?" küsis ta kohviga tegelevalt Robinilt.

"Mitte eriti," vastas naine. "Vist seepärast, et mul tuleb see kehvasti välja."

"Isa sõbratarid ka ei osanud," ütles tüdruk asjalikult. "Ta ütles, et kõik nad kõlbavad ainult üheks asjaks."

Robin täheldas, kuidas Pauli huuled kokku pigistusid ning ta nuga hoidvate sõrmede nukid valgeks tõmbusid. Naine ootas hingamist tagasi hoides, et Wendy oma mõtet jätkaks, kuid tüdruk läks hoopis söögi ootel allkorrusega tutvuma.

"Kui mu õemees oleks elus, lööksin ta oma kätega maha!" sõnas Paul süngelt.

"Kui ta oleks elus, poleks Wendy siin," ütles Robin. "Võib-olla on ta aasta pärast juba palju asju unustanud."

"Aga kus sina aasta pärast oled?" küsis Paul sama karmilt.

"Ma ei tea," vastas Robin nii rahulikult, kui suutis. "Minu meelest oleneb kõik sellest, kui kaua vältab lahutusprotsess."

"Sinu meelest siis ootab Shon täies relvastuses selle lõppu?"

Kärsitu soov panna Pauli suu kinni muutis naise keele mürgiastlaks.

"Teda jätkub kauemaks, kui sind!" Ta kahetses kohe oma sõnu. "Paul, ma ei..."

Seekordki takistas Wendy ilumine midagi olulist ütlemast. Väikesele näole tekkis ärev ootuseilme.

"Kas tülitsesite?" küsis ta.

Robin püüdis naeratada.

"Muidugi mitte. Me ainult ajasime juttu."

"Ära valeta talle!" ütles Paul järsult ning lisas rahulikumalt: "Täiskasvanud pahandavad mõnikord üksteise peale ka kõige tühisematel põhjustel, Wendy."

"Ma tean." Tüdruk rääkis nii, nagu peaks seda täiesti loomulikuks. "Isa tegi alailma skandaale."

"Aga meie enam ei tee," lubas talle Paul ja heitis Robinile paljutähendava pilgu.

"Ei tee," nõustus naine ja ristis mõttes sõrmed. "See oli esimene ja viimane kord." Ta läks üle kergeemale toonile. "Kas sa ei aitaks mind lauda katta?"

Wendy isu vastas täielikult taldriku suurusele, mille Paul oli ta ette asetanud. Seda aga ei saanud öelda Robini kohta. Portsjon näis talle ülemäära suur, eriti kui arvestada ta seisundit. Ta piilus Pauli poole, püüdis arvata, millest mees mõtleb, kuid nagu alati edutult.

Vaevalt küll võttis Paul liialt südamesse seda järeldust, mida Robin talle ütles. See mees tundis oma võimalusi. Ükskõik kui palju nad ka armatsesid, Paul ei jätnud teda kunagi rahuldumata. Üle ta keha veeres kerge värin ning lihased kõhu alaosas tõmbusid koraks krampi. Robin pistis keeleotsa välja, et niisu-

tada kuivavaid huuli, kuid tõmbas selle kohe tagasi, sest märkas hallide silmade terast pilku. See, et ta teab, millele naine praegu mõtleb, oli liiga silmnähtav.

"Kas te tulete ka meiega kaasa, onu Paul?" küsis Wandy, kes ilmselt ei adunud täiskasvanute suhete allhoovusi.

"Kuna ma enamvähem tean, kuidas naised kauplustes käivad, siis arvan, et oleks parem, kui kaasa tuleksin. Teile on kindla peale tarvis pakikandjat."

Tüdruk vaatas talle säravate silmadega mõtlikult otsa.

"Teil on vist väga palju raha?"

Mees naeris.

"Ma võin sellest ilma jääda, kui lähemal ajal uuesti tööle ei hakka."

Robin teritas kõrvu. Kutsealane huvi tõrjus korraks kõik muu kõrvale.

"Sa töötad raamatu kallal?"

"Üle poole on juba valmis," vastas Paul. "Veider küll, kuid selle tegevus kulgeb osalt LAV-is. Käisin seal alles mõni kuu tagasi teisejärgulisi üksikasju otsimas." Ta vaatas õetütre poole, kelle tähelepanu oli nüüd sihitud aknale, mille taga keerlesid jälle lumehelbed, ja tasandas häält. "Kahetsen, et ei ilmutanud tookord vajalikku järjekindlust."

"Ma ei usu, et oleksid saanud tookord kuigi palju teha," vastas Robin. "Oleksid võinud endale kaela tõmmata eritalituste viha."

"Sellest ei saanuks juttugi olla." Pauli nägu selgines ja sellele ilmus jälle tuttav muie. "Sa ei söö ju üldse."

"Mul ei ole isu. Vabanda."

Mees kehtas hooletult õlgu.

"Ajavööndite vahetus lööb igaühe rööpast välja. Pärast öist und tunned end hoopis paremini."

On ka muid võtteid minu enesetunde parandamiseks, käis läib pea reeturlik mõte, ning Robin langetas kiiresti pilgu. Kui sellised mõtted hakkavad asja ees teist takka pähe tikkuma, siis võib lugeda võistluse kaotatuks.

Paul soovitas talle otsida midagi villast, mille tüdruk võiks kampsuni alla panna seniks, kuni on saanud sobivad rõivad. Robin oli valmis tüdruku kaasa kutsuma, et see võiks ise valida, kuid õigel ajal turgatas talle pähe, et ei tea isegi, millises vabas toas ta esemed asuvad.

Hoida Wandyt teadmatuses asjade tegeliku seisu kohta läheb väga raskeks, mõtles naine mornilt, kui trepist üles läks. Kogu see ettevõtmine näis kahtlasena. Üksikut meesterahvast ei määrata üheksa-aastase tüdruku hooldajaks, kui see ei ole tema enda tütar, oli Paul öelnud. Mis saab siis, kui selgub, et nad kohe pärast lapsendamist lähku läksid? Kas ei võeta Wandyt siis tagasi?

Asjata oleks püüda end veenda selles, et see ei ole tema mure. See sai tema probleemiks sellest hetkest peale, kui ta oli nõustunud Pauli abistama. Kuidas ta hakkab end tundma siis, kui Wandy taas lastekodusse satub?

Andestamatu süüdlasena, oli ainus vastus. Ometi ei suutnud Robin ikka veel otsust langetada.

Ta leidis oma rõivad ühest külalistele mõeldud magamistoast. Neid oli hoopis rohkem, kui ta oli osanud arvata. Siit lahkudes oli ta mõelnud riiete kõiige viimases järjekorras.

Sinine pükskostüüm käib küll, otsustas ta ja vallis

sellele lisaks beeži sviitri. Wandyle leidis ta sinise kampsuni, mis oli kunagi talle endale väga meeldinud. See on tüdrukule mõistagi suur, kuid tal on vähemalt soe.

Robin käis kiiresti duši all ja vahetas pesu. Toas riietus ta pükstesse ja sviitrisse ning tõmbas jalga soojad mustad saapad. Siis pani ta jaki selga ja vaatas end peeglist. Kui juuksed ei olnuks toonasega võrreldes pisut lühemad ning silmade ilme ei oleks muutunud, võinuks arvata, et ta on naasnud minevikku. Kahju, et aega ei saa tagasi keerata!

Ta ei kuulnud Pauli trepist üles tulemas, aga kui ta koridori astus, väljus mees parajasti magamistoast. Oma lühikeses kasukas nägi ta välja suurena, tugevana... ja ohtlikuna.

"Selles kostüümis meeldisid sa mulle alati," ütles ta. "Muide, sa näed väga hea välja igasuguses riietuses."

Ja ilma riietuseta ka, ütles helk mehe silmades.

Paul laskis ta käevilpega ette ja järgnes tihedalt ta kannul. Robin surus maha soovi sammu kiirendada. Kui ta peaks komistama, tuleb mehel teda toetada, kuid Robin ei tahtnud, et Paul teda puudutaks. Mitte praegu, kui ta närvilõpmed on nagu paljastunud.

Wandy pani sinise kampsuni selga ja libistas peo üle mohäärvilla.

"Kui pehme!" imestas ta. "Kas mina võiksin ka sellise saada?"

"Kas või mitu!" lubas Robin suuremeelselt. "Kõik, mida sa tahad."

"Ainult mitte kroogitud kleite!" kuulutas tüdruk kindlalt. "Ma vihkan neid!"

"Minu meelest ei sobigi need sulle," sõnas Paul. "Need on pisikeste jaoks."

Wandy vaatas talle tänulikult otsa.

"Ma ütlesin seda ka missis Highwoodile, aga ta vastas, et ma ei saa mitte millestki aru. Mulle meeldivad üldse rohkem püksid."

"Mulle samuti," vastas Paul muiates. "Ometi arvan, et peaksime leidma mingi kompromissi."

Wandyl näis olevat üpris kindel ettekujutus sellest, mis talle meeldib ja mis mitte. Sestap lasti tüdrukul endal omaie enamik rõivaid ise valida. Robinil läks korda sokutada talle ainult paar seelikut ja pluusi.

Parklasse minnes kohtusid nad kokku inimesega, keda Robin tahtnuks näha kõige vähem, ning keda ta ei tahtnuks kohata siin, Bradfordis.

Pikas naaritsakasukas tumedajuukseline Edna oli isegi ilusam, kui Robinile oli meelde jäänud ainsast kohtumisest, kui ta rivaali hoolikalt uuris. Peen näo-ovaal, topaassilmade kohal kaarduvad mustad kulmud. Ainus detail, mis üldilmesse ei sobinud, oli suu. Saagiahne – see sõna tuli talle meelde esimesena.

Ükskõik millised olid Edna Powelli tõelised tunded – ta hoidis need enda teada. Ta naeratus ei öelnud midagi.

"Milline perekonnaidüll!"

Paul noogutas üpris tagasihoidlikult ja tutvustas.

"Wandy on mu õetütar. Sa näed väga hästi välja, Edna."

"Mu on üldse kõik väga hästi," vastas naine pisut pingutatult. Topaassilmad rändasid Robinile ja külmenesid. "Soovin, et teil veaks seekord paremini."

Soovides mitte mingil juhul näidata välja sisemu-

ses ärkavat vaenulikkust, võttis Robin rahulikult ja kindlalt ta pilgu vastu.

"Täna. Soovin sulle sedasama."

Vastuseks kõlas sapine naer.

"Ma ei jää kunagi lootma vedamisel."

Edna pöördus taas Pauli poole ja peatas temal mõtliku pilgu. Siis tõstis ta lõdvaks hüvastijätuliigutuseks käe.

Kui nad liikuma hakkasid, katkestas Wandy esimesena vaikuse.

"Ta ei meeldinud mulle," ütles tüdruk nii kindlalt, et see soojendas Robini südant.

"Mulle ka mitte," nõustus naine. Ta ei näinud põhjust isegi Pauli ees teesklemiseks. "Ta on jätis."

Vastusnaeratus oli kelmikas.

"Isa oleks teda veel peletiseks nimetanud."

"Aitab!" lõikas Paul nagu noaga. "Jätke mõlemad järele!"

Robin nõustus otsekohe. Ta oli süüdi selles, et läksid käiku sõimusõnad... kuigi asja pärast. Poleks tohtinud unustada, et nendega on kaasas väike tüdruk.

"Mul ei olnud õigus," sõnas ta hetkeks paigale tardunud lapsele. "Sinu isal ka mitte. Nii ei tohi kellegi kohta öelda."

Aga Edna Powell ei ole lihtsalt jätis, vaid ta on suur jätis! Robin ei suutnud keelata endale lõbu vihatud naist mõttes niiviisi nimetada. See, et Paul oli tuttav Ednaga juba enne abiellumist, muutis reetmise veelgi rängemaks. Robin märkas, et mehe nägu oli ikka veel sünge. Nende suhted olid mehe sõnul katkenud vastastikusel kokkuleppel, ent selle järgi, kuidas Paul talle ja Wandyle peale käratas selle pä-

rast, et nad julgesid ta endist sõbratari tagaseltja solvata, võis arvata, et tal on selle naise suhtes ikka veel mingeid tundeid. Mis siis, kui just Edna külmenes mehe suhtes pärast seda, kui Paul nende vahekorrale naise näol tõkke rajas?

Sellisel juhul on võimalik, et Edna huvi ärkab taas, kui nägi sedasama naist, kes on hõivanud endise koha.

Loomult vilgas Wandy sai hingerahu kiiresti tagasi. Ta ei jõudnud ära oodata, millal saab tõmmata selga riided, milles saaks terve päeva lumes mütata. Ent nad olid vaevalt läbinud pool miili, kui tüdruk juba magas.

"Järgmisel korral, kui tunned vajadust vägisõnu pruukida, vaata, et teda ligigal ei oleks," ütles Paul. "Ta on isalt küllalt palju sõimu kuulnud ja pole vajadust talle lisa õpetada."

"Ma juba tunnistasin, et mul ei olnud õigus," vastas Robin sama pingsal toonil, "olgugi, et minu arvamus selle pärast põrmugi ei muutunud."

Paul pööras rooli, et kiiluda linnast väljuvasse auto-devoolu, ja vaatas piredalt naise poole.

"See kõik oli minevikus. Jätamegi õige selle sinna. Oled nõus?"

Robin laskis need sõnad kõrvust mööda. Tal olid mõttes hoopis muud mured. Täna tuleb kindlasti helistada Shonile. Ta leidis hulganisti ettekäändeid selle õigustamiseks, miks ta ei helistanud Kaplinnast, kuid nüüd ei saanud enam jutuajamist vältida.

Ka tema vanemad ootasid kindlasti tema helistamist. Ema hellitab kindlasti kujunenud olukorra puhul suuri lootusi. Robinil oli väga kahju tema illusioonide rikkuda, ent mida kauemaks ta selle edasi lükab, seda suuremaks kujuneb pettumus.

Wandy ärkas alles siis, kui nad maja ette jõudsid. Kümme minutit hiljem, kui ta oli õuerõivad selga saanud, müttas ta juba pargis. Enne seda hoiatati teda karmilt, et ta tiigist eemale hoiduks.

Vaevalt oli Paul mantli seljast võtnud, kui ta juba sulgus kabinetti. Selle järgi, kuidas ta ukse sulges, teadis Robin, et teda ei maksa tülitada, kui ei juhtu just midagi erakordset. See, kas ta kavatseb kirjutada või lihtsalt puhata, Robinil ei huvitanud. Täna peab ta kindlasti Shonile helistama.

Väike võõrastetuba muutus kohe tema meelispai-gaks. Isegi täna, kui taevas oli hall ja madal ning väljas hakkas pimenema, näisid helebeežid seinad tuba valgustavat. Ta istus, surus vastumeelsuse maha ja valis tuttava numbri.

Shon vastas peaaegu otsekohe ning tema hääletoon ei jätnud kahtlust selles, mida ta praegu tunneb.

"Kuhu sa terveks nädalaks kadusid?"

Robin ehmus.

"Kas sa ei saanud minu kirja kätte?"

"Ei." Nüüd kõlas ta hääle murelikult. "Millal sa selle saatsid?"

"Möödunud nädalal." Robin saatis mõttes postitalitusele needusi ja ei osanud arvata, millest peaks oma seletusi alustama.

"Ma pean sulle midagi ütlema" alustas ta aeglaselt. "Ainult et see ei ole kerge."

Järgnes pikk paus. Kui Shon taas rääkima hakkas, kõlas ta hääle karmilt.

"Tahad meie suhteid katkestada. Kas on nii?"

"Ei, mitte nii," kiirustas Robin vastama, lämmatades kusagilt teadvuse ääremailt kostva hääle, mis kinnitas: jah, just nii.

Robin püüdis esitada Shonile täieliku aruande, tundes samal ajal, kuidas mehe hukkamõistmine aina kasvab.

"See on üksnes seniks, kuni lapsendamine teoks saab," lõpetas ta. "Me võime endiselt aegajalt kokku saada."

"Kuidas on see võimalik, kui sina oled seal ja mina siin?" küsis Shon järsult. "Pealegi on see lugu, millesse mees sind kiskus, kuritegelik pettus!"

"Pole midagi kuritegelikku selles, et ta tahab kadunud õe tütart üles kasvatada," astus Robin Pauli kaitseks välja. "Kas sina ei oleks tema kohal samuti teinud?"

"Kõigile oleks parem, kui ta antaks kasuvanematele," sõnas Shon. "Kuidas suudab temaealine mees kasvatada üksinda last, pealegi veel tüdrukut?"

See oli ligilähedaselt sama, mida Robin oli isegi algul mõelnud. Teatud määral mõtles ta nii praegugi, kuigi ei tahtnud oma kahtlustusi kuuldavale tuua.

"Vaevalt tuleb see tal välja halvemini, kui Wandy pärisisal," arvas Robin. "Olen päris kindel, et Paul leiab hõlpsasti kedagi, keda vajaduse korral appi võtta. Mind on talle tarvis ainult selleks, et..."

"...et seadustest mööda hiilida," lõpetas Shon tema eest. See polnud küll päriselt see, mida Robin tahtis öelda, kuid sisult enam-vähem õige.

"Ma ei saa midagi teha!" ütles Robin paluvalt. "Tüdruk on ainus, mis on talle armsalt õelt jäänud, ning Wandyle on ta ainuke sugulashing terves ilmas..." Naine takerdus, kui talle tuli pähe ärev mõte, ning ta jätkas pinevalt: "Shon, ega sa... kellelegi räägi, on ju nii?"

"Sa mõtled võimuesindajaid?" küsis mees jäiselt. "Kas sa arvad, et olen selleks võimeline?"

"Ei-ei, ma ainult mõtlesin..." Robin libistas peo üle juuste. "Anna andeks. Muidugi ei tee sa seda. Ma tean, et palun sinult liiga palju, aga..."

"Seda kindlasti," vastas Shon. "Kuratlikult palju." Järgnes uus paus, seejärel venitatud ohe. "Sa tead, kuidas ma sinusse suhtun, Robin. Ma ei suuda teeselda, nagu oleksin vaimustuses sellest, et viibid kogu aeg oma mehe läheduses."

"See siin on suur maja ja ma ei usu, et võiksime kas või küünarnukiga müksata." Samas taipas Robin, et see ei olnud päris õnnestunud ütlemine, ja kiirustas lisama:

"Eraldi toad, eraldi elu. Usu mind, Shon."

"Sind ma usun, aga teda ei usu. Kui sa oled kogu aeg ta külje all..."

"Ma ei ole tal mitte kusagil," sõnas Robin kategooriliselt ja madaldas taas häält. "Selles ei tarvitse sa kahelda. See kõik on ette võetud ainult Wandy pärast." Shon ohkas taas.

"Hea küll. Olen nõus. Aga ainult sel tingimusel, et saame kokku vähemalt kord nädalas. Sul on ju võimalik Washingtoni tulla?"

Kui vastandvõimalus oleks see, et Shon võib siia tulla, siis küll, arvas Robin. Paulil tuleb mõne tunni vältel üksinda hakkama saada. Igatahes oleks see talle hea võimalus praktiseerida.

"Muidugi," nõustus naine. "Nimeta päev, ja ma korraldan kõik."

Nad leppisid kokku, et kohtuvad kolmapäeval. Robin pani toru ära, tõmbas rahunemiseks sügavalt hinge ja püüdis viimaste minutite pingest vabaneda. Aga see on ju alles algus! Edaspidi läheb veelgi raskemaks.

Paul väljus kabinetist kell kuus ning leidis Robini ja Wandy teleri eest.

"Näe, see naine võitis praegu külmikul" hõikas ta õetütar. "Ja veel terve hunniku asjul"

"Järelikult on täna ta õnnepäev," vastas Paul kuilt. "Noh, mida sa lumest arvad?"

"Vahva! Homme tahan teha lumemehe. Kui tahate, võite mind aidata," pakkus ta suuremeelselt.

Vastusnaeratus oli siiras.

"Jään kannatamatult homset päeva ootama. Mul ei ole juba ammu olnud selleks soodsat juhusi."

Paul istus kõrvaltoolile ja tõstis jala üle põlve. Robin meenutas nostalgiliselt neid õhtuid, millal nad puhkasid kahekesi. Ega neid puhkamisõhtuid kuigi palju polnudki, pidi ta endale tunnistama.

Nüüd oli kõik teisiti ja ta ise oli muutunud. Võib öelda, et ta oli saanud täiskasvanumaks.

"Missis Murphy jättis ahju hautatud liha, kui te ei viitsi kusagile mujale minna," sõnas Robin ebalevalt. "Võin selle soojaks teha. See on isegi mulle jõukohane."

"Kõlab üsna ahvatlevalt," vastas Paul. "Arvata-vasti ei teeks meile paha, kui varem magama lähiksime." Ta võttis rahulikult vastu rohelist silmade pilgu, mis teda kõrvalt tulistas. "Me pole paar päeva peaaegu üldse magada saanud."

"Aga mina magasin," kuulutas Wandy. "Ma jään siia telekat vaatama."

"Te lähete magama siis, kui teile öeldakse, noor daam," vastas Paul karmust teeseldes ja sai vastu-seks laia muige.

"Tasuks proovida!"

Seda sõnavahetust kuuldes naeratas Robin tahtmatult. Paljud lapsed, kes oleksid teinud läbi sellise kannatuste raja, nagu oli saanud osaks Wandyle, väljunuksid sellest tublisti räsituma hingeeluga, kuid sellel tüdrukul oli ilmselt murdumatu vaim.

"Lähnen teen liha soojaks," ütles Robin ja tõusis. "Te vaadake etendus lõpuni."

Teel kööki tuli tal mööduda toolist, millel istus Paul. Mees tõstis pea ja vaatas teda tähelepanelikult.

"Nagu vanadel aegadel," pomises ta.

"Nagu pörgus!" sisistas naine vaikselt.

Pauli suunurgad kerkisid.

"Eks me näe."

Robin piirdus tapva pilguga. Ta teadis, et ei suuda meest hetkekski petta. Paul ajas nagu alati ta tunded sassi. Kui mees oleks praegu ta enda vastu tõmmanud, olnuks Robinil raske vastu panna. Muidugi ei juhtunud seda Wandy juuresolekul. Tüdruk oli ta kaitsekiip – nii mehe kui ta enda eest.

Soojendatud liha osutus täiesti söödavaks ning pudel veini, mille Paul avas, veelgi joodavamaks. Wandy rõõmuks lubati ka temale piisake.

"Varem lubati mind aegajalt ainult õlut rüübata," ütles ta vapustavalt avameelselt. "Vein on hoopis parem."

Vastupidiselt kõigile oma vastuvaidlemistele haigutas Wandy juba kell kaheksa laialt ja läks täiesti vabatahtlikult magama, olles lükanud põlglikult tagasi Robini ettepaneku talle selle juures appi tulla.

Pärast seda, kui tüdruk oli läinud, ei ilmutanud Paul erilist tahtmist juttu alustada. Ta süütas vöörastetoa kaminas tule ja näis olevat täiesti rahul sellega, et istub kamina ees, viskiklaas käes.

Oli aeg, millal nad kamina ees armatsesid. Praegu nägi Robin nagu ilmsi kohevale vaibale laiali loobitud patju ning ühtepõimunud kehi, millel mänglesid leekidehelgid, mäletas Pauli tumenenud pilku ja tema keha liikumise jõudu...

Ent abielu ei saa tugineda ainult seksile, olgu see nii hea kui tahes. Robin oli mehele liiga noor, ja mitte üksnes aastailt. Võimukast mehest unistamine on üks, temaga koos elamine aga hoopis teine asi. Nüüd ei teadnud ta, mida edasi teha.

Ent mitte midagi sellist ei mõelnudki ta öelda.

"Millal sa kavatsed Wandyga koolist rääkida?" küsis ta pikaleveninud vaikuse katkestamiseks.

Paul kehtas õlgu.

"Anname talle mõne päeva uue olukorraga kohanemiseks, enne kui ta tundmatus kohas vette viskame. See võib traumeerida isegi Wandyt, eriti siis, kui selgub, et ta teadmiste tase on eakaaslaste omast madalam ning ta viiakse klassi võrra allapoole."

"Arvad, et see on võimalik?"

"Ütleksin ehk, et see on täiesti tõenäoline. Wandy on tänavalt korjatud tarkus. See aga räägib sellest, et ta on veetnud suurema osa ajast tänaval, aga mitte koolis. Ma panin ta Forrest Hilli."

Robin kõhkles pisut ja avaldas siis oma kahtluse:

"Arvestades seda, mis juhtus Charlie'ga, ei arva sa, et ta võib sealsete oludega pahuksisse minna?"

Hallid silmad vaatasid naist osavõtmatult.

"Sa vist tahad tegelikult öelda, et tema koht on mingis tooremas koolis?"

"Ega siis kõigis riigikoolides valitse toores õhk-kond. Näiteks siinses lähimas ei paista küll nii olevat."

"Võib-olla küll, kuid Wandy läheb siiski Forrest Hilli." Kui Robin tahtis midagi lisada, raputas mees pead. "See asi ei kuulu arutamisele."

Naise rohelistes silmades süttisid solvangusä-demed.

"Sa ei tohiks minu vastu nii karm olla. Ega sa pole unustanud, et vajad ka edaspidi minu abi?"

"Sellest ei keeldu sa nagunii, sest sinu loomus-sesse ei kuulu antud sõna murdmine."

Otsustades reageeringu järgi, mille põhjustas ta äsjane plahvatus, võinuks Robin sama hästi suu pidada, kuid ka see ei kuulunud tema loomusesse.

"Kõik juhtub kunagi esimest korda."

"See ei ole selline juhtum." Paul libistas pilgu üle naise kuldse juustekose ja punetama löönud põs-kede. "Nagu ma aru saan, hakkame magama samuti, nagu varem?"

Ootamatu teemamuutus sundis Robinit oma män-gima hakanud tunnete vastu võitlema.

"Mitte päriselt. Sina lähed magama rõivistusse."

Paul naeris.

"Ära seda ootagi! Mulle meeldib magada oma voodis."

"Hüva!" haaras Robin ta sõnast kinni. "Siis lähen mina sinna diivanile."

"Suurepärane! Nii me teemegi."

Taas tekkis vaikus, mis Pauli põrmugi ei häirinud. Robin püüdis seista vastu kiusatusele visata meest millegi raskega, et rikkuda kas või paariks hetkeks tema rahu. Teda hoidis tagasi üksnes kahtlus, et see võib ta enda hingerahule kahjuks tulla.

"Kuidas see lapsendamine üldse käib?" küsis ta mõne aja pärast, ja lisas paljutähendavalt: "Arvata-vasti oled juba vajalikele hoobadele vajutanud?"

Järjekordne stampütlus kutsus esile vaevumärga-tava muige.

"Endastmõistetavalt olen astunud ühendusse vaja-like inimestega. Peamine on juba seljataga. Järg-

mine samm peab olema sotsiaaltöötaja külaskäik. See vaatab elamise üle ja otsustab, kas oleme väärt Wandy vanemateks saama. Siinkohal pead sina lavale astuma."

"Aga äkki on ta teada saanud, et me ei ela koos?"

"Kuskohalt? Me ei ole ju ametlikult lahutatud. Meilt nõutakse üksnes veenvust."

"Perekonnaidüllil!" Robin nipsutas sõrmi. "Lõputut!"

Paul surus huuled kriipsuks ja ta naljatlev ilme kadus.

"Jääb selline mulje, et sa oled valmis üksnes enda lõbuks üle mängima."

"Pole tõsi!" hüüdis Robin, kes juba kahetses oma kergemeelseid sõnu. "Ma ei hakka riskima Wandy hüveoluga üksnes sinu pahandamiseks."

"Siis jäta veiderdamine järele. Püüa kordki käituda täiskasvanud inimesena."

Robinile turgatas meelde mitu mürgist märkust, kuid ta lükkas need tagasi seepärast, et ükski neist ei väljendanuks tema tõelisi tundeid. Igatahes oli ta lüüa saanud ning praegu ei olnud aeg lapsikuks kätemaksuks.

"Ma mängin oma osa," sõnas Robin, "ja pole minu süü, kui meil ei lähe korda neid veenda."

Hallid silmad uurisid tähelepanelikult naise nägu.

"Oleks parem, kui seda ei juhtuks."

Robin jättis vastuseta ka selle märkuse, kuigi see teda pahandas. Ta oli lubanud talle riskantse авантюri tarvis kolm kuud oma elust. Kas sellest ei piisa?

Naine heitis taas laisalt tugitoolisse istunud mehele toonitatult vihkava pilgu. Ükskõik, mida ta mehest ka arvas, äratas see temas ületamatut iha. Robini keha ihales tema puudutusi, tema huuli ja mehejõudu. Kui

Robin oleks Paulilt seda palunud, oleks ta tõenäoliselt seda ka saanud, aga kui see juhtuks kas või üks kord, oleks ta kadunud.

Pisut hiljem läks Robin üles endale voodit valmis panema. Tegelik põhjus aga oli selles, et edasine viibimine Pauliga ühes toas võinuks talt aru riisuda. Kui mees kella poole kümne ajal magamistuppa tuli, lebas Robin juba diivanil, kuigi ei olnud veel silmatäitki magada saanud.

Alles nüüd tuli talle meelde, et vanniminekuks tuleb läbida rõivistu. Kui Paul hakkas lahti riietuma, ei sulgenud ta isegi silmi, vaid püüdis üksnes mitte tema poole vaadata.

Alles siis, kui mees vannitoa ukse poole läks, lubas Robin endale ühe silmaga tema poole piiluda. Kõht tõmbus valusalt krampi, kui ta nägi allapoole kitse nevat selga, tugevaid tuharaid ja reielihaseid. Ükski normaalne naine, kelle soontes ei voolanud vere asemel vesi, ei suutnuks sellist vaadet nähes ükskõikseks jääda.

Kui Paul vannitoast välja astus, oli ta endiselt alasti. Juba niigi pingul Robin muutus üleskruvitud pillikeeleks, kui mees diivanile lähenes. Ta pigistas silmad kinni ja püüdis teeselda magajat.

"Jäta see teesklemine järele," ütles Paul leebelt. "Ma tunnen juba siia sinu soojust."

"Mine minema!" pigistas Robin läbi hammaste ja kuulis mehe kumedit naeru.

"Tegelikult tahad sa hoopis midagi muud."

Kui Paul lina alla libises, tõukas naine ta eemale. Kolm jalga laial diivanil ei piisanud manööverdamisruumi. Mees tõmbas ta oma pika muskleis keha vastu ja hoidis teda kinni seni, kuni ta lakkas vastu pulkle-

mast ning lõtvus ta süleluses. Nende hingeõhud liitusid ning Robini mõistus andis ebavõrdses võitluses alla.

Käed, mis olid alles äsja Pauli eemale tõuganud, põimused nüüd mehe kaela ümber ning sõrmed sulgusid tema tumedates juustes. Nüüd oli Robin jalle minevikus. Instinktid said taas temast võidu. Keeled liitusid taas ühte, puusad liikusid harjumuspäraselt ning naine kuulis Pauli katkendlikku hingamist.

Õösärk, mis oli võitlemise ajal tihedalt Robini ümber keerdunud, kujutas nende vahel ainsat tõket ning naine tahtnuks seda kõrvaldada, kuid Paul näis midagi ootavat.

"Kas kõik või mitte midagi," pomises mees ta huulte juures.

Talle on vaja täielikku allumist, vilksas Robinil läbi pea, kui mõtlemisvõime hakkas vähehaaval taastuma. Paul tahtis üksnes oma mehelikku enesearmastust rahuldada, ja ei enam!

"Järelikult siis mitte midagi," surus naine läbi hammaste, võideldes selle osaga oma olemusest, mis palus järele anda, vaatamata hinnale. "Ma ei ole nii meeleheitlikus seisundis."

Paul jäi mingi lõputult pika hetke liikumatuks. Naine tundis ta käte soojust ja erutuse ilmset tunnust. Seda enam vapustas ja riivas teda, kui mees ta vabastas ja end diivanilt põrandale libistas. Paul keeldus teda võtmast!

Oma alastust tunnetamata vaatas mees teda küüniliselt.

"Jäägu siis nii," lubas ta. "Teen selleks kõik, mida suudan."

Kui Paul rõivistust lahkus, ajas Robin end küünar-

nukkidele ja hoidis kõigest väest tagasi soovi teda kinni pidada.

"Ja ära mitte loodagi!" hõikas ta selle asemel mehe eemalduvale seljale.

Paul ei pidanud teda vastuse vääriliseks. Kui üks mehe järel sulgus, langes Robin jõuetult patjadele, tundis kogu kehas talumatut valu ja kirus end nõrkuse pärast, mis võimaldas mehele talle üldse läheneda. Üks oli kindel – ta ei tee Paulile seda lõbu, et hakkab temalt armastust anuma. Paremini neelab ta oma keele alla!

Lõpuks uinus ta kurnatuna. Teda äratasid lumelt peegelduv kirkas päikesevalgus ja väljast kostev naer.

Kulus mõni hetk, enne kui Robin adus, et lauakell näitab juba ühteist. See ei saa olla võimalik! Ent pilk käekellale, mille ta oli õhtul öökapile pannud, näitas sedasama. Noh, ja mis siis sellest, ütles naine endale, hoides tagasi soovi püsti hüpata ja riided selga tõmmata. Seda und oli mulle väga vaja!

Paul seda nähtavasti ei vajanud. Ta kuulis mehe häält, mis jagas mingeid käsklusi, ja Wandy naerupahvakuid. Nad on õues, taipas Robin.

Seekord ta tõusis, astus akna juurde ja vaatas platsile, kus käis lumesõda. Teksapükstes ja valges kampsunis Paul vastas keskendunult igale oma väikese vastase pallile. Põõsa tagant välja vaataw Wandy tõmbas peod lund täis ja laskis mürsu Pauli pihta. Kõlas võidukisa, kui Paul ei jõudnud kõrvale hüpata.

Mees tõstis alistumise märgiks käed ja raputas pead, ilmselt vastuseks soovile lahingut jätkata. Tema huulte liikumise järgi aimas Robin ütlemist – aitab küll.

Wandy märkas aknal tädi ja lehvitas talle rõõmsalt

tervituseks. Tema pilgu suunda jälgiv Paul lehvitas samuti.

Robin pöördus kõrvale. Eileõhtune hingeline segadus hõivas teda taas. Pole mõtet hakata endale selgeks tegema, nagu vihkaks ta Pauli.

Ometi ei tohtinud ta välja näidata, mida ta mehe vastu tõeliselt tunneb. Nüüdsest peale peab ta vältima Pauliga igasuguseid kehakontakte, ükskõik kui raske see mõnikord ka ei oleks. Muidu ei tuleks Robin sellest olukorrast auga välja.

Kui ta alla läks, olid Paul ja Wendy juba eestoas. Mõlemad olid jõudnud end korda seada, kuid nägid välja nii, nagu oleksid hommikust lõbutsemist täiel rinnal nautinud.

"Te peate minema meie lumememme vaatama!" hüüdis Wendy. "Me tegime tiigi äärde nii-ii suure. Silmadeks panime nõöbid ja ninaks porgandi. Onu Paul otsis salli ja vana kaabu ja panime talle ka need. Suu jäi tegemata, sest me ei leidnud selleks midagi sobivat."

"Proovige banaani," soovitas Robin. "Veel võin löigata selle papist ja üle värvida."

"Loominguline suhtumine," nentis Paul kuivalt. "Paraku on papil omadus niiske ilmaga läbi liguneda."

"Vaevalt seda juhtub, sest praegu püsivad külmad ilmad," sõnas Robin. "Aga kui mõtlete välja midagi paremat, siis laske käia."

Paul vaatas naisele otsa ja ta huultel vilksatas naerutusevari.

"Sind ei ole kuigi lihtne seljatada, on ju?"

"Selles võid kindel olla."

Wandy jälgis täiskasvanuid uudishimust põlevate silmadega. Praegu ei näinud ta Robini arvates üldse

välja selle pisikese kodutuna, kellega nad orbudekodus tutvusid. Aga see on üksnes väliskest. Selle all aga oli ikka veel säilinud sõltumatu raudne iseloom.

Väga kerge ja ohtlik oli tüdrukukesse kiinduda. Kolme kuu pärast tuleb nende suhetele lõpp. Varem või hiljem tuleb lapsele nagunii rääkida, miks nad Pauliga lahku läksid. Ometi pole kahtlust, et Wendy suhtub sellesse nii, nagu ta suhtub kõigesse – nina norgu laskmata. Paul jääb ta ainukeseks elupide-meks.

Hommikueineks oli neil munaroog, mille tegi mõistagi Paul. Nagu kõik, mida mees kätte võttis, oli ka see tulnud välja väga hea – kerge, õhuline ja maitsev. Robin oli juba loobunud valutamast südant selle pärast, et temal sellist annet ei ole. Mehele meeldib süüa teha, temale mitte. Milleks siis looduselt antule vastu hakata?

Robin heastas oma puuduse sellega, et koristab laua ja asetab taldrikud nõudepesurisse. Seejärel pühendas ta mõne minuti sellele, et joonistada suujoon pudrukontsentraadi pakist võetud paksule papile. Nad ei leidnud sobivaid värve. Sestap piirdusid nad sellega, et värvisid hambad üle sinise vildikaga ja keele punasega. Wendy nõudis, et keel ulatuks suust välja.

"See võib võimalikke riisujaid ehmatada, et mitte öelda enamat," tähendas Paul, kui talle näidati valmis teost. "Need vildikad on mõeldud kaartide märkimiseks ja seepärast helendavad need pimeduses."

"Kole vahva!" hüüdis õetütar. "Siis näen seda oma toa aknast!"

"Vist küll. Ma aitan sind seda paika panna," pakkus Robin, kes ei tahtnud Pauliga kahekesi jääda. "Anna mulle ainult paar minutit riietumiseks."

Robin oli päriselt unustanud, kui piiratud on ta rōivavaru. Peale vana veekindla jaki, mida ta kandis juba koolipõlves, ning sama vanade pükste, ei leidnud ta lumes sumpamiseks midagi.

Wandy ootas teda, kuid tüdruku kannatus näis olevat katkemise äärel. Robin, kelle lapsepõlv oli lõppenud mitte kuigi ammu, mäletas, mida ta tundis, kui vanematel läks riietumisele liiga kaua aega.

Nad jätsid Pauli hommikulehte lugema ning läksid läbi pargi jäätunud tiigi juurde, mille kaldal seisis lumememm. Robin püüdis minna selle juurde otsejoones, kuid vajus põlvini lumme ja loobus oma ettevõtmisest.

Tuli tunnistada, et lumememm oli väike. Suurema tarvis ei jätkunud sellel kohal nähtavasti lund. Ent kui suu oli paigas, omandas too rajatis üpris ähvardava ilme. See võis ehmatada igaüht, kes päevavalguses sellele peale sattus, saatis siis veel pimedas.

"Kuidas sa arvad, Wandy, kas sulle hakkab siin meeldima?" küsis Robin nagu möödaminnes, kui nad tagasi läksid. "Siin on ju kõik hoopis teisiti, kui oli Kaplinnas."

Väike nagu muutus otsekohe kinniseks.

"Ma ei taha sinna tagasi."

"Sa ei lähegi sinna tagasi," kiirustas Robin kinnitama. "Sinu kodu on nüüd siin. Niipea, kui lapsendamine läbi saab, oled Gwandolyn Temple, mitte enam Gwandolyn Layne."

Hallid silmad löid taas särama.

"Te siis ikka võtate mind oma lapseks?"

"Muidugi." Robin püüdis rääkida võimalikult muretult.

"Siis saan endale nii isa kui ema, nagu on teistel lastel?"

Robin ei leidnud õiget vastust. Oli täiesti selge, et naine oli kiirustanud hindama olukorda, mis tekib siis, kui tuleb lapsele kõik ära seletada. Liigne enesekindlus, heitis ta endale ette, kuid kergem tal sellest ei hakanud.

"Paljudel lastel on ainult üks vanem," ütles ta ettevaatlikult. "Mõnikord on nii isegi parem."

"Ainult siis, kui nad tema eest hoolitsevad," järgnes südant kriipiv kiretu vastus. "Minu isale ei olnud mind tarvis. Ta ütles alati, et lähen talle liiga kalliks maksma." Hallid silmad suundusid Robinile ja neis helkis ikka sama murdumatu vaim. "Onu Paulile aga olen vist läinud maksma terve varanduse."

"Midagi sellist jah," nõustus Robin, jättes oma probleemid tagaplaanile. "Aga sina oled väärt iga sulle kulutatud penni."

Tüdruk naeratas kavalalt vastu.

"Tahate kihla vedada?" Wandy hakkas ootamatult tegutsema. "Ma olen teist kiirem!"

Nad jõudsid majatrepile korraga, naersid ja tõuklesid nagu üheéalised.

Robin heitis jalast märjad saapad ja veel märjemad sokid ning tippis paljajalu kööki. Ta põsed lõken-dasid samuti, nagu Wandy.

"Ma ei ole juba mitu aastat seda teinud," ütles ta, olles rahul sellega, et võistluses päriselt häbisse ei jäänud. "Järgmisel korral võidan sind kindlasti."

Wandy vaatas teda pisut üleolevalt.

"Seda küll ei juhtu. Ma seekord eriti ei pingutanudki."

"See pole laps, vaid issanda vits." Robin tõmbus temast naljatlevalt eemale, kuid libastus samas Wandy kummisaabastelt pudenenud poolsula lume loigus

ja prantsatas pikali. Selle tulemusel sattus ta ülakeha laua alla ning jalad läksid lauajalgadega segi.

"Pigem hani, kui luik," kommenteeris lävele ilmunud Paul.

"Haned on palju naljakamad kui luiged," kuulutas kõigest hingest lõbutsev Wandy.

"Räägi seda kellelegi teisele." Mees nihutas tooli kõrvale ning tõstis Robini mitte eriti õrnalt jalule. "Kas sul sai midagi kannatada?"

Paras aeg seda minult küsida pärast seda, kui oled mind nagu sütekoti püsti pannud, pidi Robin äärepealt sapiselt tähendama. Ent Wandy vaatas neid ja naine piirdus üksnes viltuse naeratusega.

"Ainult minu väarikus."

"Sel juhul käituge mõlemad korralikult," ütles Paul. "Meil on külaline."

Robini tähelepanu köitis enam mehe hääletoon, kui sõnad. Naise ärevus kasvas seda eanm, mida kauem ta mehele otsa vaatas. Shon on siin!

Vaevalt oli sellel mingit tähtsust, kuid naine küsis aja võitmiseks:

"Millal ta tuli?"

"Mõni minut tagasi. Ütles, et sattus siia lähedale ja otsustas kasutada võimalust sinu külastamiseks." Paul libistas pilgu üle naise igasse suunda tolknevate juuste ning näo, millel ei olnud jälgegi jumestusest. "Võib-olla tahaksid kõigepealt end korda seada?"

Robin kergitas lõuga ja võttis väarikalt vastu mehe pilgu.

"Aitäh. Sobib niigi." Naine püüdis häält lõbusalt kõlama panna. "Lähme, Wandy, sõbraga tutvuma."

Shon oli tema ilmunisel ilmselt üllatunud. Sellist sasisitust Robinit ei olnud ta veel näinud. Ta ise nägi välja soliidne, nagu alati – stiilselt riides, tumepunakad juuksed ideaalselt kammitud. Kuigi ta oli Paulist lühem ja nõrgem, ei paistnud teise mehe kohalolek teda häirivat.

"Ma arvasin, et maksaks sisse astuda ja sinuga kokku saada, kui ma juba siiakanti sattusin."

"Väga kena sinust, et sa selleks aega leidsid," ütles Robin, säilitades enesevalitsemise, olgugi kas või väliselt. "See on Wandy. See aga on härra Peters, Wandy."

Tüdruku hallid silmad libisesid ükskõiksest üle külalise näo.

"Tere."

Shon võttis kasutusele oma kuulsa veetluse ja naeratas lahkelt.

"Tere sullegi. Kuidas su käsi käib?"

Vastunaeratust ei järgnenud. Ainult rahulik pilk

ja häirimatult "normaalselt". Seejärel vaatas Wendy Robinile otsa.

"Kas ma võin kõrvaltoas telekat vaadata?"

"Kui tahad." Tobe vastus, kommenteeris end Robin. "Kas tahate midagi juua?" küsis ta, kui Wendy oli toast väljunud.

Shon raputas pead.

"Ma olen roolis."

"Ma mõtlesin kohvi või teed. Kavatsesin nagunii teekannu keema panna."

"Oo, sel juhul muidugi," sõnas Shon. "Palun ilma kofeiinita, kui see on võimalik."

"Mina jooksin tavalist," ütles Paul.

Ainult selleks, et mul oleks lisaaskeldusi, pahan! das Robin mõttes.

Enne tegutsema asumist otsis ta esikukapist sussid ja püüdis ühtlasi arvata, mida püüab Shon säävutada sellega, et talle ootamatult kaela sadas. Ta oli ju olukorda põhjalikult selgitanud.

Kui ta mõni minut hiljem serveerimislaua tuppa veeretask, leidis ta Pauli endises asendis kamina juures – käed sügavalt püksitaskuis, nagu läbitungimatu. Shon istus ikka veel, kuid ei tundud end ilmselt nii vabalt, kui varem. Robin ulatas neile tassid ja pakkus küpsiseid, millest mõlemad keeldusid. Siis istus ta ka ise ja vaatas meeleheitlikult meeste otsa, kellest kumbki ei püüdnud juttu alustada.

"Minu arvates tegin sulle kõik telefoni teel selgeks, Shon," sõnas Robin mõne hetke pärast.

"Seda küll." Shon kehtas abitult õlgu. "Ma üksnes tahtsin sind näha."

"Parem juba öelge, et tahtsite kontrollida, kuidas on asjalood tegelikult," sekkus Paul teravalt. "Teisisõnu – te teda eriti ei usalda."

Shon pigistas huuled kriipsuks ja raputas pead.

"Pole tõi. Ma usaldan teda täielikult, aga mulle ei meeldi üldse, et sunnite teda osalema tõsisel pettuses. Laps on mõistagi sümpaatne, aga see on ainult teie mure. Teil ei ole õigust Robinil sellesse kiskuda."

Hallid silmad pilutusid ohtlikult.

"Või nii?"

"Jätke mõlemad järele!" Robin oli diplomaatiliste peensuste järgimiseks liiga pahane. "Ma ei ole mingi esel! Ma otsustan ise! Kui sa ei suuda olukorraga leppida, Shon... siis vabanda, aga ma ei kavatse midagi muuta."

Järgnes raske paus. Pauli nägu jäi tundetuks. Shoni oma väljendas saatusele allumist.

"Arvan siiski, et sul ei ole õigus, aga mul pole valikuvõimalust," ütles ta. "Vähemalt ei nõuta minult, et peaksin loobuma kolme kuu jooksul igasugustest kontaktidest sinuga."

Robin ei jätnud endale mõtlemisaega.

"Muidugi mitte. Me ju määrasime kesknädalaks kohtumise."

Shon vaatas Pauli poole, tahtis vist veel midagi öelda, kuid mõtles siis nähtavasti ümber ja heitis pilgu seinakellale.

"Pean sõitma hakkama. Mul on kell viis kohtumine."

Robin tõusis, püüdes mitte Pauli poole vaadata.

"Ma saadan sind välja."

Alles vestibüüli julges ta öelda:

"Sul poleks maksnud siia tulla, Shon. See ei muuda midagi."

"Maksis küll," sõnas mees kindlalt. "Pidin endale selgeks saama, mis siin tegelikult toimub."

Robin tahtnuks isegi seda teada.

"Ja millisele järeldusele sa jõudsid?" küsis Robin mehe pilku vältides.

"Minu meelest teeb su mees kõik meie lahutamiseks."

Robini süda peatus hetkeks ja pistis siis meeletult kappama.

"Aga milleks?"

Tal on sind tarvis lapse eest hoolitsema. Muidugi pole välistatud ka see, et ta tahab taastada abikaasade suhteid."

"Selleks peaks ta kõigepealt mind kinni siduma!" hüüdis Robin, püüdis olla selles sama kindel, nagu hüüdest kostis. "Ma ei jää mingil tingimusel pärast lapsendamist siia. Mul on oma elu."

Shon noogutas kiitvalt.

"Püüa niiviisi mõelda ka edaspidi."

Ukse juures suudles mees teda. Robin seisis mõne viivu ja püüdis mõtteid korrastada. Muidugi on Shonil õigus. Paul vajab Wandyle alalist ema, et tüdruk saaks elada nii, nagu onu talle soovis. Keda paremat ta leiab naisest, kes on juba jõudnud lapsesse kiinduda ning kes lisaks sellele veel teda kehaliselt veetleb? Tal ei tarvitse isegi hakata kordama altari ees antud tõotusi. Selles mõttes erineb teine katse esimesest.

Kui asi ei puutuks ainult Wandysse, ei kõhkleks ta hetkegi. Ent vastasel korral ei oleks ta üldse siin. Mingi nõiaring! Lõpptulemusena taandub kõik ühele küsimusele: kas ta on valmis lapse huve enda omadest kõrgemale seadma?

Ta naases elutuppa, ilma et oleks mingile otsusele jõudnud. Paul oli juba kardinad ette tõmmanud ja süüdanud laualambi.

"Pole üldse sinu tüüp," kuulutas ta.

"Sinu oma kohe kindlasti mitte," vastas Robin samal toonil. "Ma ei kavatse rivaalide väärtuste üle arutleva hakata."

"Järelikult on ka minul sinu meelest mõningaid väärtusi?"

"Muidugi." Robin hakkas tasse ära korjama. "Vähe leidub mehi, kes võtaksid enda kanda sellise koorma, nagu sina."

"Ma teen kõik, mis minult nõutakse," sõnas Paul. "Nagu varem või hiljem sinagi."

Tass, mille naine sel hetkel lauale aetas, kukkus külili ja põhja jäänud kohv pritsis laiali. Robin tõstis selle ettevaatlikult otseks ning hakkas suurätiga pritsmeid pühkima, mõeldes samal ajal välja väärilist vastust.

"Sa oled liiga enesekindel." See oli ainus, mis talle pähe tuli.

"Ma ei usu. Sulle endalegi ei meeldiks katkestada suhteid, mis alles hakkavad kujunema."

Robin lükkas närvilise liigutusega laubalt juuksealgu.

"Ma võin alati teile külla tulla."

"Ma ei tunnista mingeid poolikuid meetmeid."

"Sul tuleb seda teha." Robin hakkas lauda ukse poole veeretama, kuid peatus, sest mees tõkestas talle tee. "Ma olen kõik öelnud, Paul."

"Mina samuti," sõnas Paul tapvalt leebelt. "Ma ei lase sind tema juurde minna, Robin. Sind on vaja siin."

Mees seisis tema ees, suur, morn ja liikumatu, ning pani Robini südame meeletu kiirusega haamerdama.

"Aga kuidas on minu vajadustega?" küsis naine kahedalt.

Paul naeratas.

"Selle eest hoolitsen mina."

"Sinu arvates on seks vist ainust, mida ma vajan?" küsis Robin katkendlikult. "Sel juhul võin öelda, et see seisab minu väärtusteskaalal ühel viimastest kohadest."

"Pean ütlema, et eile õhtul oli see alustamisele üsna lähedal."

Selle pilkava märkuse peale kasutas Robin ainsat käepärast relva. Paul haaras kiire liigutusega lauast kinni enne, kui see sihile jõudis, ning lükkas nõude klirinat eirates selle kõrvale. Ta silmis süttis kuri tuluke.

"Tähendab – alustame sõjategevust?"

Robin püüdis tulemusteta lükata kõrvale tema poole sirutavaid käsi ning toetas rusikad mehe laiale rinnale, kuid see oli võrdväärne buldooseri tõkestamisega. Paul tõstis ta maast lahti ning sulges huultega tema protestisõnad.

Naine oli jõuetu nii selles heitluses kui oma tunnetetulva ees. Mehe suudlused sütitasid ta alati ning panid teda kaine mõistuse kiuste unustama kõik peale nende huulte, selle keha ja ammendamatu eluenergia.

Äkitselt leidis Robin, et lebab mehe süleluses diivanil, et Pauli käsi on ta kamspuni all ning et lamp valgustab mehe otsusekindlat ja kirge kiirgavat nägu.

"Eks proovi nüüd öelda, et see sulle midagi ei tähenda!" hüüdis Paul. "Proovi öelda, et sulle ei tähenda midagi, kui ma sind katsun. Et see..." ta silitas põidlagi naise erutunult tuikavat rinnatippu, "on sinu tavaline seisund!"

"Ma ei ole öelnud, et see mulle midagi ei tähenda," pomises Robin. "Ma ütlesin, et on muid tähtsamaid asju."

"Nõus. Üks neist on Wandy hüveolu. Kui tarvis, olen valmis mägesid paigast liigutama, et anda lapsele seda, mida tal varem ei olnud."

"Sa võid seda teha igal juhul."

"Ei. Mitte päriselt. Talle on vaja naist, kellelt ta võiks nõu küsida... Kedagi, kes on läbi teinud need kehalised ja emotsionaalsed muudatused, mis tal peagi ees seisavad..." Hallid silmad uurisid tähelepanelikult Robini nägu, et näha, kuidas tema sõnad ja teod mõjuvad. "Mõttele sellele, kuidas sina oleksid end tookord tundnud, kui su kõrval polnuks ema, kellele võis kõigest rääkida."

"Sa paned mulle ette loobuda kõigest, mida olen pooleteise aasta jooksul omandanud?" ütles Robin ahastuses. "Sealhulgas ka Shonist."

Paul mühatas põlglikult.

"On see tõesti nii suur ohver?"

"Muidugi on!"

"Tahad öelda, et armastad teda?" Paul vangutas pead, nähes, et naine kõhkleb. "Seda ma arvasin... Sa sured igavuse kätte kuu aega pärast seda, kui oled talle mehele läinud." Mees libistas vaba käe üle ta juuse ning pani peo kuklale, et sundida Robinit endale otsa vaatama. "Pole võimatu, et see kavatsus variseb kokku kohe pärast seda, kui oled minu juurest lahkunud. Kas suudad endaga rahuneda, kui tead, et võinuksid selle ära hoida?"

"Jäta järele, Paul!" lausus Robin elutu häälega.

"Ma ainult näitan sulle seda, mida sa isegi tead," ütles Paul. "Sa tulid mulle appi mitte üksnes Wandy pärast."

"Tahad öelda, et haarasin sellest kinni nagu võimalusest sinu juurde naasta?"

"Täiesti võimalik."

Robin naeris sapiselt.

"Sa tahad mind seljatada. Ära ainult püüa teha nägu, et see tähendab midagi enamat, nii sulle kui mulle."

Mehe naeratuses vilksatas kahetsusevarjund.

"Me oleme lihtsalt halvasti püüdnud. Nii sina kui mina."

"Nii palju, kui mina tean, ma ei ole üldse..." kavat-
ses Robin vastu vaielda.

"Ärgem laskugem jälle nendesse tüütutesse arut-
lemistesse," katkestas Paul. "Tähtis on ainult see,
mis toimub siin ja praegu."

Kui nad ei oleks alles eile Ednaga kokku puutu-
nud, kui see ei oleks talle uue jõuga meenutanud, et
Paul on võimeline petma, oleks Robin alistunud. Ku-
na aga see juhtus, tuli Robinil oma tahtejõud terahaa-
val kokku koguda.

"See on kasutu, Paul. Ükskõik, mida ma Wendy
suhtes tunnen, ei ole see piisavalt tugev selleks, et
võiksin loobuda kõigest, mille poole olen kogu elu
jooksul püüelnud. Sul tuleb lihtsalt leida keegi teine,
kes hoolitseks tüdruku eest tema sugulise küpsemise
ajal."

Otsusekindlus mehe silmades ei kahanenud kriip-
suvõrdki.

"Sa mõtled veel ümber."

Robin tundis tahtmatut seesmist protesti, kui mees
käe ära tõmbas ja tõusis, ning adus, et ka Paul tundis
sama. Nende kahevõitluses olid mehe relvad tuge-
vamad. Kui kaua suudab ta veel Paulile vastu panna,
kui ta enda jõud on tühi?

Nad läksid kohalikku restorani, kus nad endistel

aegadel tavaliselt söömas käisid. Omanik tervitas
neid nagu vanu tuttavaid.

"Ma hakkasin juba arvama, et olete maja ära müü-
nud," tähendas ta, kui tuli ise neile tellitud veini ära
tooma. "Sellest, millal te viimati siin käisite, on vist
möödas paar aastat."

"Umbes nii jah," vastas Paul, kes ilmet ei tahtnud
alustada meenutusi. "Kuidas teie asjad praegu ede-
nevad?"

Mees krimpsutas nägu.

"Talutavalt, kuigi topeltkollane õitsengut eriti ei
soodusta."

"Mis see topeltkollane on?" küsis Wendy.

"Jooned, mis on maalitud tee ja keelavad auto-
dele siin peatumise," seletas peremees.

"Aga kui need on ainult jooned, siis miks ei või
autod nendel peatuda?" küsis praktilise meelega tüd-
ruk ja sai vastuseks hapu naeratus.

"Tõepoolest, miks?" Paar, kes mõni aasta tagasi
siin käis ja kellel ei olnud tema teada last, tuli nüüd
tagasi koos üheksa-aastase tüdrukuga, pidanuks
teda mõneti üllatama, kuid restoraniomanik loobus
selle tööga kommenteerimisest ja üksnes sõnas lõbu-
salt: "Head isu!"

"Aga miks nad siis ei tohi?" jätkas Wendy asja sel-
gitamist.

"Seepärast, et eeskirjad ei luba," ütles Robin.

"Restorani ees on tee liiga kitsas ning selle ser-
val peatuvad autod häirivad liiklust," vastas Paul am-
mendavalt.

Seda oleksin pidanud ma ise seletama, aga mitte
piirduma üksnes tööga nentimisega, mõtles Robin
mornilt. Paul usaldab tüdruku mõistust, mis sellel on
kahtlemata olemas.

Paulist saab talle hea isa. Ka selles ei olnud kahtlust. Wendy hakkas teda juba usaldama. Seda ütlesid tüdruku silmad, kui ta onu poole vaatas, kuigi mõnikord võis neis märgata veel valvsust. See kõik on liiga hea selleks, et võiks kesta kaua, suutis Robin sellest pilgust välja lugeda. Alles siis, kui lapsendamine on vormistatud, hakkab ta lõpuks uskuma oma seisundi püsivusse.

Ja seda usku püüan mina hävitada, ütles Robin endale mornilt.

Kui nad koju jõudsid, oli kell üheksa lähedal. Vastuseks ettepanekule peagi magama minna sirutas Wendy lõua ette, kuid tunnetades ilmselt oma positsioonide kõikuvust, ei hakanud vastu vaidlema. Robin ei pannud talle seda pahaks. Näis, et Wendy isa ei huvitanud üldse, millal tütar magama läheb. Peaasi, et ta jalus ei tilpneks.

"Kuna homme on esmaspäev, võinuks ta küsida kooli kohta," ütles Robin, kui tüdruk oli läinud.

"Arvatavasti lootis, et kui ise sellest rääkima ei hakka, siis ei tee seda ka teised," vastas mees kerge naljavarjundiga. "Me peaksime vist teda selleks paratamatuseks paremini ette valmistama. Kesknädala hommikul peame kohtuma Forrest Hilli juhtkonnaga."

Paul istus, sirutas jalad ette ja lõdvestus. Erinevalt minust, mõtles Robin nukralt. Ta tahtnuks olla sama tundetu mehe veetluste suhtes, nagu Paul näis temasse praegu suhtuvat.

Mees võttis lipsu eest ja avas särgikrae nööbid. Otsekohe adus Robin ületamatut soovi astuda ta juurde ning suruda huuled sinna, kus tulid nähtavale käharduvad rinnakarvad, et erutada meest samuti, nagu see teda erutaks... et Paul teeks läbi samasugused põrgupiinad...

Läks vaja mõni hetk, enne kui Robin kuulis end ütlevat:

"Kesknädalal kohtun Shoniga."

"Ei. Sa ei kohtu."

See rahulik ütlemine tõstis naises vastandlike tunnete tormi ja süütas rohelistes silmades kurja leegi.

"Kuidas sa mõtled mind peatada?"

Üle Pauli huulte libises naeratus.

"Mul ei olegi tarvis sind tagasi hoida. Sa kavatsed Shonile mehele minna sama vähe, nagu mina. See pärast on aeg talle seda öelda. Kui sa muidugi ei taha, et seda teeksin mina."

"Sa ei tohi!" Tooli serval balansseeriv Robin otse sülitas sõnu suust. "Pole sinu asi talle midagi öelda!"

"Seda küll, aga kui tarvis, siis teen seda." Pauli hääletoon oli endiselt rahulik, kuid sellesse tekkis ilmne otsusekindlus. "Sa oled minuga abielus ja jääd mu naiseks. Veeretan meie lahutuse teele kõikvõimalikke takistusi."

Robin tundis kõris krampi ja vaatas mehele abitult otsa.

"Kas sa oled tõesti Wendy pärast kõigeks valmis?"

"Mitte üksnes Wendy pärast. Meie kõigi heaks."

Kui kerge, kui kujutlematult kerge oleks Pauli uskuda, tunnistas Robin endale. Mees, kes on valmis lapse tuleviku nimel minema nii kaugele, väärib armastust, ükskõik mida ta endast kujutab või ei kujuta.

Naine tõmbus taas pingule, kui nägi Pauli tõusvat.

"Ei..." ütles Robin, aimates tema kavatsust, kuid see ei kõlanud kuigi veenvalt.

Sõnu kulutamata kahmas Paul ta süle ja tõstis toolilt üles. Robin surus nina ta rinnale. Polnud veel hilja meest peatada, kuid Robin juba teadis, et ta

seda ei tee. Tulgu sellest mis tuleb, kuid ta oli valmis meest vastu võtma.

Nad riietasid magamistoas teineteist lahti, loopides rõivaesemeid kuhu juhtus. Robin surus huuled ta kaelale ja hakkas võbisema, kui tugevad käed ja pikad sõrmed taaskehtestasid võimu ta keha üle. Tema enda käed läbisid sama tee ülalt alla kuni melikkuse allikani. Teras sametis, mis tuikas lubavalt.

Kuninglike mõõtudega voodi võttis neid rõõmsalt oma rüppe. Robin põimis pikad jalad Pauli ümber ja mõlemad nautisid jälle täieliku ühteliitumise mõnu.

"Veel..." sosistas Robin, kui maailm ei olnud veel lõplikult ümber pöördunud, ja kuulis vaikset naeru.

"Ikka veel täitmatu!"

Ainult sinu puhul, tahtnuks naine öelda, kuid sõnad takerdusid kõrisse.

"Kas sul läheb nüüd rohkem aega?" küsis ta selle asemel.

Paul naeris jälle, pöördus ümber, asetask naise enda peale ja vaatas hellalt ta rohelistesse silmadesse.

"Kas see räägib millestki sellisest? Ja see?"

Naer kustus sedamööda, kuidas Paul vaatas soojas lambivalguses ta sihvakat keha. Mehe käed libisesid ta puusadelt prinkidele rindadele ning hallides silmades peeldus Robinis mäslev leek. Naine painutas selga, heitis meelalt aeglaselt käed kukla taha ja nägi, kuidas see leek muutus kõikeneelavaks tulikahjuks.

Paul oli vist enne uinumist lambi kustutanud, sest kui Robin silmad avas, oli pime, vaatamata kardina-prao vahelt tuppa imbuvale kitsale valguseribale.

Paul oli ikka veel siin tema kõrval ning ta jalg puhkas naise peal. Mees hingas sügavalt ja rahulikult. Robin uuris ta kindlaid näojooni. Ta mäletas mehe huuli oma kehal ja silmade ilmet. Selles mõttes ei olnud midagi muutunud. Ta pakkus mehele naudingut ainult kehaliselt. See, milleni ta ei olnud ikka veel jõudnud, oli Pauli sisemaailm.

Kas ta tegi vea või ei teinud – tagasiteed tal enam ei olnud. Seda on raske Shonile öelda. Paulil oli mõistagi õigus. Naine taipas esimesest kohtumishetkest peale, et nende abiellumisest ei saa olla juttugi. Oleks pidanud juba eile julguse kokku võtma ja nende suhted selgeks tegema. Võib-olla olnuks solvang sama tugev, kuid vähemalt ei pidanuks Shon asjatuid lootusi hellitama.

Igal juhul on neil tarvis rääkida silmast silma. Paulil tuleb sellega leppida. Kui kesknädalal ei ole võimalik, lükkab ta kohtumise teisele päevale, ja mida kiiremini, seda parem.

Kell oli Pauli poolel ja naine ei näinud, mida see näitab. Ainult taevast teab, mis kell praegu on! Robin võttis ette argliku katse mehe käte vahelt välja lipsata, ning hallid silmad avanesid otsekohe.

"Kas magasid hästi?" küsis Paul mahedalt.

"Ma olin selleks kohustatud," vastas Robin, püüdes rääkida sama rahulikult. "Väljas on juba valge. Kui Wendy on ärganud, siis taipab ta kindlasti, mis siin juhtus."

"Kui arvestada tema minevikku, siis taipab ta hõlpsasti kõike... kahjuks küll," tähendas Paul ning libistas sõrmed piki naise huultepiiret. Oli hetk, millal Robinile näis, et mees on valmis edasi liikuma, kuid suudles teda kiiresti ninaotsale ja tõusis istuma.

Järgnes üllatunud hüüatus: "Juba veerand üheksa!"

Robin surus maha soovi paitada ta paljast selga.

"Näib, et pikk lend rammestab meid ikka veel," ütles ta. "Võib-olla ka Wandyt?"

"Võib olla tõesti." Mees pöördus ning ta silmad löid veelgi enam lõõmama, kui ta pilk langes padjal lebavatele kuldsetele juustele, siledatele õlgadele ning siirdus sealt rinnakumerustele. "Parem oleks sellele mitte lootma jääda. Ta võib siia tulla. Kas sa ei tahaks teda vaatama minna, kuni ma duši all käin?"

Paul läks riietumistuppa, vaevumata tõmbama selga voodijalutsis lebavat hommikumantlit. Teda jälgides tundis Robin, kuidas ta rindmiku all hakkas kiptama mõtte juures, et Edna on meest samuti vaadanud. Ja kui palju veel teisi?

Ma ei suuda teda kuidagi usaldama hakata, leidis Robin nukralt. Paulile andudes riskis ta uute kannatustega, aga kas mees jättis talle valikuvõimalust?

Lühike koputus uksele pani naise võpatama. Ta tõmbas kiiresti lina paljastele õlgadele, enne kui hüüdis sissekutse, ning naeratas Wandyle, kes ilmus lävele, kandik käes.

"Mis see siis on?"

"Hommikusöök," vastas tüdruk. "Ma ärkasin juba ammu-ammu..."

"Oi, kullake, anna andeks!" Robin tundis end lurjusena. "Sa oleksid pidanud meid äratama!"

"Kõik on korras," järgnes rahulik vastus. "Ma sõin putru ja peekoniga võileibu. Tegin neid juurde – teile ja onu Paulile. Aga kus ta on?" küsis ta ja asetas kandiku voodile.

"Ta läks duši alla." Robin vaatas jahmunult saapatalla suurusil võileibu, mis olid asetatud kahele

taldrikule, suutmata mõista, kuidas need võiksid suhu mahtuda. "See on sinust väga armas."

"Neid polnud üldsegi raske teha," sõnas Wandy. Sellest võis järeldada, et ta ei taibanud isegi liha praadida. "Eriti siis, kui on viilutatud leib. Ma viin onu Paulile selle. Sobib?"

"Parem koputa vannitao uksele ja ütle talle," soovitas Robin, kui tüdruk oli teise taldriku kätte võtnud.

"Ma olen isa tuhat korda alasti näinud," ütles tüdruk.

Jaa, kui sellel isal oli üldse mõistust, siis üpris napilt, arvas Robin.

"Onudega on teisiti," suutis ta üksnes öelda. "Las ma ütlen talle parem ise."

Ta hakkas tõusma, kuid samas tuli meelde, et ta on täiesti alasti. Wandy vaatas talle tõsiselt otsa.

"Kas tädidega on samuti kõik teisiti?"

"Hoopiski mitte," ütles Robin ja hüppas voodist välja "Tulen minuti pärast tagasi."

Robin tundis oma seljal noorte, kuid hindavate silmade pilku, kui läks rõivistu ukse poole, ning tundis kergendust, kui see tema taga sulgus. Wandy on oma vanuse kohta liiga agar!

Hommikumantel lebas diivanil. Robin tõmbas selle enne vannitoa ukse juurde minekut selga. Paul vist hakkaks naerma, kui ta uksele koputaks selle asemel, et niisama sisse astuda. Ometi viivitas ta mõne hetke, enne kui seda tegi.

Paul ajas valamü kohal rippuva peegli ees habet, käterättümber puusade keeratud.

"Kohe lõpetan," ütles ta. "Kas Wandy magab veel?"

Robin raputas pead. Ta ei suutnud pöörata pilku mehe treenitud kehalt. Tema seljal märkas naine vae-

vunähtavaid punaseid jälgi, mille ta küüned olid öösel sinna jätnud. Pulss sagenes.

"Wandy tõi meile hommikusöögi voodisse," vastas Robin, imestamata põrmugi oma hääle käheduse üle. "Võileibu peekoniga."

Paul puhkes rõõmsalt naerma.

"Loodetavasti on need soojad?"

"Võib-olla algul olidki."

Paul pühkis näolt vahujäänused ning võttis valamu kõrval rippuva siidhommikumantli.

"Sel juhul on parem need ära süüa enne, kui nad on lõplikult jahtunud."

"Oota pisut." Robin puudutas värisevate sõrmedega mehe sooja tugevat selga. "Ma vist läksin möödunud ööl liialt hoogu."

"Kas keegi on selle üle kurtnud?"

Robin ei suutnud vastu panna. Ta puudutas huultega enda jäetud küüntejälgi, libistas käe üle ta kõhu-
lihaste ja tundis Paulist lähtuvat värsket mehelõhna.

Paul ütles midagi kuriseva häälega, tõmbas naise enda vastu, suudles teda kiiresti ja eemaldus taas.

"Ahvatlev küll, kuid tuleb loobuda. Ütle Wandyle, et tulen kohe."

Ma ei kavatsenudki sind ahvatleda, kavatses Robin öelda, kuid ta polnud kindel, et see on tõsi. Nende mõne peadpööritava hetke vältel oli ta Wandy täiesti unustanud.

Tal hakkas veel halvem, kui leidis, et tüdruk on magamistoast lahkunud. Taldrikuil lebasid ainult tumma etteheitena võileivad. Tema järel sisenenud Paul vaatas neid samuti erilise innuta.

"Arvan, et peaksime end pisut pingutama."

"Kardan, et ma ei suuda seda," tunnistas Robin.

"Ükskõik mida, aga mitte külma liha. Kas me ei võiks lihtsalt teha näo, et söime need ära?"

"Ma ei usu, et see oleks aus pärast lapse selliseid püüdlusi." Paul võttis ühe suure viilu ning hakkas seda vapralt mäluma. "Midagi muud meile hommikuks ei paista, kui me ei taha Wandyt veelgi enam solvata."

"Selleks ohvriks olen valmis," sõnas Robin kindlalt. "Ma keeran esialgu enda oma suurätti ja hiljem vabamen sellest. Wandy ei aima midagi."

Ta võttis oma taldriku vannituppa kaasa, jättes Pauli endale oma portsu sisse toppima. Ainus koht, kuhu võis oma pambukese visata, oli tühi ämber. See tuleb tühjendada enne, kui missis Murphy hakkab üleval koristama, ütles Robin endale.

See naine tuli tavaliselt kella kümne paiku. Järelikult peaks ta iga hetk siin olema. Paul on ilmselt talle praegust olukorda selgitanud, kuid algul on vist raske mõningaid keerukusi vältida.

Kui Robin oli end pesnud ja magamistuppa tagasi tuli, oli Paul juba läinud. Kandikul seisis tühi taldrik. Mees oli valmis kõigeks, et mitte last solvata, mõtles Robin kibedusega. Möödunud öö oli imehea, kuid armatsemise ja armastuse vahel on siiski vahe. Wandy on ainus, kes talle tõesti midagi tähendab.

Olgu siis nii. Parema kuulugu mees talle kas või osaliselt, kui ei kuuluks üldse, otsustas Robin, sundides end nägema nende suhete helgeid külgi. Viimased poolteist aastat oli ta mehest meeletult puudust tundnud, kuigi ta ei olnud seda endale tunnistanud.

Robin kasutas vanematele helistamiseks magamistoa telefoni. Ärritatud noodid ema hääles ei olnud talle ootamatud.

"Ootasime terve nädalavahetuse sinu helistamist! Oleksid võinud vähemalt teatada, et oled tagasi."

"Vabanda, ema. Ma ei teinud tõesti õigesti."

"Nojah. Nähtavasti on asju, mis on sulle sellest tähtsamad." Seejärel küsis ta hoopis teistsuguse häälega: "Kuidas sul läheb?"

Robin püüdis vastata lõbusalt ja sundimatult.

"Väga hästi! Wendy nägi esimest korda lund mitte multikatest, vaid tegelikult. Lumes möllamine hakkas talle meeldima. Iseloom on tal selline, et oh-oh-oo! Isa sattuks temast vaimustusse."

"Tahaksime väga temaga tutvuda." Ema viivitas pisut ja küsis siis: "Aga kuidas teil Pauliga on?"

Alles eile oleks Robin vastamisest kõrvale põigelnud ja kõhkles ka praegu pisut, enne kui vastas:

"Otsustasime kõike uuesti alustada."

"Vaata kui vahva! Sa ei oska kujutledagi, kuidas see mind rõõmustab! Muidugi käitus Paul rumalalt, aga kes meist ei tee vigu? Pealegi arvan, et kõiges oli süüdi too naine. Minna abielus mehe voodisse..."

"Selles asjas on osalisi tavaliselt kaks," tähendas Robin jahedalt.

"Oo, ma tean seda, kullake, aga mehi on ju väga kerge tõeteelt kõrvale viia... Millal me siis kokku saame? Isa võttis nädala puhkust ja te võite tulla igal ajal."

"Hea küll. Ma pean Pauliga nõu ja teatan sulle."

Robin ei tahtnud end siduda mingite lubadustega.

Robin pani toru ära ja istus pisut aega järele mõeldes. Tulnuks oma asjad külalistele mõeldud magamistoast ära viia, aga praegu oli tal selletagi piisavalt muretsemist. Kui nad kavatsevad Pauliga lähitulevikus koos olla, tuleb otsustada, mida võtta ette oma korteriga. Sellest oli kahju loobuda, kuid seda endale hoida oli mõttetu.

Robin tõmbas ülle avara pluusi ja teksapüksid ning astus alla vastu seal töötava tolmuimeja suminale. Kunagi sai ta missis Murphiga väga hästi läbi, kuid nüüd, pärast kõike juhtunut, pelgas ta pisut seda kohutumist. Otsustades majas valitseva ideaalse puhtuse järgi käis see naine siin korrapäraselt. See aga tähendas, et Paul veedab siin palju aega.

Isegi siis, kui nad Ednaga koos ei elanud, ei tähenda see veel, et ta ei ole siin käinud. Mõte sellest, et nad võisid jagada sama voodit, milles tema veetis Pauliga möödunud öö, oli äärmiselt vastumeelne.

Ent Robin võttis end kätte. Minevik võib jääda minevikku. Nemad Pauliga peavad elama olevikus, kas või Wendy pärast.

Ta leidis onu ja õetütre väikeses elutoas. Paul seisis akna juures, käed taskus, ja vaatas talvemaastikku. Kui Robin tuppast astus, pöördus mees naeratades ta poole.

"Ma arvasin, et läksid tagasi voodisse."

"Mul oli tarvis milleski selgusele jõuda," vastas naine lõbusalt ja tundis oma rahulolematuseks, kuidas puna ta põskedele valgub. Mis see ometi olgu! Ta on ju selle mehega abielus! Möödunud öösel ei teinud nad midagi sellist, mida nad varem ei oleks korduvalt teinud.

Wandy pikutas põrandal, käes üks nendest raamatutest, mille nad olid laupäeval ostnud. Ta ei tõstnud isegi pead. Otsustades kiiruse järgi, millega ta lehti pööras, võis arvata, et lugemine ei kuulunud ta meelistegevuste hulka. Seda, kui hästi ta lugeda oskab, tuli neil alles teada saada, nagu palju muudki. Pole tema süü, kui selgub, et tüdruku vaimse arengu tase on eakaaslaste omast madalam.

"Anna andeks, et me otsekohe su võileibade kallale ei asunud," ütles Robin ning ristis enne viimase päästevale väljaütlemist selja taga sõrmed. "Need olid väga maitsvad."

"Sellest pole midagi," järgnes häirimatu vastus. "Te vist seksisite."

Ootamatu märkuse peale ei osanud Robin midagi vastata. Nähtavasti ei olnud see, et Arthur laskis tüdruku oma paljast ihu vaadata, veel kõige hullem. Ta piilus Pauli poole ja täheldas, et mehe ilme järgi otsustades oli sellelegi tulnud pähe midagi sellist.

"Mida sa seksist tead?" küsis Paul rahulikult.

"Koolis räägiti. See on see, mida teevad mees ja naine lapse saamiseks," seletas tüdruk asjalikult. "Nojah, ainult siis, kui nad tahavad lapsi." Wandy tõstis pea ning vaatas onule ja tädile ootavalt otsa. "Kas te ei ole kunagi endale last tahtnud?"

Robin ehmus kergelt.

"Meil ei olnud selleks aega," ütles ta. "Nüüd aga oled meil sina."

"Ma ei ole laps," sõnas Wandy. "Mul ei oleks midagi selle vastu, kui teile keegi tuleks. Mulle meeldivad pisikesed lapsed."

Telefonihelin tõi Robinile kergendust. Toru võttes oli ta peaaegu kindel, et ema unustas midagi olulist öelda ja helistab uuesti.

Aga see ei olnud ema. Juhtme teises otsas vaikiti pisut, kui tema häält kuuldi, ja pandi toru ära.

Paul vaatas Robinile küsivalt otsa, kui see aparaadist kõrvale pöördus.

"Valeühendus?"

"Näib nii," vastas naine. "Igatahes minuga rääkida ei soovitud."

Võib-olla talle ainult näis, et hallide silmade pilk vaeumärgatavalt muutus, kuid Robinis ärkas kuri kahtlus, et Paul aimab, kes võis see helistaja olla. See keegi lootis ilmselt kuulda mehe, mitte aga tema häält.

"Kui ma juba tõusin, siis lähen teen kohvi," ütles Robin, kes vajas ettekäänet selle kõikenägeva pilgu eest pääsemiseks. "Kas sulle kuuma šokolaadi, Wandy?"

Seni, kuni vesi kuumenes, püüdis Robin vaadata asjadele ratsionaalselt. Ühelt poolt võis keegi tõepoolest valida numbri valesti, ent mitte kõigil ei piisa viisakust vabandamiseks. Teiselt poolt aga pannakse eksituse puhul tavaliselt kohe toru ära. Antud juhul võis mõni vaikimishetk tähendada üllatust, isegi jahmatust.

Ükskõik mis oli põhjustanud Ednast lahkuminekku, ei olnud Paul kindla peale elanud ilma naiste seltita. Kui helistas keegi naisterahvas, ei osanud ta mõistagi oodata vastamas naisehäält.

Robini mõtisklused katkestas missis Murphy köökilek. Viiekümnnendates aastates meeldiva olekuga naine oli vähe muutunud sellest peale, kui Robin teda viimati nägi. Ka sinine kleit oli ikka sama korrektne.

"Kullake, oleksite võinud kutsuda mind ja ma oleksin rõõmuga kõik ära teinud," heitis ta heasüdamlikult ette. "Mul on väga hea meel teid jälle siin näha."

Robin naeratas talle vastu.

"Ka mina rõõmustan selle üle, et te ikka veel meie juures olete."

"Mister Temple soovis, et hoiaksin maja korras ka siis, kui ta ise kodus ei ole," pajatas majapidaja. "Aga isegi siis, kui ta on kodus, ei tule tööd peaaegu üldse juurde. Väga korralik inimene."

"Minu meelest kulub üksnes kõikjalt tolmu pühkimiseks terve päev," sõnas Robin. "Ma ei oska isegi kujutleda, kuidas ma ise sellega hakkama saaksin."

"Igaühel on oma töö. Mina jälle ei oska kujutleda, kuidas võtaksin sulepea ja kirjutaksin kas või ühe lehekülje. Mister Temple aga istus enne väikese Wandy järelle minemist tervete päevade viisi laua taga." Ta vaikis pisut ja lisas siis: "Näib, et tüdruk hakkab juba siin kohanema. Lausa ime, kui ruttu lapsed kõige uuega harjuvad!" Teda katkestas uksekella helin. "Kas olete kodus?"

"Jah," vastas Robin pärast lühikest kõhklemist.

Ta astus köögist välja ja nägi noort naist, kelle majapidaja oli äsja sisse lasknud.

"Kathrin Sullivan," tutvustas end külaline. "Vabandage, et tormasin sisse ilma ette teatamata, kuid sattusin siia lähedusse ja otsustasin õnne katsuda. Te vist juba teate, et keegi pidi teie poole tulema?"

Sotsiaaltöötaja, kellest Paul rääkis, taipas Robin kergendustundega. Need ei raiska tõesti aega! Ainult et ta oli lootnud näha kedagi vanemat. Kathrin Sullivan aga ei olnud üle kahekümne viie ning tema riituses ja vallandatud juustes ei olnud midagi ametlikku.

"Me kavatsesime parajasti kohvi juua," ütles Robin. "Vahest ehk teete kaasa?"

"Meeleldi," nõustus külaline. "Väljas on üsna külm, kuigi siin istudes on raske seda kujutleda."

"Ma toon kandiku," pakkus missis Murphy oma abi. "Teie aga minge."

Paul istus ja oli nähtavasti süvenenud jutuajamisse ikka veel põrandal lesiva Wandyga. Sisenejaid märgates katkestas ta jutu poolelt sõnalt ja tõusis külastajat tervitama.

Robin oli piisavalt sageli näinud ilmet, mis vilksatas Kathrini silmis, et mõista selle tähendust. See mees, kes oli nagu tulnud geniaalse kujuri peitli alt, suutis iga naisterahva südamelööke kiirendada.

"See on miss Sullivan," tutvustas Robin. "Ta tuli rääkima lapsendamisest."

"Palun öelge mulle Kathrin," parandas neiu. "Lühiduse mõttes Kath. Te olete Robin ja Paul, eks ole? Me arvame, et esimene tutvumine peaks olema mitteametlik."

"Minu meelest teete õigesti," nõustus Paul. "Palun lubage oma mantel."

Kathrin raputas pead.

"Tulin ainult paariks minutiks. Las see olla siin toolil."

Sel hetkel ilmus missis Murphy kandikuga. Wandy astus sõnagi lausumata ta juurde, võttis oma šokolaadi ja istus Robini kõrvale diivanile.

"Me ei teadnud teid nii kiiresti oodata," sõnas Paul. "Jõudsimme tagasi alles laupäeval."

"Me püüame luua kontakte nii kiiresti, kui võimalik," vastas neiu. "Ma saan aru, et olen kutsumata külaline, kuid paraku on meil selline tava. Lähema paari-kolme nädala jooksul käin mõnikord teie pool veendumaks, et kõik kulgeb normaalselt." Ta naeratas Wandyle ja

teda ei häirinud üldse, et naeratus jäi vastuseta. "Me peame olema kindlad, et sinu eest hoolitsetakse nii, nagu tarvis. Muide, ei saa öelda, nagu ootaksin antud juhul mingeid probleeme," lisas neiu, libistas pilgu üle Robini ja pöördus taas Pauli poole. "Nagu ma aru saan, võtsite õetütre pärast ette pika reisi Lõuna-Aafrikasse."

"Ma olin orbudekodus," pistis Wendy vahele. "Mulle seal ei meeldinud."

"Sa ei lähegi sinna tagasi," kinnitas Kathrin, "aga kas sa ei võiks mängida kusagil mujal seni, kuni ma su onu ja tädiga räägin? Seejärel ajame kahekesi juttu."

Robin ei hakanud külalise palvet toetama. Ta mõistis Wendy soovi viibida jutuajamise juures, milles otsustati ta saatuse üle, ja jättis selle Pauli hooleks.

Mees noogutas tähendusrikkalt pead. Wendy tõusis, võttis oma šokolaadi kaasa ja väljus. Paul ootas, kuni tüdruk oli ukse sulgenud, ja küsis siis rahulikult:

"Mida te tahate teada saada?"

"Peamisi fakte me juba teame. Peame üksnes olema kindlad, et taipate kõiki üheksa-aastase tüdruku lapsendamisega seonduvaid plusse ja miinuseid, arvestades eriti seda, et tutvusite temaga kõigest mõni päev tagasi. Kaplinnast saadud andmed näitavad, et tüdruku sealne elu erines järsult sellest, mis teda siin ootab. Tal võib tekkida kohanemiskraskusi."

"Wandy kohaneb kiiresti igasuguse olukorraga," ruttas Robin Pauli ennetades ütlema. "Seni on ta kõigega väga hästi toime tulnud."

"Selles ma ei kahtlegi." Kathrini hääl leebus. "Pärast seda, mis tal on tulnud läbi teha, tunneb ta end kindlasti nagu seitsmendas taevas. Aga see on alles

algus. Ees seisab tutvumine uue kooliga. See on igale lapsele raske."

"Püüame sellega hakkama saada," kinnitas Paul. Kathrin noogutas naeratades.

"Igal juhul lootkem parimat." Ta vaatas kelle ja krimpsutas nägu. "Vabandage mind sellise kiirvisiidi pärast, kuid poole tunni pärast on mul määratud kontoris kohtumine. Enne seda aga tahaksin vahetada mõne sõna Wendy endaga." Ta raputas pead, kui Robin tõusis ja end saatjaks pakkus. "Ei maksa. Õelge ainult, kus ta tuba asub."

"Üleval, teine uks paremalt," sõnas Paul ja tõusis samuti. "Me saame siis veel kokku?"

"Oo jaa." Neiu ei saanud pilku Pauli näolt lahti ning ta põsed lõid roosatama. "Ma olen kõiki teie raamatuid lugenud," lausus ta. "Need on suurepärased! Teil vist tuleb läbi seedida kuhjade kaupa teavet, et neid kirja panna."

"Jah, see nõuab omajagu aega ja vaeva," nõustus ta. "Robin on ka kirjanik."

"Jah, ma tean." Kathrin lülitas ivakeseks ajaks oma tähelepanu ümber. "Kardan, et ma ei ole teie kirjutatut lugenud. Mulle meeldib rohkem seikluskirjandus, kui romaanid."

Robin kehtas naeratades õlgu.

"See ei solva mind üldse. Sa peaksid talle kinkima signeerituna oma viimase raamatu."

"Siin ei ole mul ühtegi," kahetses Paul käsi laiutades, "aga luban, et teie järgmise külaskäigu ajaks hangin."

Ta avas Kathrinile ukse, põhjustades sellega neiu näol uue punapalangu.

"Austajaid tuleb meelitada," kommenteeris Robin.

"Kuidas siis teisiti," vastas Paul rahulikult. "Pean ainult tunnistama, et see polnud hoopiski see, mida ma ootasin."

"Jah, hoopiski mitte sinu maitse kohane."

Hallid silmad ahenesid ja peatusid Robini näol.

"Isegi siis, kui ta vastanuks minu maitsele, kas sa võinuksid tõesti uskuda, et mind see huvitab?"

Muidugi mitte, kõlanuks mõistlik vastus, kuid mingi õel vaim naise sisemuses sundis teda ütlema:

"Kes seda teab?"

Paul tõmbas pikalt ja sügavalt hinge, ilmselt selleks, et vältida vastamisega kiirustamist.

"Kogu lugu on selles helistamises, kas pole?" oletas ta mornilt. "Sa arvad, et helistas Edna."

"Kas sina eitad sellist võimalust?"

"Mul pole aimugi, kes see võis olla."

"Nähtavasti ei ole sul aimu sellestki, mida ta võis nädalavahetusel Bradfordis teha?"

"Kusagil siin läheduses elavad ta sõbrad. Mitte meie ühised, kui see peaks sind huvitama."

Robin vaatas talle otsa, suutmata oma kahtlustest jagu saada.

"Sa ütlesid, et läksite lahku vastastikusel kokkuleppel. Oli ju nii?"

"On sellel tähtsust?"

"Mulle küll," tunnistas naine.

Paul kõverdas huuli.

"Kui soovid teada, siis läksime lahku sel päeval, kui ütlesin talle, et ei kavatse sinust lahutada ning temaga abielluda."

Sel hetkel viskuks minu raamatu naistegelane meestegelase sülelusse, leidis Robin. Ainult et see ei olnud romaan, vaid tegelik elu. Kui järele mõelda,

siis muudab Ednaga abiellumisest keeldumine ta teo veelgi vastikumaks.

"Oli sellega kuidas oli, aga ma ei usu, et tundsid viimase pooleteise aasta jooksul puudust naiste seltskonnast," ütles Robin.

"Ega sinagi üksinda olnud," tähendas Paul. "Või pean vaatama sinu suhteid Shoniga teistsuguses valguses?"

"Mina ei maganud Shoniga."

Robinit ei üllatanud usaldamatusehelk hallides silmades. Vähesed tema kohal oleksid naist uskuma jäänud.

"Tahad öelda, et ta ei pakkunud sulle kordagi voodisseminekut?"

"Seda ma ei öelnud. Ütlesin, et..."

"Ega sa pidanudki tingimata temaga magama," lausus Paul solvava irooniga. "Sa kavatsesid talle mehele minna. Sul pidid olema tema vastu mingid tunded."

"Mul olid... on..." Robin viivitas. Ta taipas, et on sattunud lõksu, millest võib välja pääseda üksnes tõtt rääkides. "Shon on hea inimene ja ma pean temast väga lugu, kuid ma ei ole teda kunagi ihaldanud nii, et temaga voodisse minna."

"Võib-olla ei taotlenud ta seda piisavalt energiliselt?"

"Aga võib-olla oli sul õigus, kui ütlesid, et oled ainus mees, kes suudab mind üles kruvida," pomises Robin ja sai vastuseks lühikese naerukihina.

"Ometi oli tal põhjust võidelda." Paul libistas pilgu üle ta näo ja saleda keha, nagu kavatseks veel midagi öelda, kuid raputas siis pead, ilmselt tõrjudes eemale seda, mis talle pähe tuli. "Millal sa kavatsed seda kõike talle öelda?"

"Võimalikult pea. Aga mitte telefonitsi. Ma pean temaga kokku saama."

Paul ühmas midagi rahulolematult ja selle asemel, et naisele lähemale istuda, läks oma kohale tagasi ja avas ajalehe. Mis sellest, kui see ei olnud eksitus ja juhtme teises otsas oli tõesti naine! Miks peaks Robin mõtlema sellele, kuidas Paul need poolteist aastat elas? Praegu tuleb mõelda sellele, kuidas parandada nende nüüdseid suhteid.

"Ma helistasin emale," ütles Robin, viies otsustavalt jutu teisele teemale. "Ta tahaks, et me Wendy võimalikult kiiresti nende poole viiksime, ja ei jõua ära oodata, millal saaks tunda end kasuvanaema osas."

"Näib, et üksnes sellise vanaemaga tulebki Wandyl rahulduda," tähendas Paul kuivalt.

Jaa, tal on vist õigus, leidis Robin, arvestades seda, et päris vanaisa on kadunud kusagile Lõuna-Ameerikasse ning vanaema on uuesti abiellunud ja elab Kanadas. Ta ei tulnud isegi nende pulma.

"Aga kuidas vaatad sina minu vanematega taas kohtumisele?"

"Riskin öelda, et olen selleks valmis. Muide, kuidas neil läheb?"

"Väga hästi! Ema on õnnest seitsmendas taevas." Robin püüdis kõigest väest, et ta häälest ei kostaks iroonia varjunditki. "Ta ei ole kunagi lakanud sinusse uskumast."

Paul vaatas talle teraselt silma.

"Aga su isa ei olnud minu puhul nii kindel."

"Algul vist jah."

"Järelikult tuleb meil teda ümber veenda?"

"Korraldada talle etendus?"

"Sellega on nii, nagu välja tuleb."

Paul kehtas õlgu ja süvenes taas lugemisse.

Endistel aegadel oleks Robin tõmmanud tal lehe käest ja peibutanuks ta armatsema. Toona piisas talle ühest Paulile heidetud pilgust, et teda ihaldada. Nii oli praegugi.

"Sa vist ei jõua ära oodata, millal saab taas tööle hakata?" küsis Robin, surudes maha teda hõivanud ihaluse. "Meil Wendyga ei oleks midagi selle vastu."

"Kas on mõtet alustada, kui peab jälle katkestama?" vastas Paul, tõstmata pead ajalehe kohalt. "Panne tüdruku kooli ja siis võtame mõlemad oma töö käsile."

"Enne on tarvis minu korterist tööks vajalik ära tuua," tähendas naine. "Mida sa arvad sellest, kui sean maja lõpus olevasse väikesse magamistuppa sisse oma töökabineti?"

Seekord tõstis mees pea ja vaatas Robinile mõtlikult otsa.

"Kavatsed korterist loobuda?"

"Vaevalt mulle seda tarvis läheb, kui hakkan elama siin."

Paus, mille ajal Paul naist silmitses, näis kehtvat terve igaviku. Robini süda hakkas puperdama, kui Paul pani lehe käest ja tõusis. Ta vastas mehe sülelusele viivitamatult, hetkegi kõhklemata, tundes, kuidas kogu ta olemus suudlustele vastu püüdleb. Ta püüdis Pauli veenda, et mees ei kasuta teda üksnes ära.

Ukse avanemine tegi kõigele lõpu. Ometi ei vabastanud Paul naist – teda ei näinud neiu tulek üldse häirivat.

"Oih, andke andeks," kiirustas Kathrin ütlema. "Tulin ainult teatama, et olen juba Wendyga rääkinud, ja hüvasti jätma. Oleksin pidanud koputama."

"Pole midagi hullu," rahustas teda Paul. "Julgen oletada, et teil on tulnud varemgi näha meest ja naist suudlemas."

"Mitte eriti sageli," tunnistas külaline. "Tülitsemas – seda küll. Meeldiv vaheldus." Pilgus, mille ta Robinile heitis, polnud kadeduse raasugi. "Jääb siis nii, et kohtume tuleval nädalal."

Robin vabastas end sülelusest, püüdes mitte kuulata reeturlikku sisehäält, mis pinises, et Paul lavastas meelega selle perekonnaidüll. Ta võis kuulda neidu trepist alla tulemas, kuigi see oli vähe tõenäoline, sest uks oli väga massiivne.

"Ma saadan teid," ütles Robin. "Kuidas läks jutuajamine Wandyga?" küsis ta eestoas.

Kathrin muigas viltuselt.

"Kas teile ei näi, et ta pole eriti suhtlemisaldis? Kõik, mis mul läks korda teada saada, on see, et tüdruk vihkab kooli. Ei kõla just lootustandvalt. Ma ei usu, et olete jõudnud juba temaga sellest rääkida, aga varsti tuleb teda nagunii kusagile paigutada."

"Kesknädalaks on meile määratud kohtumine Forrest Hilli juhtkonnaga," ütles Robin vastumeelselt ja ei imestanud üldse, kui märkas neiu silmis kahtlusevarjundit.

"Tema keerulist minevikku arvestades ei saa pidada erakooli parimaks valikuks."

See Kathrini märkus ärritas Robinit, kuigi ta ise oli paar päeva tagasi samuti arvanud ja ausalt öeldes oli ka praegu seda meelt. Ta ei kahelnud Wandy arukuses, aga kuidas ta privilegieeritud kooliga kohaneb? Lapsed on pahatihti julmad selle vastu, kes neist erineb, ning üksnes Wandy murrak võis kutsuda esile ebasõbraliku tähelepanu. Kui ta hakkab õiendama

pilkajatega arveid samuti, nagu Charlie'ga, kukub see ettevõtmine läbi.

"Sellest oleks pidanud rääkima minu mehega," ütles Robin ja kahetses otsekohe oma sõnu.

Kathrin heitis talle terase pilgu.

"Järelikult on teil selle kohta erinevad arvamus-
sed?"

"Tahtsin ainult öelda, et parem oleks arutada seda ühiselt." See ei kõlanud küll päris veenvalt, kuid midagi paremat Robinile pähe ei tulnud. Järgmise kolme kuu jooksul ei tohi kellelgi tekkida kahtlusi perekonnas valitseva üksmeele suhtes.

Kas neiu jäi teda uskuma või mitte, kuid ta loobus edasistest kommentaaridest. Igatahes on see üksnes pisike üksikasi tema arvestustes. Lõplikud järeldused tehakse hoopis olulisematel alustel, kui on pisike lahkavamus kooli suhtes.

Tagasi minnes märkas ta silmanurgast ülemisel trepimademel mingit liikumist ja peatus.

"Kas sa ei tuleks meie juurde?" küsis Robin, tähele pidades, et väike keha taas tardus.

Vastust ei tulnud. Robin kõhkles pisut, allus siis sisehäälele, läks üles viimase trepiastme juurde ja istus tüdruku kõrvale.

"Mis juhtus?" küsis ta lahkelt.

"Ta ütles, et möödub mitu nädalat, enne kui mind lapsendatakse. Ta ütles veel, et pean minema kohtusse ja kohtunikuga rääkima."

"Sinna läheme kõik koos. See on lihtne vormitäitmine. Seda kõike tehakse üksnes sinu kasuks."

Wandy mõtles kuuldu üle järele ja pahvatas siis solvunult:

"Ta ütles veel, et pean kooli minema!"

"Nojah... nii see ongi." Robin püüdis mitte pilku kõrvale viia ja taibata, mis on sellise ärevuse põhjus. "Siin on samasugused seadused, nagu sealgi. Kas sulle ei meeldi kool?"

"Surmigav!"

"Vahest ehk hakkab uues koolis sulle meeldima." See ei olnud eriti innustav märkus, taipas Robin nukuralt. "Sa peaksid aru saama, et ilma koolihariduseta elus läbi ei saa."

Wandy tegi pireda grimassi.

"Tahaksin kiiremini täis kasvada ja mitte teha seda, mis mulle ei meeldi."

"Ka täiskasvanuil tuleb mõnikord teha seda, mis neile päriselt ei meeldi."

"Aga vaat isa ütles, et seadused on kirjutatud lolli-de jaoks."

Meil tuleb veel kaua võidelda selle mehe kasvatus hukutavate mõjude vastu, mõtles Robin kurvalt.

"Kõik räägivad mõnikord rumalusi," sõnas ta ettevaatlikult. "Igatahes sellel nädalal sa kooli ei lähe ning seetõttu püüame võtta sellest asjaolust võimalikult palju meeldivat. Mida sa arvad sellest, et paneksime end soojalt riidesse ja läheksime jalutama? Siin lähedal on väike mõnus kohvik. Võiksime seal teed juua."

Masendunud näoke selgines pisut.

"Kas onu Paul tuleb ka?"

"Minu arvates peaksid seda küsima temalt endalt. Ma helistan vahepeal. Homme kavatseme minu vanematele külla minna. Nad tahavad väga sinuga tutvaks saada."

Hallidesse silmadesse tekkis ootamatu ja lootustandev vihje vallatusele.

"Kas ma pean olema seal paitüdruk?"

Robin naeratas. Ta rõõmustas selle üle, et tüdruk oli oma endise seisundi tagasi saanud.

"Mind rahuldab täiesti sinu tavaline käitumine."

Ta helistas Pauli kabinetist, istudes suure tammise kirjutuslaua taga. Mehe kirjutusmasina ees seisis punutud tugitool, mis neile mõlemale toona väga meeldis. Raamaturiiulil hõivas aukoha nahkköites Briti Entsüklopeedia, mille Robin talle jõuluks kinkis. Ainukesed jõulud, mille nad koos veetsid...

Robin valmistus juba lahkuma, kui ta pilk langes ülemisele sahtlile, millesse Paul asetas tavaliselt puhalt ümber löödud käsikirjad. Naine kõhkles pisut – talle endalegi ei meeldinud, kui keegi loeks ta lõpetamata raamatut –, kuid allus siiski kiusatusele ja tõmbas sahtli lahti.

Robini silmad avardusid üllatusest. Paberipaki peal lebas lihtne ringikujuline kuldvärvarõngas. See ei ole tema oma – seda teadis ta kindlasti. Aga kelle oma siis? Miks see siin on?

Seepärast, et Paul leidis selle pärast seda, kui oli siin armatsenud. See oli täiesti tema moodi – alluda tuhinale seal, kus see teda tabab. Nahkdiivan sobib täielikult selliseks tegevuseks. Robin kujutles elavalt, kuidas Paul korjab värvarõnga üles ning naeratab meeldivate meenutuste puhul. Seejärel peidab ta ehte sahtlisse, et missis Murphy seda ei leiaks ja et hiljem see omanikule tagastada.

Ainult mehel tuleb oma heade kavatsuste elluviimisega viivitada. Seda takistab Wandy ja tema, kes on võetud majja üksnes lapse pärast.

Robin sulges sahtli ja vajus mõttesse. Ta ei võinud Paulilt seletusi, ilma et tunnistaks, et tuhnis tema asjades. Selleks aga ei olnud ta valmis. Pealegi võis olla lool ka täiesti süütu seletus.

Ükskõik, mida James Milne väimehest arvas, hoidis ta selle enda teada. Wandy allutas otsekohe nii tema kui Robini ema. Tüdruk tundis end nagu kodus.

"Imetore laps!" kuulutas Annie, kui nad olid läinud söögituppa lauda katma. "Võtta enda hoolde üheksa-aastane laps, olgugi õetütar... selline tegu räägib paljust. Sina oled muidugi ka tubli." Ta heitis tütrele armastava pilgu. "Lausa ime, kui kiiresti on kõik ühise heaolu nimel muutunud. Ei suuda kohe uskudagi, et alles kuu aega tagasi olite lahus. Nüüd olete jälle koos ja teil on laps, kelle eest tuleb hoolitseda." Ta pidas vahet. "Loodetavasti ei takista see teid oma last saamast?"

"Mul on veel aega sellele mõelda," vastas Robin. "Meie ajal sünnitavad naised ka pärast neljakümneks saamist."

"Loodan, et sa ei hakka nii kaua viivitama. Ja ära unusta, et Paul on sinust kümme aastat vanem."

Robin püüdis kujutada Pauli viiekümnesena ja ennast neljakümnesena – ning ei saanud sellega hakkama. Praegu on nad koos üksnes Wandy pärast. Kes oskab öelda, kas neile jääb midagi ühist, kui tüdruk on suureks kasvanud?

"Võtan selle teadmiseks," pomises ta.

"Lõpuks ometi olete kõiges selgusele jõudnud, aga minu pea ei võta üldse seda kinni, milleks oli teile tarvis sellist katsumust. Noh, olgu. Kõik on hea, mis hästi lõpeb. Oi, kullake, mitte see laudina! Ma toon uue, mille tädi Agnes mulle jõuluks kinkis."

Annie rääkis vahetpidamata. Robinit rõõmustas

üksnes see, et enamik ema märkustest ei nõudnud vastamist. Ema vist juba kibeles kõigile rääkima, et tema tütar ja väimees elavad jälle koos, ning polnuks ime, kui ta hakanuks kuduma lapserõivaid, et sündmusi kiirendada...

Kui Robin läks elutuppa kõiki lauda kutsuma, jutlesid Paul ja James rahumeelselt. Kassiga mänginud Wandy läks vastu punnimata käsi pesema, kuigi ta oli püüdnud mitu korda Robinile selgeks teha, et see on tühi ajaraiskamine. Robin lootis, et säherdune koostöö jätkub ka tulevikus, kui tuleb hakata võimudega suhtlema.

Eelmisel õhtul oli ta jälle Pauliga koolist rääkinud, kuid ei saavutanud midagi. Kooli juhtkond oli juba olukorraga tutvunud ning mingeid keerukusi Wandy vastuvõtmisel ei teki. Lapsi kasvatatakse ja õpetatakse eeskujude varal ning tolle hästikorraldatud kooli distsipliin on just see, mida tüdrukule tarvis läheb.

Tabanud hetke, millal nad kahekesi jäid, avaldas isa tütrele oma kahtlusi taastunud abielu suhtes.

"Oled sa kindel, et teed õigesti?" küsis ta ärevalt. "Ma näen, kuidas sa Wandysse suhtud, kuid tuleb mõelda ka endale. Ma ei tahaks, et sulle jälle haiget tehtaks."

"Ära muretse," rahustas Robin, soovides samal ajal, et ta ise oleks sama kindel, nagu kostis ta häälest. "Seekord on kõik teisiti."

Isa naeratas nõrgalt.

"Mulle Paul meeldib, aga kui mees niiviisi naisi ligi tõmbab, on tal raske paljudele ahvatlustele vastu panna."

"Järelikult pean talle selleks abiks olema, kas pole?" ütles tütar. "Täiesti võimalik, et kui oleksin ukse

paugutamise asemel tema pärast võitlema hakanud, poleks me üldse lahku läinud."

"Tookord ütlesid, et tema pärast ei tasu võidelda."

"Ainult seepärast, et püüdsin end selles veenda." Robin kehtas õlgu. "Kui talle mehele läksin, elasin oma väljamõeldiste maailmas... ja ei osanud arvata, et abielu nõuab mõningaid pingutusi."

"Ent kui Wendy on ainus põhjus, mis ärgitas sind uuesti alustama, siis ei anna need pingutused midagi."

Mulle ei ole see ainus põhjus, mõtles Robin, aga vaat Pauli eest ma vastutada ei saa. Üht aga võis kindlalt öelda – ta ei hakka jälle ust kinni lööma, ükskõik kuidas asjaolud ka kujuneksid. Wendy huvid on üle kõige.

Nad lahkusid kell neli, saatjaks Annie sõnad, et nad peagi jälle külla tuleksid.

"Kus me täna lõunastame?" küsis Wendy, kui nad olid maanteele jõudnud.

"Kas tõesti võib kõht tühjaks minna nii kiiresti pärast lantši?" küsis Robin hirmunult.

"Võib küll," kinnitas tüdruk. "Ma olen ju kasvav organism."

"Pikemaks või laiemaks?" aasis Paul. "Peatume järgmises bensiinijaamas ning ma ostan sulle praekartuleid, et sul igav ei hakkaks."

Robin avas vastuvaidlemiseks suu, kuid samas sulges selle. Tüdrukut on nii harva söögiga hellitatud, et mõni liigne kalor ei tee talle paha.

Robin ei tahtnud üksinda autosse jääda ning järgnes Paulile ja Wandyle heledalt valgustatud poekesse. Ta jättis nad arutama letile paigutatud šokolaaditoodete väärtuste ja puuduste üle ning koondas

tähelepanu raamatustendile. Oma teoseid ta seal ei märganud, see-eest hakkas silma ühe Pauli viimase raamatu ainus eksemplar. Naljakas oli seda osta, kui võinuks selle mehelt niisama saada, kuid ometi tegi ta just nii ning peitis seejärel ostu oma mahuka koti põhja. Kui selle peategelane on tuline brünnett, jõuab ta alati raamatu prügiämbrisse visata.

"Teie tütar on väga isa sarnane," tähendas sõbralikult naeratades leti taga seisev keskmistes aastates naine, "ja võin kihla vedada, et sama kange karakteriga." Tema naeratus laienes veelgi, kui Paul ja Wendy Robini juurde astusid. "Mida te valisite? Ärge üle pingutage, võite kaotada hambad."

"Mulle pannakse siis uued." Wendy asetas letile kolm šokolaadibatooni ja tulistas naist pilkudega. "Üks kohe, kaks hiljem."

"Hoopis hiljem," sõnas Paul kuivalt. "See on sulle kogu nädalaks."

Kontrast mehe puhta inglise keele ja tüdruku veidra aktsendi vahel ajas müüja segadusse. Robin tahtnuks asjasse selgust tuua, kuid leidis, et selline tegu Paulile ei meeldiks.

"Ta pidas sind Wendy isaks," ütles Robin, kui nad olid poekesest väljunud ja tüdruk juba ette lipanud. "Ma panin alles praegu tähele, kui sarnased te olete."

"Me olime Bettyga väga sarnased," sõnas Paul, asetas äkki käe ümber naise õlgade ja tõmbas ta käigult enda vastu.

Sooja keha tugevust tunnetades jäi Robin hetkeks uskuma, et kõik on muutunud endiseks. Jaa, ta oli ka endistel aegadel kahelnud mehe tunnete sügavuses.

Ta heitis kiirpilgu välisukse peegelklaasile, millest nad parajasti möödusid. Paul – pikk, mustapäine,

pehmes kašmiirpalitus, ning tema ise – kaskaad kuldseid juukseid, mis raamisid pehmelt nägu ja langesid õlgadele. Pikkuselt ulatus ta mehele vaevalt lõuani. Me näeme kahekesi hästi välja, leidis Robin.

Kodus leidsid nad eest valveroa, hautatud liha, mille majapidaja oli ahju jätnud. Wendy sügavaks rahuloluks lahendas see lõunasöögi probleemi. Nagu ei oleks lantši ja šokolaadi olnudki, hävitas tüdruk isukalt kõik, mis talle ette pandi, ja palus lisa.

"Mulle meeldisid teie isa ja ema," ütles Wendy, aidates Robinit taldrikuid nõudepesurisse asetada. "Teie ema ütles, et ma võin neid nimetada vanaemaks ja vanaisaks, aga vist alles pärast seda, kui olen lapsendatud?"

"Mitte mingit enne ja pärast!" vastas Robin kiiresti. "Meil tuleb ainult teha läbi teatud katseaeg võimude veenmiseks, et oleme koos õnnelikud."

Wendy vaatas talle mõtlikult otsa.

"Aga kas teie onu Pauliga olete õnnelikud?"

Ootamatu küsimus riisus Robinilt korraks kõnevõime. Ta püüdis kiiruga meelde tuletada, kas neil oli viimaste päevade jooksul mingeid lahkkelisid. Ei, vähemalt mitte Wendy juuresolekul.

"Muidugi. Väga õnnelikud."

Vastus näis tüdrukut rahuldavat, kuigi kes oskas arvata, mis selles väikeses tumedas peas toimub. Wendy ei sarnane mitte pelgalt väliselt...

Paul lülitas sisse teleri, et vaadata õhtust uudistesaadet, ja kui nad sisse astusid, jälgis ta lõdvalt mingeid vaesekesi, keda saatejuht sadistlikult naeratahes piinas.

"Kui palju on kakskümmend üheksa korda kolmsada viisteist?" kuulsid nad küsimust.

"Üheksa tuhat ükssada kolmkümmend viis," vastas Wendy terve sekund varem, kui küsitletav andis sama vastuse.

Jahmunud Robin vaatas Paulile otsa ja kohtas tema sama üllatunud pilku.

"Kuidas sa seda tegid?" küsis Paul.

Wendy kehtas õlgu.

"Lihtsamast lihtsam."

"Võib olla proovid veel?" küsis mees nagu muuseas. "Lihtsalt selleks, et vaadata, kumb on kiirem."

Väiksemates hallides silmades süttis huvisäde.

"Hüva."

Ta ennetas kõiki osavõtjaid ka järgmiste tehete puhul ja komistas alles siis, kui asi jõudis viiekohaliste numbriteni. Robin ei uskunud oma kõrvu.

"Sinu ema oli ka osav arvutaja," tähendas Paul, kui saade oli lõppenud. "Koolis oli tal mõnikord igav, sest ta haaras kõike lennult. Sinuga on vist samuti, ah?"

"Küllap vist."

"Arvan, et uues koolis sul igavaks ei lähe."

Wendy ei rageerinud tema sõnadele. Ülejäänud õhtu vältel näis ta olevat rusutud meeleolus ja läks kell üheksa meeldetuletust ootamata magama.

"Kummaline, miks sellist võimekust enne meid keegi ei märganud," sõnas Robin kohe, kui uks oli tüdruku järel sulgunud.

"Wendy võis seda lihtsalt varjata, et mitte eakaaslaste hulgast välja paista ning nende pilkealuseks muutuda."

"Nähtavasti ei huvita teda ka need raamatud, mida me talle ostime, sest ta on neist üle kasvanud," lausus Robin mõtlikult. "Tead, me peame temaga väga

hoolikalt ümber käima. Sellised andekad lapsed on väga kergesti haavatavad."

"Järelikult võetakse ta Forrest Hilli vastu." Kui Paul pühitseski oma võitu, ei näidanud ta seda miskil moel välja. "Kas oled juba Shoniga rääkinud?"

"Isiklikult mitte," tunnistas Robin. Jutuaine muutmine tabas teda ootamatult. "Jätsin talle automaatvastajale teate, et lükkan kohtumise edasi neljapäevaks."

"Aga kui tema neljapäeval ei saa?"

"Siis helistab ta mulle tagasi." Robin vaatas mehele rahulolematult otsa. "Kui sa arvad, et piirdun telefonikõnega, siis asjatult."

"Sel juhul oleks mõttekas veeta paar päeva Washingtonis. Meie Wandyga tuleme sinna neljapäeva õhtul ning reedel läheme koos huviväärtusi vaatama." Ta vaikis pisut ja lisas siis: "Nii perekonnad tavaliselt teevad."

"Hea mõte," kiitis Robin, mõeldes sealjuures, et oleks parem, kui tal ei tuleks enne seda Shoniga kokku saada. "Ma võin käia oma korteris ja sealt mõne rõivaeseme kaasa võtta."

"Siis on otsustatud." Otsekohe omandasid Pauli silmad ilme, mis pani Robini südame kiiremini lööma. "Tule minu juurde," kutsus ta mahedalt.

"Mul ei ole tuju," sundis Robin end ütlema. "Pealegi võib Wandy alla tulla."

"Ma ei pane sulle ette korraldada orgiat. Muide..." mees kehtas õlgu, "kui sa ei taha, et ma sind kallistan ja suudlen, siis panen selle asemel taas teleri mängima."

Robin hammustas pettumuse varjamiseks valusalt huult. Rahuldus, mida talle pakkus oma väarikuse

näitamine, asendus otsekohe solvumisega. Kui kergesti mees temast loobus! Aga mida veldrat selles ongi? Alati leidub naisi, kes on valmis esimese vilpe peale kõiki ta soove täitma.

Hiljem voodis pööras ta Paulile selja. Kui mees talle lähemale nihkus ja talle käe ümber piha pani, Robin tardus. Teda vaevasid vastandlikud tunded. Naine püüdis end vabastada ja kuulis vastuseks madalat naeru.

"Jäta mind rahule!" sisistas Robin.

"Seda ei taha sa üldse."

Ja see oli tõsi. Robin katkestas võitlemise ja sulges silmad, kui mehe käed ta rindadele liikusid ning ta sisemuses süttis leegimõll.

"Nii on juba parem," ütles Paul leebelt. "Hoopis parem." Ta keeras naise selili, kergitas end küünarnukidele ja vaatas Robinile silma. "Nüüd aga ütle, mida see kõik tähendas."

Küsi talt kõrvarõnga kohta, nõudis sisehääli tungivalt. Siis saad vähemalt teada, kuidas mees selle ilmumist seletab. Ent Robinit valdasid hoopis teistsugused soovid, sest Pauli käsi juba libises ta reite siseküljele.

"Ma lihtsalt ei taha, et minusse suhtutaks nagu millessegi endastmõistetavasse," lausus ta kähedalt.

Magamistoa hämaruses ei näinud Robin mehe silmi, kuid naeratuse järgi võis otsustada, et see lugu teeb mehele nalja.

"Aga kas ma siis suhtus sinusse niiviisi?"

Ainus, mida Robin võinuks täpselt öelda, oli see, et Paul riisub temalt oma paitustega aru ja pakub talle kirjeldamatut naudingut. Ta avas väga kergesti naise huuled ning nende keeled kohtusid. Tunnetetu-

hinas põimis ta käed mehe ümber ja tõmbas teda lähemale.

Kui Robin jälle mõelda suutis, taipas ta, et oli kaotanud veel ühe heitluse enne, kui see õieti alata jõudis. Ta kuulub Paulile viimse hingetõmbeni ja mees teab seda.

Nagu Robin oli arvanud, kujunes Shoniga kohtumine mõlemale piinavaks.

"Kas teadsid juba pühapäeval, et nii teed?" Ta häälest kostis õiglast viha. "Miks sa mulle tookord ei öelnud?"

Robin laiutas abitult käsi.

"Ma vist püüdsin siis veel endale selgeks teha, et see karikas läheb minust mööda. Mul on kahju, Shon. Tõeliselt ja siiralt kahju."

"Sul hakkab veel enam kahju, kui su mees asub jälle endisi trikke tegema," sõnas mees karmilt. "Paul kasutab sind ära, Robin. Kui ta tahtnuks siiralt kõike taas alustada, teinuks ta seda juba varem."

Robin oli mõelnud ise täpselt samuti ja seepärast ei oleks maksnud Shonil seda just praegu meelde tuletada. Robin manas näole naeratuse ja kehtas õlgu.

"Võib-olla ei olnud tal varem selleks ettekäänet ning ta ei suutnud meheuhkuse piiri ületada."

"Sind huvitab ainult tema uhkus, kas pole nii?" küsis Shon kibedalt.

"Mul ei ole enam midagi öelda. Anna andeks." Robin teadis, et ei räägi seda, mida peaks, kuid ei suutnud end valitseda.

Robin rahustas end sellega, et Shon leiab talle kiiresti asendaja. Sellel mehel oli hulk väärtusi, millest

piisas täielikult, et teha õnnelikuks iga naine. Shon rahuldanuks tedagi, kui ta ei oleks varem Pauli kohtanud.

Isegi Pauli meenutamisel jooksis Robinil judin üle selja. Tema mees on esmaklassiline armastaja, kellest võib ainult unistada. Paljud naised piirduksid meelsasti üksnes sellega.

Mõtteist viis teda välja autosireenide kakofoonია ja taksojuhi hää, mis saatis talle kaela needusi. Alles nüüd märkas Robin, et foori punane tuli oli asendunud rohelisega, ja andis gaasi.

Ta oli juba leppinud kokku korteri müügi asjus sama agentuuriga, mille kaudu oli selle ostnud. Koju tulles lülitas ta otsekohe sisse telefoni ja asetas nähtavale kohale võtmekimbu, et see tagasiteel sinna viia. Peale mööbli oli veel mõningaid väiksemaid asju, mida ta tahtis säilitada. Ülejäänust tuli nagunii vabandada. Praegu aga huvitasid teda üksnes rõivad.

Robin vahetas pükskostüümi tumepruuni džörsiriidest seeliku vastu ja asus muid esemeid kahte suurde kohvrissi pakkima. Ta ei olnud jõudnud poole-nigi, kui helises telefon. Robini mõtted olid kirjutamistööst nii kaugel, et kirjastaja hää oli talle nagu pikne selgest taevast.

"Ma olen sind otsides peaaegu aru kaotanud," hüüdis Sonya. "Möödunud nädalal helistasin isegi teie maamajja, ja ei mingeid tulemusi!"

"Miks sa arvasid, et mind võib sealt leida?" küsis Robin ettevaatlikult.

"Sellepärast, et kaks nädalat tagasi otsisid sind ka Paul." Paus oli täis uudishimu. "Kas ta leidis sind?"

Juba mitu aastat oli Sonya olnud mitte üksnes ta parim sõbranna, vaid ka nõuandja, ning nende küm-

neaastane vanusevahe ei tähendanud midagi. Polnud mõtet varjata silmnähtavat, seda enam, et Robin kavatses nagunii aadressi vahetada.

"Mitte üksnes leidis, vaid veenis võtma ette uut katset."

Sonya viivitas vastamisega. Nähtavasti kaalus ta, kas sellisel puhul on kohane önnitleda.

"Noh, ja millised on edusammud?"

"Väga head. Otse suurepärased!"

"Tõsi või?" Sonya häälest kostis selge ja ühemõtteline kahtlustus.

"Tõsi, tõsi," kinnitas Robin ja ristas sõrmed. Nüüd oluks parim juhus rääkida Wandyst, kuid millegipärast ta seda ei teinud. "Mõningaid hõõrumisi ju on, aga minu arvates saame nendega hakkama."

"Mis siis ikka, soovin edu." Kuiva tooni järgi võis otsustada, et tal ei läinud korda Sonyat veenda. "Millal sa mõtled taas tööle hakata?"

"Õige pea," lubas Robin mõtlematult.

"Püüa seda mitte liiga kauaks edasi lükata. Sa ju tead, kui muutlikud on lugejad." Sonya pidas taas vahet. "Ega sa ei mõtle korterit ära müüa?"

"Mõtlen küll."

Sonya ei lausunud selle peale sõnagi, kuid ta vaikimine oli kõnekas: see, mis juhtus üks kord, võib korduda ka tulevikus. Aga ta ju ei teadnud Wendy olemasolust.

"Võib-olla einestame tuleval nädalal koos? Teisipäev on mul vaba."

"Ma ei tea, kas saan," vastas Robin kõhklevalt. "Kas sulle võib helistada?"

"Muidugi, aga ma panen selle siiski kirja. Kell pool üks kirjastustehoone teise korruse restoranis. Kui sa muidugi kohtumist ära ei jäta."

Robin pani toru ära. Sonyal on loomulikult õigus. Ta peab hakkama kirjutama, et säilitada rahaline sõltumatus. Sel ajal, kui Wendy on koolis, ei häiri teda miski töötamast tavapärase graafiku kohaselt.

Pärast eilset käiku Forrest Hilli usaldas ta Pauli valikut hoopis enam.

"Kõrge intellektitasemega lapsed käituvad sageli sõjakalt, eriti siis, kui asjaolud neid selleks sunnivad," tähendas kooli direktor, kui oli saatnud Wendy ringi vaatama ja tulevaste koolikaaslastega tutvuma. "Ta saab sellest kiiresti üle. Võin seda kinnitada."

Tagasiteel tunnistas ka Wendy ise torisevalt, et võib olla ei olegi uues koolis väga halb.

Selleks ajaks, kui Robin oli teinud haagi, et võtmeid agentuuri viia, algas liikluse tipptund, ning tal läks korda jõuda maja juurde, milles asus Pauli korter, alles kella poole kuueks.

Ta oli asjatult kiirustanud, sest Pauli ja Wandyt veel ei olnud. Robin leidis üksnes sedeli, milles teatati, et nad läksid dendraariumi ja jõuavad tagasi kella kuueks.

Kunagi, kui Robin nägi esimest korda ruume, mida Paul nimetas oma koduks, leidis ta, et seda sisustavad nahk ja puit on küll igati mehelikud, kuid kuidagi külmad ja ametlikud. Ent ainus muudatus, mille mees lubas teda ette võtta, oli uute kardinade ülesriputamine ja mõne lillekimbu paigutamine.

Läbi elutoa klaasakna avanes oivaline vaade Potomaci jõe. Robin seisis mõtiskledes tervelt viis minutit ning meenutas endisi õnnelikke aegu. Võib-olla olid need õnnelikud ainult temale? Vahest ehk tunnetas Paul kohe pärast abiellumist, et oli eksinud?

Need on kasutud targutamised, mõtles ta nukralt. Tähelepanu kõrvalejuhtimiseks keetis ta endale oivaliselt sisustatud köögis kohvi.

Alles siis, kui ta elutuppa tagasi tuli, märkas Robin automaatvastajal põlevat punast lambikest. Ta kõhkles pisut, keris siis lindi tagasi ja vajutas klahvile.

"Ma püüdsind sind majast kätte saada," kuulutas naisehää ilma eeskõneta, "kuid majapidaja ütles, et oled kusagile läinud." Järgnes pisike paus ja siis jätkas hää muuten toonil: "Kõik leidis kinnitust, kallid! Täna hommikul. Tean-tean, praegu on sul peas midagi muud, kuid see tuleb meil koos läbi teha. Jään ootama su helistamist."

Teine helistaja ei olnud suvatsenud teadet jätta.

Robin tardus liikumatuks. Ta peas valitses täelik segadus. Ainus seletus, mille ta oskas helistanud naise sõnade puhul välja mõelda, oli see, et too kannab Pauli last!

Kell oli juba seitsme lähedal, kui puuduv paarike lõpuks naases. Wandy lausa kihaski innukusest, kui ta rääkis dendraariumist, kus teda eriti vapustas kääbuspuude kollektsioon.

"Anna andeks, et me nii kauaks jäime," sõnas Paul kahetsevalt, kui tal läks korda sõna sekka pista, "kuid taksot tabada on sama raske, kui leida parkimisplatsi. Selle aja jooksul oleksime vabalt jalgsi koju jõudnud."

"Ma tahtsin veel minna George Washingtoni obeliski juurde, aga seal oli liiga palju rahvast. Onu Paul ütles, et homme läheme loomaaeda. Te tulete ju ka kaasa, eks ole?"

"Muidugi," vastas Robin, püüdes häält normaalselt kõlama panna, kuid Pauli kiire torkav pilk tõendas, et teda ei õnnestunud petta.

"Minu arvates oleks parem, kui õhtustaksime täna lähemas pitsabaaris," soovitas mees. "Kas kellelgi on paremaid ettepanekuid?"

"Mul ei ole," vastas Robin ja arutles samal ajal, kas helistanud naine oskab sama hästi süüki teha, kui rasestuda.

Paul noogutas.

"Siis käin kiiresti duši all ja ajan habeme maha. Muide, sinu kleit meeldib mulle," tähendas mees temast möödudes.

"Ma riietusin korteris ümber," seletas Robin ilma erilise vajaduseta ja täheldas, kuidas mees huuled kokku pigistas.

"Aga mul ju ei ole tarvis pesta ja riideid vahetada?" küsis Wandy lootusrikkalt. "Mul polnud kusagil end määrida."

Robin vaatas tüdruku põgusalt üle. Uutel pruunidel pükstel ja samas toonis kampsunil ei paistnud olevat ühtki plekki ning ka näoke säras puhtusest. Tema päevitus hakkas vähehaaval kahvatumaks, kuid vaevalt Wandy sellest päriselt vabaneb. Tüdruku nahajume oli sama tõmmu, nagu onul. Looduslikult.

Paul... Seda, kuidas suhtuda järjekordsesse avastusse, Robin ei teadnud. Teade oli lindilt kustutatud, kuid mõtet sellest, et keegi naine ootab mehe – oma lapse isa! – helistamist, ei saa mälust kustutada.

Aga mis saab siis, kui see naine otsustab lapse ilma teha? Paul mõistagi peab oma kohuseks tema eest hoolitseda nii, nagu hoolitseb Wandy eest, kuigi see ei ole tema tütar. Mõistagi ei piirdu see hoolitsemine üksnes rahalise toetusega.

Kui ta oleks ise sünnitanud lapse siis, kui Paul seda väga soovis, läinuks kõik teisiti. Alles praegu, kui ta nägi, kuidas Paul õetütret eest hoolitseb, mõistis Robin, kui siiras oli mehe soov omandada tõelist perekonda, millest ta oli vanemate alatiste tülitsemiste tõttu ilma jäänud.

Lõpuks taipas Robin, et tüdruk ootab ikka veel tema otsust.

"Jah, sul ei ole tarvis seda teha."

Hallid silmad vaatasid teda uudishimulikult.

"Kui te olete tujust ära selle pärast, et läksime ilma teieta igasuguseid puid ja lilli vaatama, siis võime sinna homme uuesti minna. Mul ei ole kahju, kui me loomaaeda ei jõua. See tähendab, on küll, kuid mitte väga."

Robin naeratas tahtmatult.

"Ma ei ole üldse pahas tujus. Ja loomaaeda lähen koos teiega suurima heameelega."

"Noh, siis on kõik korras," ütles Wandy kergendusest ohates. "Ma ei ole veel kordagi elavat lõvi näinud."

Robin langetas otsuse. Ükskõik millised ka oleksid Pauli suhted tolle naisega, ta teeb selle selgeks pärast seda, kui nad on naasnud maamajja. Praegu aga tuleb käituda nii, nagu tavaliselt.

Ideaalselt raseeritud Paul väljus vannitoast. Robin mõtles sellele, kas kunagi tuleb aeg, millal ta suudab vaadata meest ilma südamevärinata. Isegi praegu, millal ta teadis seda, mida oli teada saanud, ihaldas ta Pauli meeletult.

"Läki," ütles ta lühidalt.

Söögilauas jutlesid Paul ja Wandy elavalt. Praegu sarnanesid nad rohkem isa ja tütrega, kui onu ja õetütrega, arvas Robin neid kuulates. Ühes oli ta kindel – Paul ei jäta kunagi tüdrukut saatuse hoolde.

Äkki meenus talle Shon, mees, kes teda tõesti armastas ja võib-olla armastab praegugi, vaatamata valule, mida Robin talle valmistas. Hea inimene, kes oleks pühendanud kogu elu selleks, et teha ta õnnelikuks, kui talle oleks antud selleks võimalus. Muide, ilma Robinita on tal paremgi. Shon väärrib enam, kui tema võinuks talle anda.

Kui nad olid tagasi jõudnud, siis automaatvastajal uusi teateid ei olnud. Wandy palus luba telerit vaadata ning seejärel istusid nad selle ees terve tunni, kuigi Robin ei suutnud hiljem meelde tuletada, mida nad vaatasid. Aeg-ajalt tundis ta endal Pauli pilku, kuid keeldus visalt tema poole vaatamast.

Mehe ettepanek, et keegi neist magama läheks, võeti vastu maruliste protestiavaldustega, kuid naerata onu jäi kõigutamatuks.

"Soovid juua?" küsis Paul, kui väike solvunud tüdruk oli lõpuks toast välja saadud.

Robin oli kavatsenud keelduda, kuid mõtles äkitselt ümber ja palus džinni toonikuga. Vähemalt aitab alkohol pinget maha võtta.

Paul tõi klaasid, istus, rüüpas sõõmu ja vaatas naisele küsivalt otsa.

"Võib-olla räägiksid nüüd, mis sind vaevab?"

Ent just nüüd, millal oli lõpuks võimalik suu puhataks rääkida, eelistas ta kõrvale hiilida.

"Miks sa arvad, et mind miski vaevab?"

"Seepärast, et kogu õhtu jooksul oled öelnud vaevalt paar sõna."

"Vaikimine on kuld."

See teravmeelsus kutsus esile kärsitu hüüde:

"Jäta nüüd! On täiesti ilmne, et muretsed millegi pärast!"

Robin oli lähedal sellele, et laduda talle siinsamas ja otsekohe kõik südamest välja, kuid ometi kõhkles. Nüüdsest oli Pauli elus Wendy ning see seadis Robini valiku ette – kas olla selles peres midagi alalise hoidja taolist või suhtuda asjadesse nii, nagu need on, süvenemata põhjustesse ja asjaoludesse. Praegu oli vaid üks võimalus vastus võlgu jätta ja teha seda peaaegu valetamata.

"Kas sa ise ei öelnud mulle, et teod on sõnadest kõnekamad?"

Mehe huuled kõverdusid irooniliselt.

"Seda võib mõista kaheti."

See tähendas – seekord ei kavatse Paul alustada esimesena, taipas Robin.

Paul istus liikumatult, kui naine talle lähenes. Robin asetaskäed toolileenile ning puudutas huultega mehe juukseid. Seejärel selgus, et Pauli käed on ta puusadel ning ta suu oli ahne, nagu alati.

Nad tegid seda magamistoas, olles lukustanud ukse, et neid ei häiritaks. Paul kustutas lambi, avas kardinad ja laskis tuppa kuuvalguse. Siis heitis ta riided ült ning pöördus kogu oma alastuse toreduses Robini poole, kes teda kärsitult voodis ootas.

Kleit libises kergelt naise seljast. Sellele järgnes mikroskoopiline aluspesu. Robin avas talle süle ja huuled ning mees langes ta peale...

Ükskõik, mida see mees on teinud ja kuidas ta minusse suhtub, ma armastan teda, ütles Robin endale, ja ma hakkan tema pärast võitlema kuni viimase hingetõmbeni!

Enam kui kuuekümmel hektaril laiuv viie tuhande asukaga rahvuslik loomaaed vapustas Wandyt hingepõhjani ja oluks tema teha, veetnuks ta seal terve päeva. Unustanud oma vaoshoituse, tormas ta ühe puuri juurest teise juurde ning püüdis neis elavate loomade ja lindude kohta kõike teada saada.

"Kui nii edasi läheb, ei ole meil varsti enam midagi öelda," naljatas Paul, kui nad jõudsid basseini juurde, milles ujusid morsad. "Eile hommikul leidsin ta oma kabinetis Briti Entsüklopeediat lugemas. Tuleb talle homme osta noorteentsüklopeedia, kui läheme koolivormi hankima."

"Kas see tähendab, et sõidame täna õhtul Bradfordini tagasi?" küsis Robin vähe aja pärast.

"See ei ole tingimata vajalik. Võime välja sõita ka homme pärast hommikusööki. Õnneks lubatakse Forrest Hillis tüdrukuid talvel pükse kanda. See annab sulle kaks kuud ajapikendust, enne kui hakkad kleidi-nimelist kindlust ründama." Ta muigas naise ilmet nähes. "Mina ei ole selles asjatundja."

Ma tean, milles sa oled asjatundja, sõnas Robin mõttes, kui Paul oli oma tähelepanu taas Wandyle suunanud. Tean liiga hästi!

"Võib-olla oleks meil siiski parem täna tagasi minna," ütles naine. "Ma toppisin maasturi oma pämpe täis."

"Olgu nii," nõustus Paul. "Helistan missis Murphy-le, et ta teeks meile midagi söögiks."

"Jäta see minu hooleks," pakkus Robin kiiruga. Talle tuli meelde, et helistanud naine oli rääkinud kõigepealt majapidajaga ja see võis nüüd sellest mehele rääkida. "Sina aga mine päästa see töötaja lõvipuuri juures Wendy küüsisist."

Robin läks lähimasse telefonikabiini ja valis numbrit. Ta tundis end viimase petisena. Ta oli lebanud poole möödunud ööst unetult ning kogunud julgust Pauli äratamiseks ja kõigest rääkimiseks, mida ta teadis. Kui Paul sellele naisele ei helista, astub viimane nagunii mehega taas ühendusse. Seeõttu ei ole mõtet kuulnud teadet varjata.

Missis Murphy võttis peaaegu kohe toru.

"Ma lähen ja ostan biifsteeke ja neerusid piruka tarvis," vastas ta Robini palvele valmilt. "Teie saabumise ajaks on kõik valmis. Köögivilja ka." Ta viivitas pisut. "Muide, mister Temple'ile helistati eile. Loode-tavasti tegin õigesti, kui ütlesin, et ta läks koos Wandyga välja? Asi näis olevat väga kiires."

Robin kinnitas talle, et kõik on korras, arutledes samal ajal, kas majapidaja teab sellise kiirustamise põhjust. Vahest ta isegi tundis helistajat.

"Noh, kuidas läks?" küsis Paul. Robin isegi ehmus, sest mees oli koos Wandyga tema selja taha ilmunud.

"Väga hästi." Robin kujutas naeratamist. "Kuidas sa suhtud biifsteekidesse ja neerupirukasse?"

"Nagu suurepärasesse mõttesse." Paul vaatas teda pisut murelikult. "Noh, kuidas on, kas aitab? Hakame koju minema?"

Wandy pikaksveninud nägu nähes võis Robin anda ainult ühe vastuse:

"Muidugi mitte! Me ei ole veel näinud kanguruid."

Kell oli juba kolm, kui nad lõpuks loomaaiast lahkusid, ja veerand viis, kui saabusid Pauli korterisse. Kõik tänavad olid juba täis linnast väljuvaid sõidukeid ning kui nad praegu sõitma hakkaksid, takerduksid nad kindla peale ummikutesse. Paul pani ette oodata kella seitsmeni, kui liiklusolud on pisutki normaliseerunud.

Wandy oli nagu alati nälgane, kuid söögiaeg lükkus määramatuks ajaks edasi. Siis läks Robin kööki või-leibu tegema. Leivaviiludele võid määrades mõtles ta järele, millisest kandist teda erutava küsimuse arutamisele läheneda, ja pidi äärepealt õhku hüppama, kui telefon helises. Kogu korterisse olid laiali paigutatud paralleelaparaadid ja seepärast võtab Paul kindlasti ise toru. Kui telefon pärast teist helinat vaikis, taipas Robin, et nii juhtuski.

Naine hakkas pärast lühikest vaheaega jälle leibu tegema. Kui helistab see, keda ta silmas peab, läheb kõik kiiremini, kui ta oli arvanud.

Köögiaparaadist kostnud lühike kõlksatus andis märku kõne lõppemisest. Kui Paul kööki astus, tõmbus naine pingule.

"Kas sa kuulasid eile automaatvastaja teadet?" küsis mees kummalise häälega.

"Kuulasin jah," tunnistas Robin.

"Milleks?"

Robin sundis end pöörduma ja mehe torkavale pilgule vastama.

"Mulle oli tarvis aega, et kõike seda läbi seedida." Tumedad kulmud kerkisid.

"Mida sul oli tarvis seedida?"

"Ära hiili kõrvale," ütles Robin kindlalt. "Kõik on täiesti selge. Ma ei tahtnud rikkuda kõigi nädalalõppu ja kavatsesin seepärast rääkida õhtul, kui Wandy on magama läinud. Oleksin pidanud taipama, et see isik helistab uuesti."

Paul vaatas talle siiras hämmastuses otsa.

"Millest sa lõppude lõpuks räägid?!"

"Oo, palun!" Robin tegi paluva liigutuse. "Sul peaks olema kas või nii palju mehisust, et minu vastu aus olla. Ma ei saa öelda, et sellel pole mulle mingit tähtsust, aga ma ei kavatse Wandy tulevikku ohtu seada. Ma suudan mõista, et sul on selle lapse suhtes teatud kohustusi, kuid ma ei ole valmis sind tema emaga jagama!" Siinkohal jäi tal hing kinni. Ta vaatas Paulile otse silma ja püüdis mõista, kas mees teda üldse kuuleb, sest selle ilme ei öelnud midagi. "Kas sa ei taha midagi öelda?" pahvatas Robin lõpuks.

"Arvan, peaksid seda helistajat nägema," sõnas Paul rahulikult, "ja mida kiiremini, seda parem. See on siinsamas lähedal, kõigest mõni minut sõitu."

Robin jälgis kivinenult, kuidas mees köögist väljus. Ta ei suutnud oma kõrvu uskuda. Kui Paul teda pisutki armastaks või talle kaasagi tunneks, ei hakkaks ta niisugust kohtumist nõudma!

Ta seisis ikka veel samas kohas, kui Paul tuli ta mantliga.

"Ma ei tule sinuga kaasa!" kuulutas Robin ja nägi samas, kuidas mehe lõug pingule tõmbus.

"Tee kiiresti. Wandy juba ootab lifti juures."

"Kuidas sa võid lapse sellesse segada?" pahutses Robin.

"Teda ei saa ju siia üksinda jätta." Ta ulatas naisele mantli. "Läki."

Robin kuuletus. Paremini juba minna vabatahtlikult, kui lasta end väevõimuga kaasa tirida. Näis, et Paul on praegu selleks võimeline.

Wandy juba kutsus lifti. Ta libistas üle täiskasvanute uudishimuliku pilgu.

"Kuhu me läheme?"

"Sõbraga kohtuma," vastas Paul.

"Väga lähedase sõbraga," lausus Robin sapiselt ja kahetses samas oma ütlemist.

Tänavauummikute tõttu jõudsid nad alles paarikümne minuti pärast linnaossa, kus ei näinud olevat elamuid. Võib-olla elab see naine mingi poe või kontori peal asuvs korteris, arvas Robin. Paul paistis olevat liiga rahulik mehe kohta, kes kiirustab oma naist armukesele tutvustama. Ta pidurdas mitme sildiga maja ees. Robin ei jõudnud neid isegi lugeda.

Seal oli lift, kuid Paul kõndis jalgsi teisele korrusele ja avas klaasukse, millel seisev nimi oli Robinile kuidagi tuttav.

Vastuvõtutoas tervitas Pauli häälekalt ja ilmse rahuloluga laua taga istuv ja käsikirja lehitsev noor naine.

"Monica hoiab kogu päeva šampanjat külmas ja ootab teid," ütles ta. "Me kõik oleme vapustatud!" Naine pöördus Robini ja tema kõrval seisva tüdruku poole ning naeratas neile. "Teie vist samuti?"

"Millest?" küsis Wandy huviga, enne kui Robin jõudis esitada sellesama küsimuse.

"No kuidas siis! Muidugi filmilepingust! Te siis ei ole neile veel rääkinud?" Naine vaatas Paulile otsa ja rõõm ta näol lahtus pisut. "Oh seda minu pikka keelt! Nüüd rikkusin üllatuse ära!"

"Sugugi mitte," tähendas Paul rahulikult. "Robin, Wandy, saage tuttavaks Pennie'ga. Monica on vist kabinetis?"

"No muidugi! Ma teatan talle teie tulekust."

"Sa vist oled varemgi minu agendiga kokku saanud?" küsis Paul, vaadates teraselt rohelistesse silmadesse.

"Üks või kaks korda." Robin oli valmis maa alla vajuma. Vaat milliseid vigureid võib visata kahtlustav iseloom liidus liiga elava kujutlusvõimega! "Paul, ma..."

"Hiljem." Mees osutas lühikesele koridorile. "Siia-poole."

Monica Legier võttis neid oma kabineti uksele vastu.

"Õnnitlen veel kord, kullake! Rõõm sind näha, Robin. See aga on kindlasti Wandy. Hämmastav sarnasus!" Ta astus sammu tagasi ja palus külalised sisse. "Pudeli avamise jätan teie hooleks. Muidugi "Perignon"."

"Agentuuri klientidele ainult parim," kommenteeris Paul.

Naine puhkes naerma.

"Mõnikord jah, kullake."

Robin jälgis, kuidas vahuvein avati ja välja valati. Ta isegi ei vaadanud Pauli poole, kui see talle klaasi ulatas. Jaa, seekord ta eksis, aga kuidas jääb kõrvarõngaga? Kellele kuulub see kuldehe?

Wandy, kellel lubati rüübata pool klaasi, jäi joogi suhtes ükskõikseks.

"Ma arvasin, et šampanja on maitsev. Filmides muud ei tehtagi, kui juuakse seda," venitas ta pettunult.

"See vajab harjumist," ütles Monica, keda tüdruku lihtsameelsus löbustas, ja tõstis klaasi. "Meie ühise

edu auks!" Kui kõik olid rüübanud, lisas ta energiliselt: "Nüüd aga asja juurde!"

Tänavaliiklus ei olnud vahepeal hõrenenud. Kui nad Pauli korteri juurde jõudsid, oli kell juba seitsme lähedal.

"Minu meelest oleks parem siia jääda," ütles mees mantlit seljast võttes. "Homme hakkame varem sõitma. Jätame džibi maja juurde ja tuleme Bradfordi tagasi."

"Mul poleks midagi selle vastu, kui koolimine kuga mõne päeva hilinen, kui asi on ainult minu koolivormis," pani Wandy suuremeelselt ette.

Paul muigas.

"Pole viga, sellega saame hakkama. Vahest ehk tellime telefoni teel pitsa?"

Wandy naeratas talle vastu.

"Vahva!"

"Seni, kuni teie sellega tegelete, lähen keedan kohvi," ütles Robin, kes tundis end äkki kellegi kõrvalisena.

"Aga te ei ole öelnud, millega see pitsa peaks olema," tähendas Wandy.

"Ah jaa... juustu ja šampinjonidega." See oli esimene, mis talle pähe tuli. Söök ei huvitanud praegu teda üldse.

Võileivad, mille ta oli varem teinud, näisid talle söömiskõlbmatutena. Robin viskas need prügiämbriksse, pühkis hoolikalt laua ja alles siis võttis käsile kohvi. Nii ei tohi enam edasi kesta, otsustas ta ohatel. Tähtis on ainult tulevik, mitte aga minevik. Kui nad kavatsevad perekonna mingil kujul taastada, tuleb kahtlustustest lahti saada.

Ükskõik, millele Paul ka mõtles, tema isule see ei mõjunud. Nad tegid Wandyga puhta töö, samal ajal

kui Robin sai läbi häda hakkama ühe tükikesega. Need kaks olid juba saanud nii lähedasteks, nagu oleksid ammused tuttavad. Mitte miski ei tohi nende suhteid tumestada!

Wandy protesteeris voodissemineku vastu üksnes korra mõttes. Robin ootas, et Paul alustaks juttu, kuid mees seadis end tugitoolis õdusalt sisse, pani käed kuklale kokku ja kuulas raadiost tulevat orkestripala.

Robin ei suutnud vastu pidada ja katkestas esimesena vaikuse.

"Meil on tarvis rääkida, Paul."

"Millest?" küsis mees silmi avamata.

"Sa tead, millest! Anna mulle andeks, et tegin ennatlikke järeldusi. Oleksin pidanud teadma, et sa ei käituks nii muretult."

Mees naeratas rõõmutult.

"Aitäh."

"Aga mul on teisigi põhjuseid sind mitte usaldada," jätkas Robin jonnakalt.

Seekord avas Paul silmad, kuid ta näoilme ei muutunud.

"Milliseid siis?"

Nüüd näis leitud asitõend talle tühisena, kuid oli juba hilja taanduda.

"Kõigepealt kas või see hommikune telefonikõne. Keegi nähtavasti ei oodanud naisehäält, kui numbri valis. Siis veel see kõrvarõngas su kirjutuslaua sahtlis..."

"Ja?..." kiirustas teda Paul, kui naine takerdus.

"Kõik," tunnistas Robin vastumeelselt. "Ma tean, et see ei kõla veenvalt, aga..."

"...aga sulle piisab neist täiesti, arvestades sinu usaldamatust, milles olen ise süüdi." Mehe hää l kõlas

rahulikult. "Ma ei tea, kes tollel hommikul helistas, kuid pole välistatud, et see oli Edna, kes püüdis jälle meie vahele tuliseemet külvata. Aga mis puutub kõrvarõngasse..." Paul viivitas ja naeratas nukralt, "aiis see on mälestus tüdrukust, keda ma armastasin ja kelle kaotasin."

Robiniil jäi hing kinni.

"Kes see on?"

Vastust ei ärgnenud. Paul üksnes tõstis ta toolilt tugevatele kätele. Naist valdasid hoopis tugevamad tunded, kui kahtlustused.

Hulk aega hiljem sõnas Robin:

"Ära saa minust valesti aru, aga sinu sahtlis ei ole minu ehe."

"Ei, see on sinu oma." Paul kõrvaldas naise näolt juuksesalgu ja vaatas talle õrnalt silma. "Ma leidsin selle, kui su rõivaid ümber paigutasin. Sa kandsid neid ainult ühel korral, sellel maskipeol, kus kujutasid odaliski. Mäletad?"

"Üsna ähmaselt," tunnistas Robin. Ta rõõmustas selle üle, et viimased kahtlused on hajunud. "Ma vist jõin sellel õhtul liiga palju. Tuleb läbi häda meelde, et kodus pistsid sa mind koos riietega duši alla." Ta kortsutas laupa ja pinguta mälu. "Sa vist vihastasid tookord tõsiselt."

"Ma olin marus. Või veel! Leida sind peoperemehga suudlemas pärast seda, kui olid peaaegu kõigi meestega edvistanud!"

"Võib-olla tahtsin sind armukadedaks teha," oletas Robin. "Sa kaotasid minu vastu kiiresti huvi. Igal juhul väljaspool voodit."

Paul naeratas kahetsevalt.

"Mitte et ma oleksin huvi kaotanud. Hakkasin üks-

"Nes aru saama, et sinuga abiellumine ei toonud kummalegi õnne. Sa ei olnud abieluks valmis. Sa vajasis meelelahutust – sõpru, piduõhtuid, hommikuni tantsimist, see tähendab seda, mis mind enam ei huvitanud."

"Ma armastasin sind," sosistas Robin ja pani sellega mehe taas naeratama.

"On tarvis midagi enamat."

Paulil on jälle õigus, pidi Robin tunnistama. Seda, mida ta tookord tundis, ei saa võrreldagi minu praeguste tunnetega.

"Kas sa oleksid minule järele tulnud, kui polnuks Wandyt?" küsis naine Paulile silma vaadates. Ta vajab ikka veel, et teda veendaks.

Mees puudutas huultega Robini ninaotsa ja tõmbas ta lähemale.

"Kui sa olid ära läinud, püüdsin endale selgeks teha, et nii ongi parem, kuid ei suutnud. Wandy aga osutus sobivaks ettekäändeks, et sind tagasi tuua."

"Kui sa mind nii kangesti tagasi tahtsid, siis ei olnuks sul tarvis otsida mingeid ettekäändeid," lausus Robin kähedalt.

"Aga kas oleksid tulnud, kui polnuks Wandyt?"

"Ma... võib-olla küll."

"Ei, sa poleks tulnud. Ma püüdsin sind keelitada juba enne seda."

Robin puudutas sõrmedega ta huuli.

"Mind hirmutas see, et sa võid mulle jälle haiget teha. Kardan seda seniajani." Enne vihatud nime ütlemist viivitas ta pisut. "Kas sa kunagi armastasid Ednat?"

"Ei." Paul vaatas talle otse silma. "Ja ma ei ole teiega maganud."

Robini veendumus vastupidises oli liiga tugev selleks, et lasta teda hetkekski kõhelda.

"Miks sa mulle siis tookord tõtt ei öelnud?"

"Püüdsin seda teha, kuid sa ei kuulanud mind." Pauli suunurgad kerkisid. "Vaevalt oli mul õigust sind selles süüdistada. Arvestades asjaolusid ei olnud sa lihtsalt võimeline mind kuulama."

"Aga kui mitte seks..."

"Edna üksnes pakkus mulle sõbralikku toetust. Igatahes arvasin tookord nii. Mul oli tarvis kellegagi rääkida, selgusele jõuda, milles ma vea tegin. Kes sobis selleks paremini, kui teine naine?"

"Oleksid võinud rääkida mu emaga."

Pauli silmis lõi äkki tantsisklema lõbusad säde-med.

"Aga kes pistis mulle pähe mõtte, et laps võib sind pisut tasakaalukamaks muuta? Ise oleksin ehk oodanud veel aasta või ka paar, enne kui sulle soovitada, aga arvasin, et ema teab paremini."

Robin ei suutnud naeratust tagasi hoida.

"See on väga ema moodi. Ta muretses alati selle pärast, et tal endal ei olnud rohkem lapsi." Robin vaikis pisut, uuris armsaid näojooni ning ei olnud ikka veel lõpuni kindel. "Järelikult andsid sa siiski Ednale mingil viisil alust arvata, et võib sind saada, kui mina olen kõrvaldatud."

"Mitte mingit. Selles olen kindel. Ma armastasin selleks liiga tugevasti oma ilusat ahvatlevat noort naist, et vaadata kellegi teise poole." Ta võttis Robini näo pihkude vahele. "Armastan teda praegugi. Ja jään alati armastama. Viimased kaheksateist kuud olid mulle ehtne põrgu. Kui sa oleksid teadnud, millist vaeva maksis mulle sinust eemalehoidumine!"

"Miks sa siis seda tegid?" sosistas Robin.

"Arvasin, et nii on sulle parem. Pärast selliseid pin-

gutusi ja haardemanöövrit arvasin, et seekord saan sind kindlasti tagasi. Siis aga sain teada Shonist. Midagi hullemat ei sooviks vaenlaselegi."

"Ma ei käitunud temaga ausalt," tähendas Robin mornilt. "Teadsin hingepõhjas alati, et ei suuda armastada seda meest nii, nagu ta väärrib. Kasutasin teda lihtsalt ära kaitseks sinu vastu – selle eest, mida sa mind jälle tundma panid. Jääb üksnes loota, et ta leiab naise, kellel on tema vastu tõelised tunded."

"Oo, minu arvates tekib terve järjekord, kui saadakse teada, et ta on jälle letile pandud," sõnas Paul kuivalt.

"Kuule, sa oled vist armukade," õrritas Robin naeratades.

"Selles ei tarvitse sa kahelda! Tema pärast oleksin sind äärepealt kaotanud. Ma armastan sind, Robin. Mulle on sind vaja. Mitte üksnes Wendy pärast. Tahan elada koos sinuga kogu elu, tahan, et meil oleks oma perekond... ja palju lapsi. Sa ju mäletad, mida Wendy pisikeste kohta rääkis."

"Isegi sellele vaatamata, et ma ei oska sööki teha?"

Isegi minu hoopis tõsisematele puudustele, mõlatis Robin ning andus õndsalt ta küsimusele vastanud suudlusele.

**Hulgitarnete asjus pöörduda OÜ
SINGONI poole aadressil Tallinn, Paavli
6a, telefon (2) 6 60 25 93.**